PROFANAREA LIMBII

—— Camilian DEMETRESCU ——

Evenimentele politice din țară, alternând între violență și acalmie, modul în care sunt ele reflectate în mediile de informație românești, tensiunea socială și economică ce se apropie de pragul limită după o jumătate de secol de tragică anormalitate, au pus și pun răbdarea poporului român la grea încercare. Capacitatea de răbdare a Românului explică desigur miracolul supraviețuirii sale în acest triunghi al Bermudelor balcanice, la hotarul între Europa și Asia. Dar dacă virtutea lui fundamentală e răbdarea, umilința și îngenuncherea pe care o implică, acumulate istoric, se pot întoarce împotriva lui, mutilându-l. Cu fiecare îngenunchere și umilință moare ceva din substanța vie a neamului. Si ne-am putea trezi supraviețuind dar stinși, existând dar fără ființă. Așa se sting, în fond, culturile, civilizațiile, prin epuizarea vitalității etice, spirituale, a comunității umane.

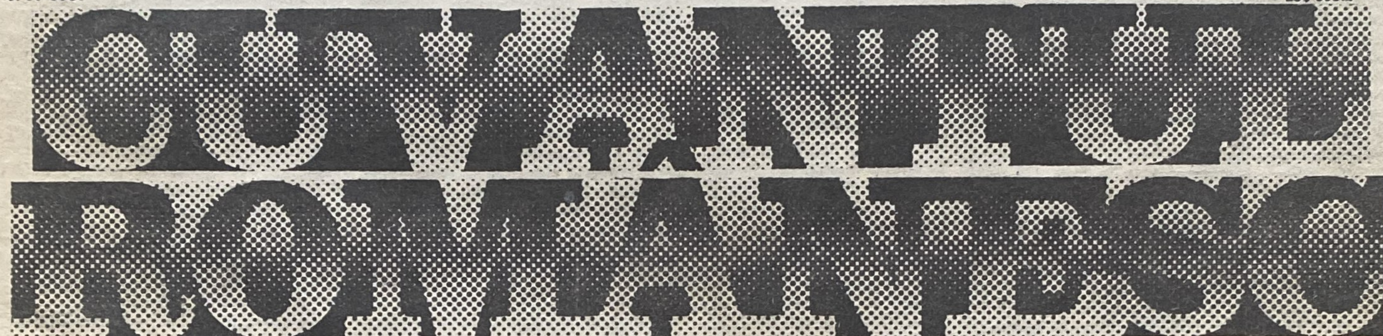
Dar dincolo de patria amenințată de neființă există o alta, mai largă și mai sigură: aceea a credinței. Creștinul, pribeag și fără țară în această lume, aparține Cetății lui Dumnezeu. Aceasta e adevărata lui patrie. Parafrazând reproșul adus comuniștilor de a nu fi fost în primul rând Români, îndrăznesc să afirm că înainte de a fi Români suntem creștini, fii ai lui Dumnezeu. Si, oricât ar părea de neactual, sunt convins că aceasta este condiția pentru a fi un bun Român. Comunistul adevărat, chiar dacă ar dori-o, nu poate fi un bun Român pur și simplu pentrucă este anticreștin. Pentru noi Hristos, Dumnezeu, e Român, și a fi patriot înseamnă a-l urma pe El. Fără să uităm că totodată Hristos e Ungur, Rus, German și chiar Evreu (în primul rând). Vacarmul otrăvit și subcivil care bântuie o bună parte din publicistica presei românești, înveninând raporturile dintre oameni, ar putea înceta ca prin farmec dacă s'ar face un moment de liniște, ca să putem auzi cuvântul lui Hristos. El singur ar putea rosti adevărul care să topească pe loc sloiurile urii, să stingă focul violenței, aducându-ne aminte că suntem oameni, asemănători întru totul, în rău ca și în bine. Si ar cădea dintr'o dată pretextele urii care ne încleștează judecata, ne-am trezi și ni s'ar face rușine. Dar ca să avem acest moment de liniște ar trebui ca un tunet, o vijorniță, un uragan de sfârșit de lume să despice acest vacarm în care ne aflăm pentru a putea auzi cuvântul lui Hristos. Suntem surzi la vibrarea vocii lui și numai un cataclism ne-ar mai putea amuți.

Am crezut că Revoluția din Decembrie '89 a fost acest cataclism. S'a făcut pentru o clipă liniște, dar numai o clipă, atât cât să ne îngropăm morții. Vacarmul a izbucnit cu furia eliberării din chingile tiraniei. S'a eliberat ura adunată în atâția

Continuare în pag.5

ISSN
0705-8365

Pretul unui abonamet anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL. 16 Nr. 180 -APRILIE 1991- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

TINERETUL CUTEZĂTOR

Eugen BÂRSAN

In toate timpurile de grave impasuri istorice care au confruntat pe Români, tineretul a fost mâna lui Dumnezeu care a cutezat să înceapă și să poarte lupta de salvare.

Ultimul capitol de grav impas al țării stă în faptul că de când cu comunismul, valorile morale și spirituale pe care poporul român s'a sprijinit de veacuri au fost erodate până în adânc. Sub presiunea unei ideologii degenerate, armătura națională s'a prăbușit iar țara ajunge să se zbată în spasmurile unei agonii, din care cine s'o scoată?...

O revenire la vechile valori este unica salvare. Dar, cine să cuteze? Căci cei 45 de ani de comunism și mizerii au pus gândirea și curajul sub tăcere, eliminând potența valorilor combative. Și cu toate acestea, ca și în alte timpuri de impasuri și bejenii, cutezătorul este tineretul român.

Tineretul care, neajuns încă la înregimentarea în ambiantul morbid al corupției, oportunismului și arivismelor și rămas, ca atare, neatins în virtuțile discernământului intuitiv, sfidează riscurile și începe lupta de împlinire a aspirațiilor țării. In fapt, el își pune ființa în serviciul unei cauze care-l depășește fizic și dimensional, dar la al cărui nivel moral se ridică cu forțele sufletului.

Cauza imediată este, să se pună capăt unei stări care manevrează, târăște și ține țara în politica nefastă a neocomunismului reprezentată de Frontul Salvării Naționale. O politică ce se încăpățânează să soluționeze răul care macină țara, cu aplicarea în continuare a unui sistem perimat. Sistemul comunist. Pentrucă feseniștii sunt militanți ai interesului și nu ai unei redresări pe principii de viață nu numai real **democratice dar și care stau la baza civilizației.**

De aici speranța și încrederea în lupta tineretului cutezător, ca factor propulsiv în procesul de scoatere a țării din comunism. Deși el este încă în resortul propriu vârstei, tineretul universitar român dispune și de o precoce și lucidă maturitate spirituală și de vitalitate. Două lucruri atât de necesare țării, pentru ajungerea la democrația dorită.

Călcând pe frustrația dezamăgirii că victoria Revoluției pe care a făcut-o a fost doar o victorie efemeră, tineretul studențesc cutează cu hotărîre să lupte și mai departe pentru împlinirea a ceea ce a **început. Căci la ce-i mârșav și criminal, trebue să i se** pună capăt.

Dar, cum?... Tineretul își însușește, ca fundament-

Continuare în pag.3

HRISTOS A ÎNVIAT!

—Pr.Dr.Dumitru ICHIM—

Cu adevărat "această aleasă și sfântă zi, cea dintâi a săptămânii, împărătească și doamnă, praznic al praznicelor este și sărbătoare a sărbătorilor". După Săptămâna Patimilor deodată acest țipăt de bucurie: Hristos a înviat! Avem încă în fața ochilor drumul crucii, biciuirea și batjocorirea Lui. Coroana de spini. Răstignirea. Lepădarea lui Petru. Sinuciderea lui Iuda. Disperarea și fuga apostolilor, în afară de Ioan. Sfâșietorul bocet al Maicii Domnului: 'Primăvară dulce / Fiul meu prea dulce / Frumusețea unde ți-ai ascuns?" Parcă auzim pe Iosif și pe Nicodim când îl coboară de pe cruce: "Vai mie, prea dulce Iisuse, pe care cu puțin mai înainte văzându-Te soarele pe cruce răstignit, cu întuneric s'a îmbrăcat, și pământul de frică s'a cutremurat și catapeteasma templului s'a rupt. Dar iată, acum Te văd luând moarte de voie, pentru mine. Cum Te voi îngropa, Dumnezeul meu? Sau cum Te voi înfășura cu giulgiuri? Sau cu ce mâini mă voi atinge de preacurat trupul Tău? Sau ce cântări voi cânta ducerii Tale de aici, Indurate?"

Un filosof român își făcea un titlu de mare cinste din nefericita lui stare de orbire că nu poate "găsi un sens în lume, un sens obiectiv și o finalitate transcendentă, care să arate înspre ce evoluează lumea." Aceasta ar fi imaginea lumii dacă am avea numai Vinerea Mare. Suferința oricât de eroică, fără perspectiva Invierii nu este decât suferință fără de sens. "Dacă Hristos nu ar fi înviat, spunea Sfântul Pavel, zadarnică ar fi propovăduirea noastră." Dar Hristos a înviat, s'a făcut începătură celor ce vor învia, lumea își dobândește sensul pierdut, pentrucă ziua Invierii e cea prin care "din moarte la viață și de pe pământ la Hristos-Dumnezeu ne-a trecut pe noi." Lumea are astfel un sens obiectiv de a deveni LUMEN în care "să vedem pe Hristos strălucind cu neapropiata lumină a Invierii". Finalitatea transcendentă spre care evoluează lumea este spre Logosul, Cuvântul dătător de viață în cel mai adânc sens ontologic. Da, o finalitate transcendentă! A paradisului pe pământ, a unui cer și pământ nou, acum când "toate s'au umplut de lumină: și cerul și pământul și cele de dedesubt."

Cu câtă adâncime este trăită Invierea la Români! Suferințele neamului sunt părtășie la misterul Crucii, ramura cu spini care înalță coroana trandafirului Celui înviat din mormânt. Suferințele au sens, așa cum durerile facerii au sens. Nașterea ochiului din ochi. Nașterea auzului din auz. Nașterea inimii din inimă. Nașterea Vieții din viață.

Acum când frații noștri de acasă participă la suferințele răstignirii pe crucea disperării, ajunși pe culmile disperării, alături de Inger le arătăm Răsăritul-Cel-De-Sus: A înviat Hristos și iadul s'a dărâmat, a înviat Hristos și toate s'au umplut de lumină, a înviat Hristos și toți să se iubească pentru că Emanuel, Dumnezeu este cu noi, a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le!

EDITORIAL

ADEVĂRATA FAȚĂ A LUI ILIESCU

După toate aparențele situația din România este staționară. Nu se văd semne sau direcții noi către care se îndreaptă viața politică, după cum nu se văd nici reforme pe planul economiei naționale, prin care să se iasă din anarhia de azi. Guvernul este și neputincios și incompetent, pentrucă nu dispune, în forma lui de azi, în componența sa, de personalități dotate cu lărgimi de vederi și experiențe, prin care să așeze fundațiile unor proiecte de refacere națională. Toate cadrele de conducere economică și politică sunt modelate de sistemul de gândire marxistă și nu pot ieși din ferecarea manierei comuniste de a acționa. Planurile marxiste de organizare a economiei nu au dat rezultate favorabile, recte productive pentru țară. Prin ele nu se mai poate recupera nimic din resursele țării: alt fel de planuri economice, concepute după alte maniere ideologice sau de politică economică nu se pot crea în țară, pentrucă elementele conducătoare nu se pricep la astfel de lucruri. Deci, rămâne anarhia în toate domeniile. Ilici Iliescu și tovarășul lui de partid nu au nici rezerve de elemente pregătite, la care să apeleze, și care să aducă la suprafață câteva sugestii sau programe, mai mult sau mai puțin atrăgătoare, dar cel puțin investite cu câteva aspecte de noutate, față de învechiturile marxismului depășit.

Ce se poate face, sau ce se întrevede, pentru viitor ?

Deocamdată se obsearvă o stagnare, pe planul politic, în vreme ce în domeniul economic crește incapacitatea și inexistența unor surse de refacere. Economic se tinde, în mod accelerat, la o anarhie totală, care va lăsa loc deschis surprizelor. Reacțiunile viitoare nu vor putea fi corectate, diminuate sau îndreptate către alte puncte de desfășurare. După acumulările de până azi ale nemulțumirilor și ale măsurilor ineficiente care s'au luat pentru îndestularea populației, la primul pas mai solid și mai demoralizant, poporul își va cere drepturile sale. Va renunța la apatie sau răbdare, la speranțe și la amăgiri, și va porni să dea cu barda chiar și în lună, ca să răstoarne întocmeala socială și politică în care a devenit prizonier și sclav. Iși va revendica drepturile sale care i-au fost furate și își va revendica demnitatea care i-a fost pângărită, fie că a fost naiv sau înșelat. Liniștea care pare a domni în România, la ora actuală, nu este un semn bun pentru odihna (fragilă, de altfel) guvernanților. Cea mai mare năpastă pentru România de azi o reprezintă conducerea politică, care nu este preocupată de interesele naționale, decât parțial și temporar. Această conducere politică nu are nici o legătură cu viața românească, de stat, de societate, cultură, civilizație, viitor sau idealuri și aspirații naționale.

Singurul sprijin și rațiune de a fi al actualei conduceri politice e "reconstrucția unui stat puternic sovietic", sub dominația lui Gorbaciov. Echipa lui Ilici Iliescu își întemeiază existența ei pe această speranță că, într'un fel sau altul Gorbaciov își va recâștiga puterea statală, în cadrul unei viitoare "uniunii sovietice", și misiunea lui Ilici Iliescu este să tărăgăneze stările de fapt de azi în România, ca, apoi, să se atașeze noului stăpân de popoare, Mihail Gorbaciov. Misiunea lui Iliescu este să mențină un capăt de pod pentru viitoarea hegemonie sovietică.

In condițiile de azi, însă, poziția lui Ilici Iliescu și a tovarășilor lui este șubredă și sortită unui dezastru total. Dacă ar rămâne numai un dezastru al echipei lui Iliescu nu ar fi mare lucru, nenorocirea este că țara întreagă suferă, acum, și va suferi enorm în viitor, din cauza lui Ilici Iliescu. Numai așa se poate înțelege îndărătnicia lui Iliescu și a comuniștilor din echipa lui să rămână la putere, să guverneze țara, fără o bază reală de suport național și fără un program de refacere națională.

Ilici Iliescu apare ca un adevărat instrument în favoarea unei reclădiri a "statului sovietic", care se zbate în dificultăți imense, și este destrămat în bună parte, la ora asta. Ilici Iliescu menține încă drapelul roșu al comunismului, deși își maschează acțiunile cu un parlament fictiv și o reședință prezidențială care este goală de eficacitate și sens. Prin asta, țara este deservită și trebue să îndure mai departe jugul comunist. Căci Ilici Iliescu este mandatorul comunismului să mențină jugul sclaviei. Aceasta este adevărata față a lui Ilici Iliescu.

George BĂLAȘU

CĂTRE CITITOR

SPRE CUNOSTINȚĂ: Ținem să facem cunoscut că -REDACȚIA ACESTUI ZIAR- nu împărtășește totdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

EPISTOLĂ PENTRU FRATELE MEU

SFÂNTA ÎNVIERE

——Pr.Dr. Petre POPESCU——

Trăim vremuri îngrijorătoare. Atmosfera morală și spirituală este grea ca plumbul, iar pământul geme de trădare, de ură, de ipocrizie, de minciună, de invidie, de imoralitate... La orizont nu se arată nici un semn de limpezire.

Ai noștri de acasă trăiesc aceste răutăți pe trupul și pe viața lor. Aceste răutăți sunt impuse acolo cu putere de lege.

Tu ai venit în lumea liberă, fratele meu. Ti-ai lăsat în urmă mamă, tată, frați, surori... Ai vrut să iei cu tine codrii, holdele, casa, satul, mânăstirile.,.. dar nu **te-au urmat. Ele au poruncă** să nu se miște și nici chiar **să li se audă lanțul sclaviei.**

Când ai venit aici te-am sărutat și am plâns, Tu erai și satul și neamul și țara și morții mei... Timpul a fugit. Tu ai dispărut în goană după deșertăciuni omenești. Te văd rar, foarte rar, aproape că nu te mai văd. Eu te aștept însă cu ochii inlăcrimați, în **fața** altarului, în Biserică.

De când ai scăpat din infern, fratele meu, ai uitat jurămintele. Ai uitat pe **Mântuitorul** Hristos căruia pe furiș te duceai în bisericile **bucureștene** și-i aprindeai o lumânare să-ți ajute să scapi din iad. Ai uitat că ai tăi, din familia ta, ce au murit ca adevărați martiri, trăiau după vechiul tipic al lepădării de sine. Ai uitat că ai tăi au iubit și **Biserica** și Neamul și Pământul Românesc. Ai **uitat** că ei visau ca tu să ajungi departe și să dai frâu liber și dragostei și devoției și fidelității tale pentru Hristos și pentru Biserica Lui. Ei visau ca, ajuns în lumea liberă, să faci din casa și familia ta o insulă de flori, stropită în fiecare **dimineață** cu apă sfințită. Chiar dacă nu le spui, ei știu că tu ai rămas în **urmă fratele** meu, ai rămas dus de vânt, lovit de grindină și fulger, luat de vârtejuri, ocărît și dela toate ușile **onoarei gonit. Al doisprezecelea ceas a început să sune... îl auzi, fratele meu? Mai e puțin, au mai rămas câteva clipe... încă poți scăpa de robia întunericului veșnic, încă mai poți vedea lumina Invierii. Vino la Biserică în noaptea aceasta sfântă, fratele meu. Vino... Poate drumul tău la Biserică să fie ca drumul lui Pavel. Nu face din greșeala ta așezământ și adevăr.**

Si de căința te va ajunge la timp, vino și la Denii în fiecare seară din Săptămâna Patimilor. Ascultă cele 12 Evanghelii de Joi seara, **așterne și tu la poalele** Crucii Mântuitorului lacrimile **tale,** înconjoară și tu în Vinerea Mare Sfântul Locaș al Domnului, intră și tu în cadența veacurilor și a veciilor și simte și tu alături de tine, de inima ta pe cei ce au purtat cinstea Bisericii și a Neamului Românesc.

Dacă ai oropsit, dacă ai făcut strâmbătate, dacă n'ai spus adevărul, dacă n'ai fost bun și milostiv, leapădă mândria și spune preotului: "Am greșit". Si el te va povățui, îți va pune pe cap epitrahilul și te va dezlega și-ți va arăta drumul spre Sf. Potir. Nu uita fratele meu, prin ușile pocăinței se ajunge la altarul iubirii și iertării. **După îndumnezeirea** ta cu **trupul și sângele Domnului** vei începe să vezi la orizont **lumina florilor lui April** aprinse pe ramuri, făcliile plopilor și **păsările** cerului albe... Vei auzi predica **Bisericii Eterne** 'Hristos a Inviat". Te vei îmbrățișa cu ai tăi. Vei duce bucurie duhovnicească în casa ta, la soția, și la copiii tăi. Toți se vor lumina. **Hristos** a înviat și pentru tine și pentru ai tăi, fratele meu.

Iar pe undă de lumină vei transmite celor de acasă, dragi ție, creștinescul **Hristos** a Inviat! Bucuria lor va fi mare.

Al tău frate către Dumnezeu rugător și de tot binele voitor.

HRISTOS A INVIAT !

CĂTRE REDACȚIE

*ROMA, ITALIA - Alarmat de vulgaritatea și de violența prezentă în unele publicații din presa românească, din nefericire destul de numeroase, am luat atitudine referitor mai ales la practica deșănțată a calomniei, denigrării și a minciunii, precum și la modul nedemn în care este folosită limba românească.

Textul pe care vi-l propun spre publicare și pe care l-am trimis și la alte câteva reviste pe care le stimez, nu este o luare de poziție politică, ci una morală. Sunt cunoscute ideile mele politice despre situația mea din țară, exprimate în presa exilului timp de 20 de ani. Cred însă că ar trebui să reacționăm energic la drama degradării limbii noastre, cerând instaurarea unui control moral asupra folosirii ei. Mă gândesc la rigoarea cu care corporațiile de cultură vegheau în secolele 13 și 14 de pildă, la respectarea mijloacelor de expresie. Severitatea regulamentelor și-a dovedit utilitatea prin înalta ținută ce caracterizează documentele și operele de artă ajunse până la noi.

Vă felicit pentru activitatea Dvs. și vă doresc să fiți consecvenți cu angajamentul luat față de cititori. Cu stimă, al Dvs.,

Camilian DEMETRESCU

*JONKOPING, SUEDIA - Măarturisesc că imediat după Revoluția din Decembrie '89 am socotit că ziarul Dvs., "Cuvântul Românesc" și-a încheiat misiunea și că de acum nu veți mai avea ce scrie despre România și locuitorii ei, decât cuvinte frumoase, țara îndreptându-se cu toată hotărîrea spre o democrație curată și deplină, așa cum nu s'a mai realizat nicăieri în lume!

Speranța aceasta a ținut până în data de 20 Mai, ziua nefastă a alegerilor "libere", când simbolul secerei și ciocanului (prefăcut peste noapte, înșelător, în "trandafirul roșu") a ieșit învingător, continuându-și opera nefastă de distrugere a țării și a neamului românesc...

Așa că ziarul Dvs. rămâne pentru mine și pe mai departe un stindard de luptă contra comunismului din România și de salvare a poporului încercat de atâta urgie, motiv pentru care rămân în continuare cititorul și susținătorul Dvs. devotat.

George BOTIZAN

*TURDA, ROMANIA - Am o fetiță de 3 ani și două luni care s'a născut cu luxație congenitală cocso-femurală la amândouă picioarele (adică șchioapă la amândouă picioarele). Nimeni nu și-a dat seama până fetița a avut aproape doi ani (toamna trecută), deoarece ea a mers, dar a mers foarte rău, legănată, se împiedica și cădea mult. Când ne-am dat seama că ceva nu este în regulă, am dus fetița la Cluj, la cel mai bun medic, a pus'o în ghips din brâu până'n tălpi și am ținut'o două luni, dar tot degeaba: după ce i-a luat jos ghipsul, era la fel ca înainte. Doctorul ne-a spus că nu se va face bine fără operație, dar că la Cluj operația nu este garantată, deoarece trebue operată la amândouă picioarele. Am mers la București, la Târgu Mureș unde am primit același răspuns.

In primăvara aceasta am găsit un doctor la Sibiu care a operat-o în Iunie la un picior, apoi a pus'o din nou în ghips, toată, din brâu până în tălpi și am ținut-o trei luni, după care i-a scos ghipsul, i-a făcut raze și ne-a spus că nu a reușit bine operația și trebue operată iarăși. Doctorul a făcut însă un infarct, este în spital și nu mai poate lucra. Așa că nu mai avem unde merge la noi în țară ca să o tratăm. Ne-a spus că va trebui să mergem cu ea la Paris (Franța), dar nu avem bani pentru operație la amândouă picioarele, de aceea vă rugăm frumos dacă puteți să ne ajutați prin bisericile române dela Dvs., să prezentați situația noastră și să rugați pe oamenii din toată lumea să ne ajute. Poate ne va ajuta Dumnezeu să o putem duce la operație. Vă rugăm să ne iertați că am îndrăznit să vă scriu, dar vă rog să mă înțelegeți că altfel nu am nici o posibilitate și mi se rupe sufletul când o văd cum stă în pat și nu poate umbla, iar noi nu putem face nimic. Vă mulțumesc foarte mult,

Valeria MARIAN

Str. Gheorghe Barițiu Nr. 29A
Turda, Jud. Cluj, România, Tel. (953)12-795.

*IASI, ROMANIA -In primul rând vreau să vă mulțumesc pentru efortul dumneavoastră de a menține inițiativa trimiterii ziarului "Cuvântul Românesc" în continuare, gratuit în România, totodată mulțumesc și fraților români exilați care sprijină această inițiativă și fie ca Dumnezeu să ne aibă în pază pe noi toți, nația română, indiferent unde ne aflăm fiecare...

NICOLAE P.

*CAMPIA TURZII - ROMANIA - Mulțumesc pentru primirea regulată a ziarului... Il citim un întreg grup, iar articolele cele mai interesante le xeroxăm și le răspândim în țară. Cred că în faza actuală ar trebui ca toți membrii guvernului Roman să fie demascați ca marxiști-staliniști și cu puternice legături cu întreaga fostă protipendadă ceaușist-comunistă...

Dr. R.C.

Second Class Mail Registration Number 4133

CALCULELE MOSCOVEI LEGATE DE RĂZBOIUL DIN GOLF

—George BĂLTEAN—

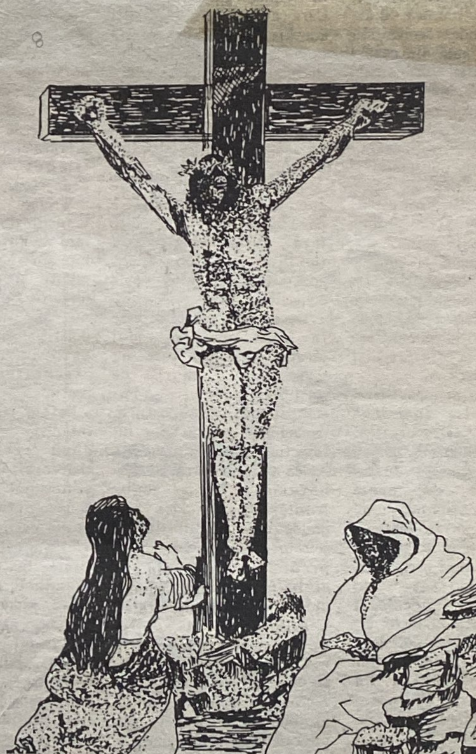
Prăbuşirea imperiului ruso-comunist poate deveni un fapt doar prin continua concomitenţă a trei premize: lupta de eliberare a tuturor naţionalităţilor înglobate prin forţă în URSS, adâncirea crizei economice şi desfăşurarea fără întrerupere a presiunii lumii libere pentru introducerea democraţiei şi a economiei de piaţă. Pentru perturbarea acestei concomitenţe şi chiar lichidarea uneia sau alteia din premize, Moscova a recurs din nou la tactica sa experimentată, de succes: războiul. Intrigăria internaţională, bine organizată, funcţionează, căci naivi se găsesc.

Intenţiile lui Saddam Hussein erau cunoscute de mult la Moscova, care avea în Irak, declarat, 2.000 de consilieri militari, care au pregătit întreaga acţiune. Uniunea Sovietică a fost pe de parte cea mai mare furnizoare de armament şi muniţie pentru Irak. Rolul sovietic în pregătirea invaziei Kuweitului a fost bine cunoscut, dar nimeni în Vest nu a protestat pentru aceasta. In schimb s'a protestat contra Germaniei, care a furnizat Irakului doar 3 la sută din armamentul livrat acestuia.

Pregătirile invadării Kuweitului au fost cunoscute şi unor capitale din Vest, iar cu câteva zile înainte de invazie ştiau câte ceva şi cei mai neinformaţi ziarişti de politică externă. Nimeni însă nu a tras semnalul de alarmă şi cu atât mai puţin nu a încercat să împiedice această invazie, care avea să ducă la război cu siguranţă. De ce? Cine din Vest a avut interes ca această invazie să aibă loc, facând fără să vrea automat jocul sovietic? După invazie s'au găsit diplomaţii şi ONU să se agite, deşi mai toţi ştiau, că se agită în zadar. Ultimatumul ONU nu a fost respectat şi s'a trecut la război în care povara grea trebuia să o ducă America.

Imediat după începerea războiului s'a desfăşurat o activitate febrilă de instigare în toate părţile contra Vestului. S'a încercat extinderea războiului sau cel puţin să se ajungă la un scandal între Vest şi lumea arabă, între lumea creştină şi islam, s'a instigat antiamericanismul, iar în Europa s'a instigat separarea Europei de America. S'a reînviat "lupta de clasă" la scară internaţională, şi s'au deschis răni mai vechi şi mai noi începând cu pacea dela Versailles şi începuturile comunismului peste Yalta şi Potsdam, până la situaţia din Golf.

Europa trăieşte de vreo doi ani una din cele mai mari transformări din istoria sa. Nucleul acestor transformări este Germania, ţară reunită, ţara cea mai puternică din Europa şi a treia din lume. Aici, în Germania, este locul unde se vor lua deciziile asupra Europei. Acum însă Germania are o grea sarcină de a reface Estul său reunit, care până de curând a fost sub ocupaţie comunistă, refacerea costând multe sute de miliarde de mărci. Germania plăteşte Sovieticilor 17 miliarde de mărci pentru a se retrage de pe teritoriul său (în acord au fost 13 miliarde). Germania mai plăteşte pentru lumea a treia şi pentru Israel, iar pentru Golf încă 17 miliarde. In Estul Germaniei se găsesc încă cei 300.000 de soldaţi sovietici cu întregul armament necesar unei invazii spre Vest, din Germania însă au fost trimise o parte din trupele americane în Golf, iar trupe germane au fost trimise în Turcia. Astfel centrul Europei a fost slăbit considerabil, iar trupele sovietice, de care se temea cândva NATO, se găsesc dincolo de Elba ca şi mai înainte. S'a uitat acest pericol? Si încă mai mult! S'a desfăşurat o campanie furibundă contra Germaniei cerându-i să participe şi mai mult în Golf, fără însă a se spune o vorbă de slăbirea centrului Europei. De ce? Cred ne-Europenii din Est şi din Vest, că Europa s'a sclerozat în aşa hal încât să se sacrifice pe ea pentru Golf, în condiţiile în care se ştia oricum că America şi aliaţii vor dobândi victoria, cu forţele care existau deja în Golf? Pe instigatorii anti - europeni din Vest nu îi arată însă nimeni cu degetul. De ce? Popoarele din Europa de Est nu sunt suficient ajutate să se refacă, căci întreaga atenţie, ca şi miliardele destinate lor, au fost îndreptate spre Golf, sau făcute cadou concernelor de armament. In ţările din Estul Europei KGB-ul a fost reactivat, iar Moscova şi-a revizuit politica sa de liberalizare şi democratizare în aceste ţări.

In URSS Gorbaciov şi-a schimbat, exact în această perioadă, poziţia, a abandonat perestroica şi a trecut la dictatură. A invadat Tările Baltice şi a reacordat puteri depline armatei şi poliţiei. De aceasta nu s'a mai ocupat nimeni în Occident, căci era război în Golf.

Washington-ul nu a înţeles la început jocul Moscovei, crezând-o sinceră. Moscova, după ce l-a încurajat pe Saddam pentru invazie, a sprijinit pe Bush şi poziţia ONU şi a instigat la războiul de eliberare a Kuweitului. Apoi, după o lună de război, s'a distanţat de Americani, a făcut pe marea pacifistă, a întocmit un plan de pace în colaborare cu Saddam şi a încercat să-i prezinte pe Americani drept agresori. Moscova vrea acum să-şi asigure un loc important în viitorul Golfului, de a cărui "nouă ordine" se vorbeşte.

După marile şi rapidele evenimente, care au scos multe la iveală, Europa este decisă să-şi definitiveze "noua ordine" a sa. Europa vrea într'adevăr să redevină Europa, centrul lumii, şi cel puţin cea de a treia mare putere care să nu mai fie manevrată şi nici sub influenţa intrigăriilor internaţionale. Intr'o asemenea Europă, calculele sovietice vor da greş în faşă şi nu abia după ce a avut loc un război.

George BĂLTEAN

Pricopseală Fesenistă:

PRESA LIBERĂ ŞI PAŞAPORTUL

Pentru vânarea unui împrumut D-nii Iliescu-Roman au manipulat unele obligaţii impuse de Evanghelia Dreptului Omului:

Obţinerea paşaportului şi "Libertatea cuvântului".

Paşapoartele oferă Bucureştiului avantaje politico-economice:

Nu mai ţii pe frontieră armată, grăniceri, miliţie, jandarmi, câini dresaţi, garduri de sârmă, turnuri, nu mai sapi şanţuri, nu le mai umpli cu apă, economiseşti gloanţe, nu mai oferi premii şi concedii celor care prind, vii sau morţi, pe trădătorii care fug de bine.

In schimb FSN-ul oferă, cu paşaport vizat, grămezi de intelectuali şi copii la cerere şi pe alese.

Se economisesc: laptele, scutecele şi sucul de varză; iar intelectualii au devenit bagaje fără valoare deoarece ei pot fi înlocuiţi cu cunoştinţele apoase din creierul preşedinţial cu "Diploma de lichide" obţinută la Moscova.

Scăpaţi de copiii flămânzi şi de intelectuali, Dl. Iliescu şi-a asigurat voturile celor care afirmă "Noi... nu gândim".

Asta-i prima binefacere a paşapoartelor la cerere.

Revenim la a doua binefacere din târgul împrumutului: "Libertatea Presei" din care s'a oferit un sfert ciupit:

Ziarele apar necenzurate, alături de cele sprijinite de guvern, în plus televiziunea, radio şi agenţia oficială "Rompres" continuă cu dezinformarea: Timişoara vrea autonomie, Ungurii vor să cucerească Ardealul, opoziţia e plătită cu dolari, foştii disidenţi sunt agenţi străini, etc.

Dar cu toate greutăţile ce se pun în colportarea adevărului, lupta continuă.

Salutăm îndărătnicia confraţilor care trebue să înfrunte şicaniile cotidiene: nu li se dă hârtie, sabotarea distribuţiei, ameninţări, devastări, bătăi, etc.

Ziarul "România Liberă" a deschis procesul comunismului.

Se dezvăluie existenţa cimitirelor fără cruci şi fără nume, se aduc dovezi pentru crimele din închisori, dela Canal, se publică spovedaniile martorilor oculari, se descriu fapte care mărturisesc terorile trecutului, ce se preling până'n ziua de azi.

S'a publicat lista celor implicaţi în "revoluţia" dela 13-15 Iunie, dovezile acuzării fiind susţinute de filme, convorbiri de radio înregistrate, martori oculari, certificate medicale, etc.

Oficialităţile n'aud, nu văd şi nu citesc.

N'a fost arestat nici un securist identificat ca agresor.

N'a fost arestat nici un miner.

E ca şi cum ai tipări între zidurile închisorii: ai voie să scrii contra directorului, contra gardienilor, contra corupţiei şi abuzului din jurul tău, dar tu rămâi tot închis...şi nimic nu se schimbă.

Ce putere mai are atunci a "patra putere", presa?

La ce folosesc promisiunile de respectare a legilor când cei împuterniciţi cu menţinerea ordinei comit nelegiuirile fără ca măcar să-şi ascundă faţa, în dosul unei batiste, aşa cum fac criminalii când jefuiesc o bancă?

Cuplului Nicolae şi Elena le era teamă de cuvântul scris.

Cuplului Iliescu-Roman nu le e teamă de nimic.

Stroe MOLDOVANU

TINERETUL CUTEZĂTOR

Urmare din pag. 1

soluţie a luptei pe care o poartă, o dimensiune morală, o dimensiune a demnităţii dar şi o dimensiune politică cu bază de conştiinţă. Ne oprim pentru a sublinia că a te angaja într'o luptă de corectare a unei mentalităţi pervertite de comunism, e ceva uriaş de cutezător. In final e vorba de o operă de restaurare care trebue să lege firul întrerupt al neamului.

De unde îşi ia tineretul seva pentru o asemenea operă? Din impulsul spiritului esenţei istoriei Românilor. Numai din transpunerea în aceasta se poate intui în chip real carenţa interioară, carenţa armăturii de conştiinţă la care Românul a fost adus de comunism. Cu siguranţă că ţara n'a putut ajunge la cheremul comunist decât numai printr'un proces de golire a conţinutului ei spiritual.

Tineretul cutezător intuieşte că ceea ce în chip esenţial pe primul plan lipseşte ţării nu sunt nici partidele, nici materia şi nici mintea, ci sufletul. Pentrucă tot răul în care ea se zbate nu se vindecă, nu se poate vindeca până când în suflet nu apare răspunderea morală şi demnă, răspunderea faţă de tine, neam şi Dumnezeu.

Si nu-i suficientă o răspundere limitată doar la intenţie. E imperios nevoie de faptă. Simpla intenţie e un lucru care, în fond, rămâne nimic. După Dante, ea este chiar un minus, căci el o fixează în veşnicie astfel: "Drumul până la iad, e căptuşit cu intenţii". Cât despre faptă: "La început a fost fapta şi ea a rămas". Deci singurele valori sunt cele care au o corespondenţă în inimă şi faptă.

Cine a pus în prigoană elanul voinţei de reînnoire dela baza Revoluţiei? Cine a generat campania de ură şi cine a dezbinat Naţiunea? Nu-i decât un răspuns: perverşii din structura comunistă, care sunt posedaţi până la absurd de mentalitatea nebunească, că ţara nu poate fi scoasă de sub cheremul lor.

Iată, deci, concepte de valori, întrebări şi răspunsuri care sunt factori determinanţi în poziţia luptătoare a tineretului, a cărui cutezanţă este angajată pe două fronturi: dărâmarea ideologiei, ideologilor şi cadrelor statale comuniste, pentru un viitor al ţării în Dumnezeu, libertate şi democraţie; şi restaurarea valorilor umane şi naţionale în sufletele pustiite de comunism.

Tineretul cutezător e linia continuatoare a celor care au cutezat, cu preţul oricărui sacrificiu, să nu se încovoaie la presiunile de acceptare a comunismului, a dezumanizării. In chip deosebit a acelora care au fost întemniţaţi şi supuşi la neînchipuite terori, tortură şi moarte la Piteşti, Aiud, Gherla precum şi în toate celelalte închisori şi aresturi din ţară, la Canalul morţii şi locurile de deportări.

Tineretul cutezător este copilul poporului supt de batjocora umilirilor şi de jugul apăsărilor. Este lumea nouă care se ridică pentru scoaterea ţării din drama la care a adus-o comunismul şi pentru ridicarea demnităţii pământului românesc. El este spiritul viziunii zilei de mâine care proiectează biruinţa binelui.

Eugen BÂRSAN

ESEUL POLITIC

DECELAREA JUSTULUI

—Constantin MACRI—

Este justul ca stare de echilibru între două interese sau tendințe opuse, justul politic, echivalent celui juric, sau de valoare pur etică, acesta din urmă fiind puternic nuanțat de altruism și afectivitate? Pentrucă problemele echității juridice au o analiză separată și în alt loc, încercarea noastră de aici va fi de a distinge, pe cât ne stă în putință, notele caracteristice ale justului politic strâns împletit cu starea de dreptate resimțită pe plan moral în domeniul relațiilor sociale.

Meditația este veche, de peste trei decenii, când auzeam frecvent: ''nu este just tovarășe'', și când mă uitam în jurul meu și vedeam niște capete diforme dacă nu neapărat fizic, în orice caz psihic și sigur, mai ales, intelectual.

Schizofrenia care bântuie azi societatea românească își are etiologia și în acele spirite obtuze, covârșite de probleme care depășeau capacitatea lor de asimilare, reflectare și rezolvare, îmbâcsite de ură și de sete de parvenire în ierarhia lor proprie și care, firește, au profilat biologic, la modul propriu, spiritual și educațional la modul general, în propriul lor mediu familial, copii, nepoți etc., în cadrul sectoarelor de muncă unde lucrau și unde rezolvau în douăzeci la sută din cazuri ''în mod nejust'' problemele cu care se confruntau.

Starea de controversă pe care o iveşte viața zi de zi, solicită dela cei responsabili să le rezolve nu numai o anume pregătire de specialitate în domeniul respectiv, ci și o anume viziune globală asupra ansamblului social, o anume direcție moral-politică în care acest ansamblu trebue dirijat pentru a răspunde aspirațiilor de umanitate specifică corpului social avut în vedere.

Deci, la o primă vedere, justul politic înseamnă rezolvare tehnocratică, științifică, montată pe un anume ideal social... Justul politic este eminamente ideologic, corespunde unei anume viziuni de înțelepciune și fericire socială.

Dar nu numai pregătirea de specialitate și devotamentul ideologic gestează justul politic ci, mai ales, calitatea morală a celui care-l decide. Pentrucă din fraudă sau din impostură nu se poate recolta adeziunea. Si a treia notă caracterizantă, poate și cea mai operațională, a justului politic, este că solicită adeziunea reală, nu simulată, a celui care trebue să-i dea concretețe socială, aplicabilitate practică.

Una din cauzele, poate cea mai importantă, a eșecului societăților marxist-leniniste din Răsărit este această lipsă de recepție, de ''priză'' a lucrătorilor și a cetățeanului în general, la realizarea ''justului'' (politic) datorită injustului generalizat, observabil în toate compartimentele de activitate ale acestor societăți, injust sesizabil, în cele din urmă, și de către copii, care simțeau discriminarea și falsul încă dela vârsta de 8-10 ani.

Calitatea tehnocratică, viziunea sau calitatea ideologică și calitatea credibilității morale ar fi cele trei elemente componente care ne ajută la decelarea justului politic. Dar problema a devenit ceva mai complexă odată cu promovarea pe scena istoriei a unor categorii sociale sau chiar națiuni întregi, altădată ignorate, sau chiar ignorante, dar care odată cu evoluția istorică (mai ales după sfârșitul celui de al Doilea Război Mondial) și apariția mijloacelor de informare în masă (mai ales audio-vizuale) a dat posibilități infinite de manipulare a adeziunii maselor fără un discernământ calificat și frecvent, în prejudiciul propriilor lor interese. Mai ales privite în perspectivă istorică.

Exemplul manipulării frauduloase a maselor prin intermediul imaginilor și intervențiilor dirijate radio-televizate în furtul Revoluției din România este edificator. Ca atare, se cere oarecum similar ca și în ''voința jurică'' - o adeziune în ''cunoștință de cauză''. Care cauză? Cauza profilării adevărului, a transparenței în relațiile sociale, mai ales în relația guvernant-guvernat.

Primul trebue să aibă un plus de intuiție în dialectica istorică, să practice totdeauna ''bonna fide'' față de un ideal uman care suportă conceptualizare până la ultimele consecințe fără hiatus logic sau flexiuni populiste ușor adormitoare a unei reale conștiințe civice.

Decelarea justului este în bună măsură rodul acestui exercițiu care nu lasă nici o marjă de supraviețuire incompetenței, imposturii, demagogiei și mai ales instinctualității. Conștiința civică este un filtrat al dezbaterilor și al confruntărilor de idei, un dialog între conștiințe și intelecte (în sens de comprehensiune fidelă și globală a problemelor momentului istoric) pentru a acționa pentru viitorul omului, adică cu o certă responsabilitate istorică față de generațiile ce vin. De aceea apar atât de penibile piruetele spre putere ale unor tineri dotați, dar insuficient pregătiți, forjați în creuzetul suferințelor trecutului, pe care nu le-au cunoscut, pe care le-au ignorat, sau, poate, chiar mai mult, le-au patronat prin încuviințare expresă sau tacită.

Justul politic este o strânsă încrengătură între trecut, prezent și viitor. Fără a fi fructul antecedentelor, nu te poți manifesta viabil în concomitențe și mai ales nu poți determina fecunde consecvențe. Acesta este un principiu politologic de neeludat, decât cu riscul obținerii unor caricaturizări care jignesc grav sentimentul obștesc de echitate și transparență.

Fenomenul ''Piața Universității' care a durat non-stop 53 de zile este expresia disperării unei mase de frustrați de revoluția lor și de jertfele de sânge ale colegilor și prietenilor lor împușcați, zdrobiți cu tancurile din ordinul cui? Si de către cine? Iată a trecut mai bine de un an și nici un ''terorist'', nici un asasin nu a fost identificat. In schimb a fost zdrobit în bătaie Marian Munteanu, a fost împroșcată cu noroi Doina Cornea chiar de către însuși Președintele Statului I.Iliescu, care recent o denumea ''această doamnă'' etc. deși în primul comitet al F.S.N. ''această doamnă'' era menționată imediat după Ana Blandiana (inclusă fără să fie consultată) iar ultimul în acest Comitet de Conducere apărea Dl. Ion Iliescu.

Toate aceste malversațiuni nu avea să le știe poporul la 20 Mai 1990. A fost împiedicat să le afle. Am convingerea - verificată de-a lungul istoriei românești că poporul român, în marea lui majoritate are o justă orientare politică. Că fenomenul dela 20 Mai este un accident - aproape inevitabil - după 45 de ani de crâncenă tiranie. Că guralivii ''funcționari'' și ''oameni ai muncii'' mai ales din București nu văd dincolo de vârful nasului precara lor securitate din timpul și de după Ceaușescu.

Trebue vorbit deschis muncitorilor că în cele 14 luni de guvernare fesenistă nu și-au apărat cu fermitate și clar-viziune interesele. Cu alte cuvinte, că nu au înțeles ''justul politic'' al momentului istoric creat prin executarea celor două bestii.

Ne-am pornit evident cu intenții didactice la cele două exemple ''Piața Universității'' și ''absenteismul muncitorilor'', două eșantioane sociologice deplin pertinente la adevărul ce voim să demonstrăm, în stricta corelare cu premizele anterioare. Adică, judecând strict contingent, studențimea sub comuniști avea cămine, cantine, burse și mai ales asigurarea ''încadrării în muncă'' după terminarea studiilor. Formal, condiții cu mult superioare studențimii occidentale care nu are asigurate, da, asigurate, cele de mai sus.

Vorbind despre toate acestea, lăsând la o parte mizeria materială din cămine, promiscuitatea, masa proastă la cantine, burse simbolice în raport cu costul vieții, asigurarea unui loc de muncă pe ochi și pe sprâncene etc., global văzut lucrurile, militantismul și radicalismul studențimii era un lucru greu de obținut pe baza unor simple judecăți de comparație. Si totuși acest militantism și acest spirit revoluționar a stat la baza înfruntării lui Ceaușescu.

Cauza principală ni se pare a fi decelarea justului politic de către tineret în general, de către studenți în special. Nu mizeria materială i-a împins la disperare, ci mizeria spirituală. Mizeria materială mai ales în anii 81-89 era o crâncenă realitate resimțită de întreaga societate. Dar tineretul este întotdeauna mai alergic la minciună și la impostură într'un grad mai ridicat. Si esențial mi se pare, așa cum e și firesc, tineretul își scrutează cu dinamism și romantism (cu capacitatea de vis) viitorul.

Scleroza birocratizantă și nomenclaturistă a eliminat visul din sufletul tineretului. Il stimulează democrațiile liberale de tip occidental? Dacă nu-l stimulează, cel puțin îl îngăduie și în nici un caz nu-l blochează și mai ales nu-l pedepsește.

Ce putea gândi un tânăr dela Sibiu despre viitorul lui decât să fie cioban cu cât mai multe oi sau să intre în anturajul lui Nicu, pentru a beneficia și el de firimiturile dela masa acestuia. Ce putea gândi un tânăr despre Academie, când Președintele de onoare era un cvasianalfabet iar membră era o fostă repetentă vânzătoare de semințe și care nu putea prezenta un certificat de absolvire a cursului elementar? Merita să mai înveți, merita să mai cercetezi, merita să mai dai concursuri a căror listă de reușiți se confecționa la sectorul de partid?

La aceste grave încălcări ale justului, ale viitorului științific și academic în genere, muncitorul a rămas insensibl. Am spune printr'un blocaj natural. Adus dela țară, în prima sau a doua generație, el a căutat o adaptare la noile condiții. Bloc. Coadă la alimente. Transport în comun infernal. Toate i se păreau firești sau în orice caz tranzitorii iar lozinca -''baie n'a avut neam de neamul tău'' îi închidea, prin evidența ei, orice replică. Si aici identificăm marea crimă a comunismului care dezrădăcinând, n'a mai implantat, ci s'a mulțumit să obțină niște hibrizi care nici țărani nu erau, nici orășeni.

Nu mai erau țărani pentrucă le lipsea simțul măsurii și al înțelegerii exacte a lucrurilor, nu erau nici orășeni pentrucă nu aveau exigențele elementare de trai ale ''burghezului'' care tradițional cere ordine, curățenie, servicii prompte, capacități profesionale obiective.

Clasa muncitoare românească actuală este standardizată, intelectual vorbind, în tiparele ''învățământului de partid'' și nu s'a găsit nimeni, după Revoluție, să-i spună cum poate obține un strungar român standarul de viață al unui strungar german sau francez, cum poate un șofer român să-și asigure niște

Continuare în pag.6

HRISTOS A ÎNVIAT

In zori un înger dase piatra la o parte:
Ulciorul fără toarte, și mușcat de cuie,
Işi sdrumica isvorul fără moarte
Si Magdalena l-a văzut că nu e.

Mergea'n adânc, pe strâmta cărăruie
A desnădejdii, spicuid lumină,
Uitând primejdii și grăbind să spuie.
Dar ziua s'a uitat la ea, străină.

Nicicât un bruj de pâne pentru cină.
Nicicât un strop de liniște'n potir.
Si iată, drumul spre Damasc alină,
Cu știrea nouă, inima din sbir...

De-acum din pir învie trandafir
Si El, Iisus, cu plugul în ogor,
Pe fruntea pâinii, pârguiește mir
Din taina drumului interior...

Un strop de sânge'n palmă: meteor.
Pășim mirați, din clipele uituce,
Inspre Cuvânt, înspre tăceri, spre Dor.
Hristos a înviat! Urcăm pe cruce.

Vasile POSTEUCĂ

"DEMOCRAȚIA ORIGINALĂ" DIN ROMÂNIA

Teodor STREMTAN

De Ziua Națională a Românilor s'a concentrat la Alba Iulia un nou "scut al deșertului", autohton, ca să nu poată nimeni să tulbure concertul de fluierași feseniști, dirijați cu vocație de Dl. Prim Ministru. Dl. Iliescu l-a chemat pe cel dintâi la calm printr'un gest lipsit de echivoc. Occidentul, care crăpase poarta spre Europa, a trântit-o dezgustat.

Guvernul n'a luat niciodată în seamă dela început vreo revendicare muncitorească, pentrucă încă nu-i vine să creadă că grevele nu sunt pedepsite. După declanșarea mai multor greve în multe sectoare, guvernul a dat câte puțin și a promis marea cu sarea. Românul s'a mulțumit cu puțin, după vorba: "Ferească-ne Dumnezeu de mai rău!" care de altfel ne-a ținut în viață zeci de ani, și acum așteaptă respectarea promisiunilor, deși în sufletul său știe că așteaptă degeaba.

A venit Crăciunul, mai sărac decât oricând, aruncându-ne "bucuria" de a-l vedea pe primul comunist al țării făcând cruci peste cruci (Dumnezeu nu bate cu bâta). Moș Crăciun ni l-a adus pe Rege, iar feseniștii îmbrăcați "tradițional" în comuniști l-au alungat cu legi strâmbe, bâlbâieli, și urlete neghioabe pe toate lungimile de undă.

Ar fi o gravă eroare din partea guvernelor occidentale să sprijine un regim ce este pe față un regim comunist, în credința că, dând ajutor, el ar încuraja pașii spre democrație și respectarea Drepturilor Omului.

Astăzi în România partidele din opoziție nu sunt numai lipsite de puterea de a acționa, dar și fără putere să se facă văzute și auzite. Televiziunea, radioul și presa sunt strict controlate și manipulate de guvernul Frontului Salvării Naționale.

Este oare atacul deliberat al Poliției asupra presei de opoziție din România, inclusiv asupra unor corespondenți ai Agenției France Presse și ai postului de radio Deutsche Welle, atac ce a avut la 12 Ianuarie, un act compatibil cu libertatea presei?

Nimic nu s'a schimbat în mașinațiunile Frontului Salvării Naționale, de a manipula nu numai faptele, dar și opinia occidentală.

Cer demisia guvernului în frunte cu Domnul Petre Roman și îndepărtarea tuturor membrilor fostei nomenclaturi dela conducerea țării.

De ce Occidentul pleacă urechea la minciunile legate de instaurarea democrației în România, declarate sus și tare de Iliescu și guvernul român? Vor fi ajuns la o înțelegere?

PROFANAREA LIMBII

Urmare din pag.1

ani de urgie, ura celor asupriți dar și ura asupritorilor reciclați, și acum bântuie liberă și atotstăpânitoare de-a lungul și de-a latul țării. Dragostea a fost închisă în subteranele instinctelor dezlănțuite. Ar trebui să ieșim cu toții în stradă, în piețe, să cerem intoarcerea ei în cetate. Să eliberăm dragostea. Jos ura, trăiască omenia! Oameni din toate tranșeele, uniți-vă! Recunoașteți-vă păcatele și puneți capăt urii. Să schimbăm ceea ce trebue schimbat. Să alegem, de pildă, președinte un copil, și să ascultăm de logica lui: să muncim, să gândim, dar să ne și jucăm. Cu ideile și nu cu focul. Să ne jucăm cu bucuria pe care roadele acestui pământ binecuvântat de Dumnezeu ne-o poate dărui. Să gândim în ce mod am putea, prin secretele alchimiei creștine, să transformăm plumbul urii în aurul dragostei. Să muncim punând deasupra profitului pâinea cea de toate zilele, cea a gurii și cea a sufletului. Și să lăsăm bunul nostru cel mai de preț, limba, cea scrisă și cea vorbită, să se vindece de urticaria care o face să sângereze, intoxicată de nesfârșitele certuri, vendete, încăierări. Să lăsăm lexicului nostru libertatea de a-și arăta nestingherite, în toată curățenia lor, nestematele cuvintelor care înseamnă bunătate, iubire, milă. Să eliberăm limba noastră din cleștele urii.

Aș propune condeierilor presei noastre un armistițiu pe timp nedeterminat. Să dea frâu liber talentului, iscusinței profesionale, pentru a reactiva logica vie și luminoasă a limbii, repunând în circulație cuvintele scoase în afara legii scrisului de comisarii adulării colective ieri, de furia pamfletarilor denigratori și distructivi de astăzi. Să o dezintoxice de otrava vervei malefice care a mutilat adjectivele, verbele, sintaxa și chiar ortografia limbii românești. Ar fi pentru toți o experiență utilă, prin depășirea locului comun după care piatra de încercare a talentului e pamfletul cu vitriol și arta scandalului. Iar printre avantajele de meserie, nu cel din urmă ar fi un sigur câștig de prospețime, de originalitate. Repetiția exasperantă a acelorași invective modulate la infinit a sleit capacitatea de invenție a celor mai năstrușnici condeieri, care au ajuns să se plagieze pe ei înșiși. Tocirea cuvintelor prin folosirea lor excesivă în combinații monoton repetitive a dus la căderea expresivității, iar tentativele de a compensa această sleire a expresivității prin îngroșare, prin lăbărțarea cuvintelor, a împins vulgaritatea până la grotesc.

Dacă la începutul presei libere cuvintele rezistau încă probelor de forță ale polemicii contondente, ale mușcăturii hămesite de ură, ale ironiei hidoase, solicitarea progresivă prin mutarea acestora în insulte, tentative de asasinat moral și decapitare civică, le-a vlăguit în scurt timp puterea expresivă, reducând cuvintele din instrumente ale inteligenței în bucăți de excrement uscat.

După beția elogiilor unanime din trecut, care au năclăit cu seul lingușelii neofanariote sintaxa limbii române, anarhia actuală a presei a turnat vitriol peste seu, dând șuvoaielor de cuvinte ieșite din aceleași condeie, fluiditate de scursori. O observație obiectivă se impune: cu cât condeiele recrutate în corpul de gardă al tiraniei constituite de ieri au participat mai activ la panegiricul cunoscut, la conspirația mieroasă a ipocriziei, cu atât mai virulentă, mai plină de fiere e astăzi proza lor "independentă!!"

Ce-a ajuns limba noastră! "Mult e dulce și frumoasă limba ce-o vorbim"... Ce rost mai poate avea acest stih în manualele de școală ale copiilor noștri? Pentru a desființa un adversar politic am ajuns să desființăm limba. Pentru a denunța violarea adevărului am violat adevărul limbii, făcând-o părtașă la manevrele noastre abile în manipularea adevărului. Și trebue să recunoaștem că mai mult sau mai puțin cu toții manipulăm cuvintele. Chiar dacă suntem convinși că servim o cauză dreaptă. Pentru orice condeier, poporul e în primul rând limba. Respectul pentru această entitate pe care o numim generic popor înseamnă respect pentru limba lui. Cum putem vorbi în numele poporului (vai, ce cal de bătaie) maltratându-i limba, distrugându-i bunul cel mai de preț?

Analizând diversele publicații din țară e greu să nu întâlnești semnele acestei alienări, mai subtil sau mai grosolan practicată. Evident nu de toți condeierii și nu cu aceeași gravitate. Compromiterea limbii, terfelirea ei în hărmălaia încăierărilor cu scuza infantilă "n'am început eu", considerarea ei ca un obiect de uz personal cu care poți să faci ce vrei, e o racilă veche în presa noastră. Se știe cu ce migală Caragiale, el, pamfletarul drojdiilor mahalalei "democrate", șlefuia cuvintele, propozițiile, pentru a fi la înălțimea limbii pe care o slujea. Sunt condeieri care confundă obiectul mușcăturii lor cu propria limbă: își mușcă limba și se înfurie, înjurând. Lăsându-i să se calmeze, îi invităm să recitească ce-au scris. Și dacă le place, nu e nimic de făcut. Profanatorii limbii nu sunt desigur ei. Sunt ceilalți.

Camilian DEMETRESCU

ALERGIE LA CULORI

Mihaela MOISIN

Când dau de necazuri, cei doi mai mari ai comunismului văd totul în... verde. Văd peste tot steaguri verzi, legionari verzi, insigne verzi etc. Mă întrebam mai acum vreo lună, în ziua de "Sf. Patrick Day", mare sărbătoare irlandeză, pe care cetățenii canadieni și americani de origine irlandeză și-o țin cu mare fast și înțelegere din partea guvernelor și țărilor respective, ce s'ar fi întâmplat dacă cei doi mari - Roman și Iliescu - (se pare că aceasta este ordinea nouă a "valorilor") s'ar fi găsit pe continentul american? Ce reacție alergică ar fi avut cei doi, văzând cetățenii de origine irlandeză îmbrăcați în verde, mâncând preparate culinare colorate în verde, steaguri verzi, băuturi verzi - totul în jurul lor verde. Ba chiar au vopsit și liniile albe de pe asfalt în verde. S'ar fi transformat aceste două figuri "măiestre", din furie, în tauri comuniști, ar fi chemat "minerii" în ajutor?

Comunismul a creat reflexe condiționate, conform teoriei reflexelor lui Pavlov (câinii salivau la aprinderea unui bec, după care știau că urmează hrana). Această teorie se aplică perfect comuniștilor, atunci când începe un protest: automat, văd verde, își imaginează batalioane de legionari, care vor să destabilizeze țara. Niște legionari care nu sunt de acord cu măsurile guvernului de a duce țara înainte... spre prăpastie. Căci, pentru actuala conducere comunistă a României, pentru Roman și Iliescu, tot ce este anticomunist sau simplu opozant la hotărîrile sau părerile lor, se numește legionar.

Gheorghiu Dej și Ceaușescu au putut să scape de legionari, adică de anticomuniști, pentrucă declarându-se pe față comuniști, nu trebuiau să dea nimănui socoteală de crimele săvârșite, nu se afișau ca democrați, încălcau drepturile omului fără teamă de nimeni și de nimic, exterminau fără nici o urmă de regret tot ce li se opunea, conform principiului că "toți cei care nu sunt cu noi sunt împotriva noastră".

Roman și Iliescu însă, care umblă cu doi pepeni într'o mână, trec din criză în criză, dela democrație la dictatură, și invers, încercând să amețească un popor întreg, mințind frumos în alegeri și promițând democrație, ca apoi să cheme "m i n e r i i" ca să "restaureze ordinea" în capitala țării; promițând liberalizare și democratizarea țării, economie liberă, ca apoi să dubleze și să tripleze prețurile, inclusiv la bunurile elementare necesare supraviețuirii.

Roman-Iliescu ar extermina și ei pe legionari, adică pe toți cei ce se opun măsurilor lor draconice și căii pe care România a luat-o, dacă n'ar umbla pe patine cu rotile din țară în țară, împiedicându-se unul de celălalt, zâmbind frumos și zgomotos naivilor Occidentali, în goana lor după aur. Un miliard de lei, unul de colo, între 500-20.000 de dolari pentru un copil vândut, câteva mii pentru un intelectual tânăr...

Dintr'un popor iubit în zilele fierbinți ale Revoluției din Decembrie 1989, când mii de tineri și-au sacrificat viața pentru un ideal, pentru credință și dorința de libertate (probabil tot legionari și ei, căci aveau cam 20-25 de ani), am ajuns un popor de râsul lumii.

Cine sunt vinovații decăderii României? Cine fac aceste "afaceri" murdare? Cui datorăm această nouă nenorocire aruncată pe capul bietului popor român? Tot Occidentul a înțeles să ajute un popor distrus de tirania comunistă încetul cu încetul precum o picătura chinezească, a înțeles să pună umărul la ajutorarea copiilor români, ținuți în întuneric și mizerie, plini de boli și de muște, înfometați și dezbrăcați. Biserici, asociații de caritate s-au oferit să ajute poporul român, au înfiat copii orfani, bolnavi. Dar același Occident este revoltat astăzi de vânzarea de copii aprobată de guvernul român, dar ajutată și de Români din afara țării, care înlesnesc acestea tranzacții. Acești intermediari din afara țării, spre rușinea lor, nu pot fi numiți exilați. Va mai ajuta Occidentul copiii orfani?

Poate clica de comuniști condusă de Roman-Iliescu nu a văzut articolele de primă pagină a ziarelor occidentale despre România de azi? Dacă aceștia nu au aflat încă, sau dacă știu și nu vor să le facă publice, atunci vom încerca să le reîmprospătăm memoria îmbătrânită înainte de vreme: "Rușine pentru 'târgul de copii' din România":

Special Report
Shame of Romania's 'barter babies'

"Copii de vânzare în România".

Babies put up for sale in Romania

Din vina cui s'a ajuns nația română de râsul lumii?

Cine sunt iarăși, vinovații pentru înfometarea din nou a unui popor și așa chinuit peste 40 de ani de dictatura comunistă? In zilele următoare, alte articole intitulate "Romanians empty food stores before massive prices hikes hit" ("Românii golesc magazinele de mâncare înaintea mărirä masive de prețuri"). Articolele sunt însoțite de fotografii luate de reporteri străini, și publicate în toata lumea. De această dată, Securitatea nu i-a putut opri la timp pe acești reporteri prin bătăi, arestări sau confiscări de aparatură, să dezvăluie adevărata față a sistemului "democrat" de conducere a României.

Intr'adevăr, rușine acestor două caricaturi de conducători, demne de eroii lui Caragiale.

Tot ce se întâmplă în România, ca și în Uniunea Sovietică, pe de o parte lupta guvernelor de a menține un sistem de dictatură comunistă cu "față umană", sau "perestroica" sau alte asemenea denumiri, iar pe de altă parte incompetența unui guvern de a duce țările respective spre o adevărată democrație și bunăstare, sunt puse pe seama naționaliștilor, a agenților străini, a legionarilor. Oare aceștia sunt de vină de toate ororile unor Romani, Iliești, sau Gorbaciovi?

S'au gândit ei vreodată că așa cum ei au alergie la culoarea verde și devin agresivi, amărîțele de popoare asuprite de ei, vor deveni cu adevărat, în masă, alergice la culoarea roșu? Si ce se va întâmpla atunci? Se va repeta Crăciunul 1989?

APEL CĂTRE CITITORI

Acum un an, ziarul "Cuvântul Românesc" a luat inițiativa de a trimite în România abonamente gratuite, pentru un an de zile, celor ce ni le-au solicitat.

Această inițiativă s'a născut din dorința de a informa opinia publică din România că de-a lungul anilor, exilul, ca Români, a rezistat tuturor compromisurilor dăunătoare cauzei românești, precum și de a trezi sentimentele naționale în lupta pentru salvarea neamului românesc.

Datorită numărului mare de abonați care a ajuns la peste 1.500, ne vedem obligați de a cere ajutorul cititorilor din exil, pentru a susține material această inițiativă pe care am hotărît să o continuăm.

Frate Român, din exil, trimite contribuția ta, ca ziarul "Cuvântul Românesc" să poată fi citit odată cu tine și de un abonat, frate al tău din România.

Mulțumim tuturor celor care ne-au ajutat pe parcursul anului trecut să ne ținem promisiunea făcută, de a trimite ziarul nostru gratuit în România.

Mulțumim anticipat tuturor acelora care înțeleg lupta noastră și ne vor ajuta să continuăm răspândirea "Cuvântului Românesc" în România, unde acesta este necesar, azi, mai mult decât oricând.

REDACTIA

STAT NAŢIONAL, STAT COSMOPOLIT ŞI GUVERN MONDIAL

—— Radu GREUCEANU ——

Citind articolul domnului Nicolae Novac din luna Noembrie 1990, despre marele scriitor rus Alexandru Soljeniţin, am rămas puţin dezamăgit. Preconizarea dizolvării Uniunii Sovietice este fără îndoială de o importanţă capitală pentru poporul român (problema Basarabiei şi Bucovinei de Nord) şi pentru restul Europei răsăritene. Insă o altă idee-concept, de o revelanţă superioară, stă la miezul eseului lui Soljeniţin despre revitalizarea Rusiei.

Este vorba de genunea, de prăpastia ce se deschide între ceea ce Vasile Marin numea "concepţia: naţiune de sine stătătoare, creatoare de cultură şi concepţia: turmă universală, condusă doar de apetituri care se cer satisfăcute". Istoria stă în cumpănă între mondialism, cu toate formele sale inclusiv varianta "Europa unită" sau "integrare europeană", şi naţionalismul curat al popoarelor ce vor să-şi determine singure soarta. Suntem la o dramatică răscruce de drumuri, între anti-valorile şi anti-conceptele demagogiei democratice a drepturilor omului şi viziunea organică a societăţii, bazată pe religie şi tradiţii.

In ceea ce priveşte scena politică internaţională, asistăm la spectacolul ridicol şi tragic al unor oameni nechemaţi de nimeni, nedoriţi de populaţiile respective, care pregătesc în Occident tot felul de formule abstracte pentru guvernarea ţărilor eliberate de comunism. Tot soiul de comisii "europene" de "coordonare" (citeşte amalgamare, omogenizare), de "securitate" şi de "cooperare", caste cosmopolite, se întrec în negarea concepţiei de naţiune independentă şi încearcă prin orice mijloace (în numele progresului) să le ştirbească, capacitatea de auto-guvernare. Ziarele Occidentului, în mâna acestor oligarhii financiare, sunt pline de aluzii la "reacţionarismul" şi "xenofobia" celor care refuză categoric această salată de noţiuni străine, cei care se întreabă cu ce drept moral sau juridic făuresc planuri domnii din Paris, Londra, New York şi Tel Aviv, pentru o Românie sau Bulgarie. Dar drepturile şi bunul simţ nu mai contează în epoca luminată în care trăim. Contează doar tăvălugul "progresist", "moderat", "tolerant" şi "democrat".

Puterea ocultă mondială vrea să transforme situaţia internaţională în care doi poli ai materialismului agresiv controlau soarta omenirii, într'una unde toată puterea se va concentra la un singur pol, cel american (inclusiv sucursala europeistă dela Bruxelles). Din acest motiv, Finanţa Internaţională şi-a pus întregul său arsenal propagandistic, politic şi monetar într'un efort gigantic de a împiedica emanciparea naţiunilor fost-independente din Uniunea Sovietică. Se vizează menţinerea acestui imperiu al răului, cu scopul de a-l transforma într'o structură internaţionalistă de tip vestic.

Deoarece Soljeniţin propovăduieşte energic întoarcerea Rusiei la tradiţiile ei milenare, el se încadrează perfect în sistemul de valori naţionale şi creştine. Individul este important, dar se subordonează familiei, neamului, şi lui Dumnezeu. In schimb, lozinca demagogică, anarhizantă, a "drepturilor omului" îl transformă pe individ în buricul pământului, restul universului fiind subordonat vanităţii acestuia. Intre omul creaţie divină, cu "frica de Dumnezeu" şi Omul-Zeu generator de "drepturi", Soljeniţin alege calea spiritualităţii şi a umilinţei. Mesajul său este un mesaj vechi ca şi lupta dintre bine şi rău, suflet şi materie, naţionalism (în sensul cel mai integral), şi democraţie.

In România de azi s'au găsit deja acei care, lipsiţi de orice simţ al românismului şi permeaţi de o groaznică slugărnicie imitatoare faţă de Occident, să înceapă să arunce cu noroi în valorile naţionale şi să monosilabisească "integrări" şi "întoarceri", nu la matca strămoşească, ci la neantul internaţionalist. In bătălia aprigă ce se poartă în ruinele comunismului, aceştia sunt şi vor rămâne trădători.

Unii dintre ei sunt oportunişti fară scrupule, alţii naivi şi inculţi, iar o parte reprezintă o forţă duşmănoasă, prezentă de-a lungul istoriei noastre (şi a multor alte popoare). Iată ce ne spune domnul Henri Wald, cu neruşinare, în săptămânalul "22" din Februarie 1990: "...Evreii nu fac altceva decât să atragă atenţia uneori prea devreme asupra a ceea ce e perimat, depăşit, învechit..." In aceeaşi consecventă ordine de idei, coreligionara d-sale, Silvia Kauffmann, gargariseşte în cotidianul francez de mare tiraj "Le Monde" despre aspectele negative ale post-comunismului: "...criminalitatea, naţionalismul...pornografia." Frumoasă comparaţie, însă din păcate pornografia face parte din apanajul democraţiei, din "dreptul omului" la "liberă expresie". Si pentru a fi siguri că am înţeles ce anume este "perimat, depăşit", trebue neapărat să ne împărtăşim din înţelepciunea domnului Adam Michnik (stângist polonez-evreu proeminent) care tratează naţionalismul drept "o pereche de pantofi puturoşi ce trebue lăsaţi de o parte când te aşezi la masa europeană" (Le Nouvel Observateur). Numai că noi vrem să ne aşezăm la masa românească şi nu înţelegem de ce nu ne putem încălţa precum dorim. Chacun à son gout.

Pentru a pune capăt fantasmelor anti-naţionale şi pentru a linişti creierii cuprinşi de febra şi delirul xenofil (dacă nu xenoman), este suficient să parcurgem textele sfinte ale înaintaşilor noştri. Cele ce urmează reprezintă o porţie infimă din panoplia cugetării româneşti:

"Fără de naţionalitate nu e libertate, nici lumină nicăiri, ci pretutindeni numai catene, întuneric şi amorţire... Naţiunea e îndemnul cel mai potent spre lucrarea pentru fericirea genului omenesc..."(Simion Barnuţiu, Blaj, 1948).

"Precum există acide, în stare a discompune orice corp organic, astfel există negaţiuni capabile a nimici întreg complexul de idei abituale ale unui popor... Se neagă patria, se neagă naţionalitatea, se neagă familia..." (Eminescu, Martie 1883).

Introducerea de legi străine "substitue pretutindenea şi pururea în locul noţiunilor naţie, ţară, Român, noţiunea om, cetăţean al universului, fie din Berber, din Nigritania, din China..." (Eminescu, Mai 1879).

"Statul nostru nu are altă raţiune de a fi decât aceea că e stat românesc... Nu ne îndoim că cu lista de fraze a programelor liberale cosmopolite s'ar putea asemenea dezvolta câteva milioane de oameni pe suprafaţa acestui teritoriu, dar aceasta n'ar mai fi România, ci America..." (Eminescu, Martie 1883).

"Lupta noastră este deci a statului român contra republicii americane... în combaterea americanismului cosmopolit şi lipsit de cultură... (Eminescu, Martie 1880).

"Europa nu există. Nu există unitate spirituală." (Nae Ionescu).

Continuare în pag.10

Ana Popescu

E DEALUL GOLGOTEI

E dealul Golgotei, să ştii!

Viaţă strivită, fără sens
Un scrâşnet printre mari funduri rotunde.

E dealul Golgotei, să ştii!

Amar e veninul din tine şi dens
A spiritului neputinţă'ţi ascunde.

E dealul Golgotei, să ştii!

Gândirea şi fapta sunt oare'n consens?
De ce'nchizi ochii şi'n bezná porneşti oriunde?

E dealul Golgotei, să ştii!

Penel de maestru, tablouri de Rubens,
Dar vrajba oriunde pătrunde.

E dealul Golgotei, să ştii!

De ce'nchizi ochii şi'n bezná porneşti oriunde?
Gândirea şi fapta sunt oare'n consens?

E dealul Golgotei, să ştii!

A spiritului neputinţă'ţi ascunde,
Amar e veninul din tine şi dens.

E dealul Golgotei, să ştii!

Un scrâşnet printre mari funduri rotunde,
Viaţă strivită, fără sens.

E dealul Golgotei, să ştii!

Alexandru RUSSIN

DECELAREA JUSTULUI

Urmare din pag.4

condiţii de viaţă civilizate fără umilitorul "ciubuc", a venit în schimb feseneul şi i-a spus: "Fără noi ajungeţi pe drumuri", "ăştia, ne vând ţara".

Decelarea justului politic pentru fiecare categorie profesională, pentru fiecare moment politic, este o problemă de colosală importanţă istorică. Mai ales în România. România trebue urgent modernizată, occidentalizată. Si trebue început cu moravurile, cu filiaţiile ideologice.

Când Dl. Iliescu amintea de "modelul suedez" era de o totală inconştienţă, pentrucă în Scandinavia moravurile politice sunt de o transparenţă cristalină, ca apa fiordurilor. Mistificarea, înşelăciunea, demagogia sunt de-a dreptul stigmatizate, iar cariera politică este grefată pe un puritanism moral total. Nimic, nici o abatere nu trece nesancţionată. Mai ales trecutul se judecă foarte atent.

Omul este fructul opţiunilor sale "dela tinereţe până la bătrâneţe". Si nimeni nu se poate despărţi de umbra sa.

Dar şi studenţii şi muncitorii sunt solidari când îşi contemplă sărăcia, mizeria şi inapoierea.

Azi suntem paralizaţi de minciună şi divizare. Dl. Iliescu merge la Papă - e credincios, e ateu? Nu ştim. Nici ţara nu ştie. Nici D-sa nu se declară.

Justul politic în acest ceas istoric este UNITATEA. Cine colaborează cu umbrele comuniste, să fie eliminat prin acord tacit. Unitate mai presus de toate. Cine sparge unitatea este un inconştient sau un duşman. Unitate şi combativitate pentru a ne despărţi cu hotărire de trecut. Trecutul este nebănuit de criminal. Vor trece două-trei generaţii pentru a afla întreg adevărul despre distrugerea rădăcinilor românismului.

Preoţii au de dat o mare mână de ajutor, în acest sens. Până acum rămân suspect pasivi, în ţară. Rare predici, rare manifestaţii religioase, rare coruri, rare acţiuni de reconvertire şi de combatere a ateismului. Frica a dispărut dar n'a dispărut inerţia şi indiferenţa. Indiferenţa religioasă chiar. Trebue mai mult militantism cultic. Si aici "imaginaţia la putere". Poporul român e un popor creştin care trebue reîncreştinat. Dela grădiniţa de copii până la soldaţii din armată.

La umbra Crucii, trebue să se realizeze unitatea. Unitate pentru regenerarea de ansamblu a societăţii româneşti. Unitate pentru eliminarea resturilor comuniste. Din toate sectoarele. Invăţământ, administraţie, armată etc.

Vrem ca Bucureştiul să devină Parisul Orientului şi România o Elveţie a Răsăritului. Decelarea justului politic se face întrebându-te dacă acţionând într'un anume fel îţi construieşti sau distrugi viitorul? Viitorul istoric, noţiune largă şi gravă,plină de o imensă responsabilitate pentru tine şi generaţiile ce vin.

Constantin MACRI

INVITAȚIE LA REALITĂȚI

—Valeriu C. NEȘTIAN—

Reflectând la perenitatea crezului naționalist românesc, în semnificația lui moral-creștină, ne vine în minte destinul ciudat al unui personaj **românesc**. Umblă încontinuu vorba că suferă de nenumărate boli grave, ba chiar că și-a dat duhul. Toate buletinele medicale **alarmante** sunt însă dezmințite, rând pe rând, de o vitalitate formidabilă, care desfide orice diagnostic "științific". Muribundul ori răposatul (după opinia medicilor) începe să meargă (spre stupoarea lor), parcă n'ar fi avut nimic, arătând, în plus, o teribilă poftă de mâncare. Mai curând cei care-i pândeau și-i anunțau - în stilul unor Casandre moderne - irevocabilul sfârșit, iau drumul țintirimului.

De ce oare se vorbește (și scrie) mereu - cu ob**stinație**, cu bucurie - de moartea adevăratului spirit **național**, întruchipat de **elitele autentice ale neamului nostru**? **Doar el a** continuat să dovedească, în ciuda sinistrelor profeții, o sănătate înfloritoare de-a lungul vremurilor! Citim în desele și defăimătoarele diagnoze ale agoniei lui inerente sau în nu mai puțin răuvoitoarele panahide, nu doar ură, ci și pizmă. Si, astfel spus, după legea invidiilor neputincioase, dorințele secrete sunt luate drept **realități**. Se știe că chiar "aruncat la lada de gunoi a istoriei", ca să ne exprimăm în jargon (neo) comunist, aurul tot aur rămâne; și e la fel de căutat și prețuit; iar strălucirea lui nimeni nu i-o poate stinge!

Fără să fie un tranchilizant, un anestezic, un asemenea spirit național și creștin poate deveni factor determinant în neobișnuita competiție între democrația reală și totalitarismul comunist ateu. Pentrucă aduce Românului nu numai un nou sistem de valori, dar îl invită la trăire autentică, bazată pe coordonate religioase și pe încrederea în forțele creatoare ale **națiunii**. Evident, dificultatea apare în momentul estimării finalității adevărate, a rostului și misiunii luptei și convingerilor împărtășite. Sunt ele realiste și nemincinoase ori e demagogie? Au un scop altruist sau este egoism disimulat, agresivă voință de putere?E la mijloc iubire veritabilă ori șovinism latent și distructiv?

În cadrul imprevizibil al unei viitoare ontologii românești, în care omul se găsește în preajma unor mutații psiho-sociale adânci, rezerve obscure, încă nefolosite, nevalorificate, de tip **tradiționalist**, spiritualist, moralist (în accepții optime), pot înlocui mentalități și forme învechite, anacronice, sclerozate. Prognozele cu pretenții de certitudine sunt pure aventuri. Dar chiar de nu se **poate** preciza, printr'o demonstrație de teoremă, ce traseu va alege mâine poporul nostru, e de apreciat că învățămintele istoriei și realitățile concrete desenează, ca pe o clară perspectivă, acea directivă de reîntoarcere către izvoarele românismului, de depășire a economicului prin **spiritual**, cu primatul legii morale asupra celei politice:

"Strigați tuturor că răul ne vine dela suflet!" Fiindcă revoluțiile pur politice nu sunt, câteodată, decât bande de asasini organizați pentru cucerirea privilegiilor pe care le dețin alții. Rare sunt cazurile când o revoluție vine în numele (și în slujba) eroismului spiritual, moral și **național**. Or, România are nevoie tocmai de o astfel de mișcare, generată de **un mobil lăuntric superior!**

Succesivele generații de combatanți anticomuniști au încercat să dea visului lor romantic dimensiunea realității și realității dimensiunea visului. Nu li s'a recunoscut aceasta. N'au reușit întotdeauna. Deși nu învinși, mulți, majoritatea, au fost asasinați. Nu doar prigoanele, teroarea poartă vina, ci și inadvertențele acumulate în timp, disjoncțiunile ivite pe axa **principii-practică**. Ca și **confuzia de rea credință**, întreținută de adversarii perfizi și numeroși, a românismului lor cu fascismul sau cu antisemitismul. Totuși, un **lucru e relevant, dacă voim să fim cinstiți și obiectivi**: "duhul" românesc și creștin nu a încetat a se manifesta o clipă, pe parcursul deceniilor de lupte și sacrificii. Si nu e un fapt extraordinar - recunoscut, **de altminteri, și de dușmani** - că, bunăoară, spiritul legionar renaște iarăși și iarăși, ca pasărea **Phoenix fără și împotriva** celor care i-au dat viață și dăinuire, ieri sau alaltăieri?

Acestea sunt câteva **motive ce ne fac să credem** că Revoluția Română nu poate birui integral decât odată cu desăvârșirea unui proces interior de conștiință a **neamului** nostru. Evenimentele din Decembrie 1989, din 1990 sau cele dela începutul anului curent ne stau mărturie. "Catharzisul" necesar la ceasul de față al națiunii române presupune renunțarea fără complexe la elemente perisabile și disponibilizarea valențelor permanente ale acestei identități și etnicități autentice. Ceea ce implică **reevaluarea** adevărului asupra acelor pagini ignorate, controversate, contestate, ale luptei pentru libertate și demnitate **națională**. Însă și adecvarea contemporană a unor idealuri înalte și viabile la **realități dinamice și solidare, cu eliminarea polemicilor ieftine, a extremismelor și a exclusivismului ideologic doctrinar**.

În căutarea expresiei potrivite, M. Eminescu se întreba retoric: "Unde vei găsi cuvântul/Ce exprimă adevărul?" Prin acestea el lăsa să se înțeleagă că adevărul îi era cunoscut și că dificultatea stătea numai în aflarea formei corespunzătoare de comunicare. Pentru noi Românii, însă, **ceea ce e** greu de descoperit astăzi nu este cuvântul, ci adevărul însuși ("Si veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi", Ioan, 8, 32). Adevărul despre complexitatea unui fenomen atât de vast și de contradictoriu, al permanenței aspirațiilor **românesti-creștine, ca și curajul de a le** mărturisi. Fenomen care, în prezent, generează încă nu puține idiosincrazii, resentimente, periodice isterii ...

Si nu-i de mirare, atâta vreme cât propaganda oficială s'a căznit din răsputeri, preț de câteva decenii, să **convingă** opinia **publică despre anacronismul și nocivitatea incorijibilă a naționalismului creștin, prin strâmbarea condeiului sub presiunea ideologiei bolșevice. Aproape** totdeauna, **studiul serios, obiectiv**, sine ira et studio, i s'a substituit simplista condamnare "**în bloc**", dogmatică ori sângeroasă, în "fericită" concomitență cu nesfârșita represiune. Numai că realitatea este, spre amara mâhnire a otrăvitorilor ciuperci roșii, exact opusă...

Odată cu eliberarea minții și cu manifestarea slobodă a năzuințelor de libertate și dreptate, e o datorie etică **elementară** de a alege adevărul de contrafacerea lui deliberată, lumina de întuneric, "legea" de "fără-de-lege" (C. Noica). De unde cutezanța de a căuta în acest spirit novator și constructiv soluții nu numai pentru salvarea individului, ci și pentru mântuirea neamului.

SE REPETĂ SCENARIUL?

—Constantin GORAȘ-PUPĂZAN—

După cum s'a relatat la timpul său, în presa din țară, România a obținut recent **statutul** de "invitat special" la lucrările Parlamentului European dela Strasbourg, care constituie, de fapt, o etapă intermediară spre dobândirea calității de membru cu **drepturi depline în Consiliul European, organizație** politică a țărilor democrate din **Europa**.

Plecând dela preocupările de bază ale acestei instituții: întărirea democrației pluraliste din țările membre, protecția drepturilor omului, promovarea unei identități culturale și altele de același gen, apartenența la Consiliul **European** ar trebui să fie dorită mai mult de către poporul român, care suferă de lipsa unei democrații reale, decât de guvern, care, în felul acesta se angajează la niște obligații ce nu îi sunt deloc pe plac.

Si totuși, pentru regimul din România, această apartenență are o importanță covârșitoare. România se găsește astăzi într'o izolare **aproape** totală, ca urmare a politicii dusă de actualul regim, politică având, în mod evident, tendința de a păstra **structurile** moștenite dela vechiul regim comunist totalitar. Ori, în aceste condiții de izolare și neîncredere, calitatea de membru al Consiliului **European** ar constitui girul de care are nevoie acută, ca să-și câștige credibilitatea, atât în exterior, cât mai ales în interior, ca să înșele, odată în plus, buna credință a bietului Român și să mențină, în continuare, **puterea** în Stat.

Cu câteva luni în urmă, cererea României a fost respinsă, apreciindu-se pe bună dreptate, că "nu s'a realizat o distanțare semnificativă față de vechiul regim comunist, iar această poziție a Consiliului Europei a constituit o rază de speranță pentru poporul român care, pentru moment, a avut sentimentul că nu e singur **în lupta sa cu regimul** căruia i-a căzut victimă.

Astăzi această speranță **s'a năruit. Biroul Permanent al Adunării Parlamentare a Consiliului European a schimbat de opinie fără ca în România, starea de lucruri să se fi îmbunătățit.** Dimpotrivă, mai degrabă se **poate spune că s'a** înrăutățit. Căci, dacă la începutul anului trecut au fost posibile proteste în stradă, de anvergură, acum nu le mai vedem pentrucă, orice încercare de a protesta este strivită în fașă. Si nu se poate spune că Secretariatul Consiliului **European nu cunoaște aceste** acțiuni **represive** ale Guvernului Român când, nu mai departe de Ianuarie a.c. a fost reprimată sălbatic o asemenea încercare de protest, în Piața Universității și când nici chiar presa străină nu a fost cruțată de furia "scutierilor", ca să nu mai vorbim de "cazurile izolate" de represiune care au loc, în mod abuziv, pe tot cuprinsul **țării**.

Dar ce este mai întristător pentru poporul român este faptul că decizia de admitere a României ca "**invitat special**" în Consiliul European **nu este** motivată cumva de insuficientă cunoaștere a situației din țara noastră ci, după cum se declară chiar, ea a fost determinată de o manevră de culise, cu argumentarea de bază că, "prin aducerea ca membru plin sau chiar ca invitat, a unei delegații parlamentare, la Strasbourg, se pot influența procesele democratice din țările în cauză".

Ori, asemenea **argumente** ne sunt bine cunoscute. Timp de 25 de ani Nicolae Ceaușescu s'a bucurat de răsfățul Occidentului sub argumentul că sprijinul ce i se acordă are ca scop "să influențeze procesul de desprindere de blocul comunist". În realitate acest sprijin, material și moral, constituia, pentru Ceaușescu, girul Apusului pentru a putea să-și continue liniștit opera de îngenunchere a unui întreg **popor. Acum se repetă același scenariu. Consiliul European, deci același Apus, renunță să mai insiste ca** regimul dela București să îndeplinească condițiile de democratizare ce i-au fost **cerute cu câteva luni în** urmă și să dă girul său cuplului Roman-Iliescu, condamnând astfel, poporul român la alți 25 de ani de suferință, cum bine "pronostica" nu demult, Dl. Brucan. **Pentrucă**, cum bine cunoaștem oamenii, domnii Roman și Iliescu, nu vor ezita să folosească acest **gir pentru a înșela în continuare, buna credință a unui popor obosit și dezorientat.**

Toate acestea îmi aduc aminte de cuvintele lui Horia, când s'a **întors**, dezamăgit dela Împăratul Austriei și le spunea alor **săi: "Nimic bun dela Viena"**. Parafrazându-l putem și noi spune azi: **nimic bun dela Apus**. Trebue deci să nu mai așteptăm **"mila"** altora, ci să ne strângem rândurile astfel ca, prin forțele noastre proprii să **înlăturăm impostura și să** ieșim din acest mare impas. Iar în acest sens, se **pare** că drumul pe care l-a deschis Alianța Civică constituie, pentru moment, singura speranță de salvare. Nu trebue pierdut din vedere, însă, că victoria nu poate fi obținută fără o largă angajare a maselor. Este necesar deci, ca Alianța Civică să pătrundă în lumea fabricilor și a **satelor** și "să demoleze pe întreg cuprinsul țării barajul minciunii și al dezinformării", cum frumos se exprima unul din vorbitorii dela sesiunea Alianței Civice dela Timișoara.

ÎNVIERE

Cuvânt de mântuire s'a rostit;
Vânzarea s'a făcut; sărutu-i dat;
Pe dealul crucii urcă neam trudit.

Supliciu'ncepe; cuiele se bat;
In umilință și'n frângeri răstignit
Destinul țării'n jertfe împlinit
Cu fiere și oțet adăpat.

Catapetesmele stau despicate
De-a cerului lumini străfulgerate,
Pământul peșteri și prăpăstii cască...

Dar undeva a treia zi străluce
Si Patria se smulge de pe cruce
In învierea nouă, românească!

Grigore BUGARIN

INSIDIOASA APOZIȚIE, NERUȘINATA ECUAȚIE

Fred NĂDĂBAN

Alăturarea a două grupuri nominale în esența lor echivalente, adesea suficiente - fiecare dintre ele - pentru identificarea obiectului, persoanei etc., pe care le desemnează constituie o apoziție; un element poate funcționa ca o completare cu informație descriptivă a celuilalt, de exemplu: Stefan cel Mare, domnitorul Moldovei, etc.

In consecință, în practica partidului comunist român leninist zicem fără jenă: Partidul Comunist Român, România: sau Partidul Comunist Român, poporul român; sau Partidul Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu, întregul popor român, etc., pentrucă, nu-i așa, care ar fi diferența dintre elementele alăturate? Această practică are o sorginte teoretică și o bază legislativă; puterea purcede dela popor și trece la partidul comunist, dar nu numai așa, temporar, nu, ci pentru totdeauna, P.C.R. devenind prin definiție puterea politică conducătoare, centrul vital, capul și gura națiunii - care, în consecință, devine acefală și mută - în vederea construirii celei mai drepte, mai luminoase, etc. societăți. - Si pârtidul comunist nu trebue, desigur, deranjat în cursul operațiunii, el trebue doar hrănit și aplaudat.

Acest tip de relație în care partea (partidul) devine egală cu întregul (poporul), i se substituie acestuia ca drept și putere de decizie, drept la consum gras, nelimitat, drept de abuz împins pînă la genocid - este darul epocal făcut de comuniști istoriei noastre; obiect de mare preț, obiect de import, obiect de cult al cărui refuz se plătea (și mă tem că se va mai plăti) cu capul, cu detenția, cu proscrierea, cu mizeria etc.

Devenind astfel creditor, al națiunii, partidul și-a cerut dividendele, dobânda la dar; și poporul a plătit din greu strivitorul, blestematul dar impus dela Răsărit de o mână de apostoli ai noii religii.

Desigur, poporului i se acorda dreptul de a fi recunoscător, cú umilință recunoscător, mânuitorului de ciomag, putea chiar săruta ciomagul care îl mâna spre fericire. O fericire pe care o simțea, poporul, prin "reprezentanții" lui, prin iluminații lui purtători de cuvânt. Consumul îl realiza tot prin delegație, libertatea o trăia exuberant tot prin stăpâni.. Si-i iubea, îi iubea... Nici nu exista el, poporul, decât pentru ca P.C.R.-ul să aibă ce conduce, asta era rațiunea lui de a fi. Desigur, până la comunism, că odată ajunși acolo, dialectica urma să se suspende brusc, contradicțiile, istoria, etc., urmau să dispară și toți, dar absolut toți, urmau să trăiască într'un paradis etern, "evident greu de descris acum, dar pe care trebue să-l realizăm cu un ceas mai devreme, tovarăși!" Asta era rațiunea de a fi a partidului comunist, că doar fără ciomagul mânuit cu aplicație de maimuțica plantată de gorilă pe greabănul blândei vite, aceasta s'ar mai fi oprit să pască ici-colea și, Doamne ferește, ar fi putut ajunge în Eden cu un ceas mai târziu, poate chiar tot atât de târziu ca amărîții, bestialii capitaliști.

Pamfletul doare și sună strident. Prea sunt grele de sânge și sudoare, de frică și de umilință deceniile comuniste care au trecut dela război încoace. Consecințele insidioasei apoziții care identifică poporul cu o parte a sa (și asta de import într'o mare măsură) sunt prea grave pentru pamflet; ele impun un rechizitoriu.

Pe baza acestei nerușinate ecuații afirmată și practicată de partidul comunist, poporul a fost mânat, prin toate hârtoapele imaginabile ale erorii sociale, pe care nevolnicia informației și inteligenței minusculului grup conducător nu numai că nu le-a evitat, ci le-a căutat "la lumina genialei învățături leninist-staliniste".

In virtutea aceleiași mincinoase ecuații, s'au semănat zeci de mii de morminte în toată țara, au fost sugrumate sute de mii de inteligențe, mii și mii de talente, s'au sfârlogit jalnic milioane de vieți, s'au expatriat zeci de mii de patrioți, de valori. Istoria noastră geme de hemoragia multiseculară de valori, pierdute fie prin distrugere fizică, fie prin migrare la alte grupuri etnice mai puțin urgisite de istorie. Dar niciodată nu s'a făcut o mai crâncenă, mai nerușinată, mai stupidă risipă de valori, de timp biografic uman, de omenească fericire ca în aceste decenii, și totul pentru a construi ceea ce comuniștii înșiși, care conduc și azi, numesc o ruină.

Tot pe temeiul acestei minciuni enorme poporul român a trebuit să plătească decenii la rând (și cred că mai plătește încă) pensii grase ilegaliștilor partidului, salarii exorbitante aparatului de represiune al partidului și activiștilor de partid. Toată această șleahtă sinistră ar fi trebuit, trebuia să fie plătită de partid, pe el l-au slujit (și îl mai slujesc) împotriva poporului.

Un număr apreciabil, mă tem că decisiv, dintre membrii Consiliului Frontului Salvării Naționale au contribuit din plin la crima împotriva poporul român, au profitat din plin timp de zeci de ani de acel nerușinat drept la consum nelimitat pe care îl asigura poziția lor în partid. Foarte târziu, când sistemul a generat și aici ceea ce a generat în atâtea alte țări (vezi Stalin, Ràkosi, Pol Pot, Kim Ir Sen, etc.) ceva ce friza nebunia, dar isca și râsul, câțiva dintre ei au avut "curajul extraordinar" de a protesta: spre deosebire de zecile de mii care au făcut-o chiar împotriva lor, nici unuia nu i-au fost frânte oasele în bătaie de securitate, nici unul n'a fost executat, nici unul n'a dispărut misterios, etc. Işi luaseră măsuri savante, de anvergura planetară și, de sub pulpanele a două supraputeri și zeci de mari personalități ale vieții politice internaționale, și-au rostit prudentul cuvânt critic cu concursul unei publicități ce ar putea fi invidiată de orice șef de stat. Chiar și așa, le face cinste că au făcut-o, ne bucurăm că au făcut-o. Ii putem chiar ierta pentru ce făcuseră înainte că așa-i Românul - dar nu acceptăm lecții de democrație, de demnitate sau de curaj dela ei. Ii judecăm în mintea noastră alături de cei ce apar în tribunale acum, pentru crimele săvârșite împotriva Maiestății Sale Poporul Român, pentru mormintele - câte din ele neînsemnate cu cruci! - peste care amenință să crească iarba și să curgă mereu ploile uitării.

Oare s'a reunuțat la această identificare a poporului cu partidul? Nu cumva Consiliul Frontului Salvării Naționale este de fapt Consiliul Frontului Salvării partidului? Celelalte partide sunt reduse la poziția ingrată de opoziție la salvarea națională prin această expropriere de către comuniști a însuși dreptului de a vrea să salvezi națiunea. Fragmentele banchizei sfărâmate de revoluție sunt cu grijă prezervate, ele pot reconstitui această banchiză, care a sufocat poporul aproape o jumătate de secol, la cel mai ușor îngheț. Securitatea nu e desființată, ci pusă la adăpost, mulți membri ai nomenclaturii, zeci de mii de activiști mari și mici sunt în expectativă, domnul Iliescu este eficient, carismatic și, deocamdată, popular; Occidentul, naiv ca de obicei, e gata să suplinească incompentența în măsura în care ea există. Cred că acei ce nu cred în sistemul aparent abolit ar trebui să se constituie într'un Front anticomunist al Salvării Naționale, în special acum, când sub mănușa de catifea, o prea vi cunoscută gheară de oțel s'a făcut din nou simțită, dincolo de aparenta bonomie, concesivitate, etc., a conducerii Consiliului F.S.N.

CREDINȚA

Nu știu
Dacă trebue să mă rog
Ori să cad în genunchi să dau laudă Tie

Rugăciunea e semn de cădere'n luptă
Si Tu nu vreai să vezi
Cum cad luptătorii

Ci mai ales
Intinzi mâna spre cei ce
Pot duce bătălia'nainte chiar cu pieptul zdrobit

Căci nu e cale care să nu ducă la biruință
Pe cel ce nu ostenește
Si merge'nainte'n credință

Nicolae PETRA

LOGICA RIDICOLULUI

Dorian POPESCU

Unul din marile defecte ale omului este faptul că face afirmații pe care nu le trece prin filtrul gândirii proprii. Sau, cum spune zicala populară românească: "vorbește gura fără el". S'ar putea spune că este una din cele mai frecvente greșeli omenești și nu este poate cea mai vinovată dintre ele. Acest lucru este adevărat pe de o parte, dar depinde și de ceea ce se afirmă pentrucă unele cuvinte au repercursiuni asupra celorlalți, care spre deosebire de primii, acceptă fără să gândească la ce aud.

Si sunt multe lucruri care pot fi auzite acum în țară. Dar cea mai periculoasă afirmație care se face în ultimul timp, având în vedere situația actuală, este: "Dar, ce au domnule, oamenii ăștia cu comunismul? In fond comunismul este foarte bun, conducătorii de până acum n'au respectat ideea de comunism. Ia să fi avut noi niște comuniști adevărați la conducere, să fi văzut ce bine trăiam acum!"

Este greu să reacționezi calm la astfel de vorbe. Bineînțeles că printre ei sunt oameni interesați în a le arunca, dar sunt și oameni naivi, care le repetă. Poate că mulți dintre Dumneavoastră au întâlnit oameni care spun acest lucru, poate altora vă vine greu să credeți că mai sunt posibile astfel de afirmații după atâția ani de ciumă comunistă, iar unii poate că "gândiți" ca ei.

In general, omul cu bun simț care aude astfel de vorbe, face o mare greșeală. Oamenii naivi, care fac astfel de afirmații, sunt contrazisi brusc și agresiv, tratați cu dispreț sau indiferență. Acestor oameni ar trebui să li se explice calm și clar de ce comunismul este împotriva firii umane, împotriva bunului simț.

Ideea de egalitate, ca idee de bază a "comunismului din cărți" pe care-l susțin acești naivi, are rădăcini vechi, în istoria omenirii. Mai mult, îndrăznesc să afirm că această idee a egalității absolute este în strânsă legătură cu ateismul. Filosofii vechi, orientale, au pus omul la egalitate cu divinitatea absolută, au dat puteri nelimitate omului.

Incă în antichitate, filosofi greci au susținut ideea care se vehiculează și astăzi, cum că la începuturi, tot universul a fost o masă compactă. Totul era concentrat și redus la o sferă. După cum astăzi, sfera exprimă perfecțiunea, toate particulele care ar fi compus-o erau egale din toate punctele de vedere. Si totul era perfect ca'n filmele și cărțile pe care le iei ca somnifer. Dar, să mergem mai departe, și să ne imaginăm această perfecțiune, egalitate absolută, și să încercăm să înțelegem că la un moment dat, "ceva" a fost diferit de restul și atunci s'a distrus perfecțiunea. Am spus să încercăm să înțelegem, pentrucă nici ei n'au înțeles ce, cine, cum, a produs aceasta.

Să trecem însă și peste acest lucru și să nu-i mai necăjim și noi. Ei spun mai departe că în momentul când s'a produs prima diferențiere (deci inegalitate) s'ar fi produs o explozie a sferei, ar fi început haosul. Astfel ar fi început contradicțiile și starea de dezordine universală și trecând la oile comunismului, la scară umană. De aceea au susținut ei și susține comunismul că nu poate exista o armonie deplină, fără o egalitate absolută.

Deci, să ne întoarcem cu toții înapoi, pe scara evoluției universului (dacă ar fi să acceptăm ideea apariției pe care o afișează ei), să programăm o involuție. Ei susțin că toate contradicțiile se aplanează și dispar dacă există egalitate. Atunci, ei, comuniștii, și-au asumat răspunderea să egaleze firile umane; punându-se în locul lui Dumnezeu ei vor să modeleze și să creeze "omul de tip nou, comunistul, omul perfect al viitorului".

Ceva mai aberant și lipsit de cel mai elementar bun simț nici că se poate. Nu numai că este o imposibilitate evidentă această idee a egalizării oamenilor, dar este o blasfemie, este ceva pe care numai oamenii bolnavi mintal pot s'o susțină și poate fi promovată doar de șarlatanii omenirii, aceia care dețin adevărata putere economică (și implicit politică) pe toate continentele, oamenii din umbra umanului. Dar să-i lăsăm deocamdată pe cei care consideră situația internațională tabla lor de șah, deși ei sunt singurii interesați în promovarea ideilor comuniste, pentrucă poți să-ți faci jocul doar când piesele stau liniștite (nu gândesc și ele) pe o tablă care nu se mișcă.

Este usor să ne dăm seama că este imposibil să faci o egalitate între sărac și bogat prin îmbogățirea primului sau să-l faci pe cel sărac cu duhul să-l egaleze pe cel înțelept. De aceea, comunismul îl sărăcește pe cel care are capacitatea de a agonisi ceva și îi "bagă la fund" pe cei mai luminați, pentru a face o egalizare măcar formală. Prin retezarea vârfurilor societății, ea devine o turmă care poate fi condusă după cum vor liderii comuniști- care la rândul lor formează cățeii care ascultă de cioban. Dar însăși această ierarhie contrazice ideea lor dela care au pornit.

Neexistând opoziție în comunism, toți trebue să gândim la fel, adevărate mașini fără suflet.

Prin transformarea oamenilor în roboți, această egalitate duce la privare elementară de libertatea de gândire și acțiune. Ori, tocmai din istorie, oamenii trebue să înțeleagă că numai prin selecție naturală se poate progresa. Indivizii mai dotați trag după ei și restul societății. Este ceva normal și în conformitate cu firea umană. Ființa umană se desfășoară în cadrul societății, este adevărat, dar acțiunile ei sunt dependente doar de caracteristica fiecărui individ în parte.

Așadar, nu doar conducătorii comuniști, fie ei Ceaușescu și mai nou Iliescu, sau Gorbaciov și ceilalți lideri comuniști ai unor țări atinse de această ciumă a secolului XX sunt vinovați de crimele comise, ci însăși ideea de comunism trebue ștearsă din istoria de mâine.

Deci, nu trebue schimbați doar pionii, ei neavând putere izolați, ci regula jocului care le dă această putere.

Deci, să oprim jocul, pentrucă "tovarășii" au pierdut încă din start.

INTERVIU

LUAT D-LUI CORNELIU COPOSU, PREȘEDINTELE PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC, CREȘTIN ȘI DEMOCRAT, DE CĂTRE ADRIAN GRIGOROPOL, PENTRU "CUVÂNTUL ROMÂNESC".

ADRIAN GRIGOROPOL: După ce supraviețuitorii prigoanei comuniste au fost eliberați acum aproximativ 25 de ani, și până la răsturnarea dictaturii lui Ceaușescu, a avut P.N.T. vreo activitate în clandestinitate și în caz pozitiv, în ce a constat aceasta?

CORNELIU COPOSU: Intre 1965-1989 am întreținut în clandestinitate activitatea ilegală a P.N.T. împreună cu un grup de **prieteni** politici supraviețuitori ai închisorilor comuniste dintre care pot numi pe Ion Diaconescu, Ion Bărbuș, Constantin Constantinescu, G. Tepelea, Ion Lup, N. Ionescu-Galbeni, V. Gabrielescu, Ion Manea, I. Zăgan și alții. **In 1987 am afiliat partidul nostru la Internaționala** Creștin-Democrată. Sub o foarte strictă supraveghere a Securitații **care mă urmărea pas cu pas în casă, la slujbă, pe stradă, am** reușit câteodată să înșel vigilența torsionarilor și să realizez întâlniri și ședințe. In general întâlnirile cu aderenții politici odată descoperite, erau prompt urmate de chemări la Securitate, anchete, amenințări, rețineri. Am suportat 27 de perchiziții domiciliare, efectuate de 7-8 **colonei**, însoțite de confiscarea întregului material cu conținut **politic** suspect (în mod obișnuit lucrări, articole, note) dar și a corespondenței și a cărților interzise. Sub dictatura comunistă am reușit să mă întâlnesc cu cei mai **apropiați** colaboratori ai mei ori de câte ori a intervenit pe plan **național sau internațional câte un eveniment deosebit. In** acest timp am reușit cu mare efort să întrețin și o corespondență externă, asigurată exclusiv prin **persoane** de **toată încrederea și pe riscul grav al acestora. Am transmis peste frontiere atitudinea partidului nostru față de principalele evenimente politice. Scrisorile de încurajare primite** mi-au fost de mare ajutor în întreținerea moralului.

A.G.: Puteți arăta în câteva cuvinte împrejurările în care P.N.T. a reactivat după Revoluție, cum ați fost ales lider și cum s'a ajuns la extensiunea spectrului politic tradițional prin adausul de "creștin democrat"?

C.C.: Am participat efectiv la Revoluție împreună cu membrii familiei mele și cu prietenii **apropiați.** In 21 Decembrie am fost în Piața Palatului, în aceeași noapte pe fostul bulevard "al Victoriei Socialiste", în 22 Decembrie în piața dintre Universitate și Teatrul Național iar după orele 19 la Televiziune. In 22 Decembrie unii din prietenii mei au reușit să pătrundă în Comitetul Central, alții în Studiourile Televiziunii. Personal, deși am semnalat prezența prin mesageri și bilete trimise D-lui Iliescu nu am putut intra din cauza **dispozițiunilor** severe de interdicție. Numai în 24 Decembrie am putut citi Proclamația către țară a partidului nostru.

Inițial am **sprijinit** platforma CFSN întocmită de Dumitru Mazilu, ca, fiind conformă cu **principiile** noastre până la 23 Ianuarie 1990. Din vechea conducere a Partidului **Național** Țărănesc fiind cel mai mare **în grad** care supraviețuisem regimului de exterminare al pușcăriilor comuniste, am fost ales președinte. Prima proclamație a Partidului **Național** Țărănesc Creștin și Democrat am redactat-o, am și tipărit-o în **noaptea** de 22-23 Decembrie 1989. La vechiul nume tradițional acoperit de glorie al "Partidului **Național** Țărănesc" după afilierea din 1987 i-am adăugat definiția de "Creștin și Democrat" care de altfel se suprapune pe cele 4 principii de bază care au călăuzit partidul nostru în toată **istoria** lui; "morala creștină, dreptatea socială, patriotismul luminat și democrația **desăvârșită".** In conferința conducerii centrale din 17 August 1990 am fost reales președinte până la Congres.

A.G.: Din momentul preluării puterii la 22 Decembrie 1989 de către F.S.N. cum ați considerat acest **front,** ca preconstituit, ca o emanație a pretinsului consens național spontan sau ca o contralovitură cu primejdie de totalitarism dată Revoluției, rememorând alte fronturi totalitare, ca al Renașterii **Naționale** a lui Carol II și cele diverse ale **dictaturii** comuniste?

C.C.: Nu am considerat niciodată "Frontul Salvării **Naționale" ca o "emanație a Revoluției". Am știut exact** care din conducătorii lui au luat parte la Revoluție și care a participat numai la confiscarea puterii din mâinile celor **care au** realizat victoria contra comunismului. E vorba de tânăra generație de studenți, muncitori, elevi, care cu mâinile goale, înfruntând cu riscul vieții mitralierele stăpânirii, l-au răsturnat pe dictator. La rândul lor, ei au fost eliminați de un grup de veleitari străini de Revoluție dar nu și de dorința de putere. Proclamația inițială a **respectivului grup, sprijinită de toate formațiunile politice și apolitice, nu reprezenta și intențiile ascunse ale acestuia;** proclamația însă satisfăcea caracterul anticomunist al Revoluției, și putea umple golul îndepărtării forurilor comuniste. In plus și-a luat și angajamentul solemn că se va limita la girarea treburilor publice până la alegeri fără să-și schimbe caracterul mandatar și fără să urmărească vreun **obiectiv** politic.

In momentul când (23 Ianuarie 1990) respectivul Comitet al FSN a anunțat intenția de a intra în competiția politică pentru a-și prelungi monopolul puterii și guvernarea, i-am **retras** sprijinul și l-am somat să abandoneze monopolul puterii politice pe care-l deținea cu consimțământul partidelor bazat pe un angajament ce nu-l mai respecta. Totodată autenticii contestatari ai comunismului, membri ai **Consiliului** (Doina Cornea, Ana Blandiana, Mihai Sora, Dumitru Mazilu) au demisionat. Grupul dela putere s'a angajat că va face publică abandonarea puterilor așa cum i se ceruse și că se va alinia celorlalte partide, angajament pe care din nou nu l-a respectat. Partidele tradiționaliste au organizat o manifesație în prealabil anunțată conform legii având obiectiv revendicarea larg popularizată ca și traiectele, televiziunea, etc.

Frontul Salvării Naționale , obsedat permanent de teama că i se amenință puterea prin "lovitură de stat" a pregătit prin metode specifice comuniste de îndelungată practică în **trecut, o contra manifestație violentă îndreptată asupra** partidelor care demonstrau la 28 Ianuarie 1990. **A doua zi,** urmărind anihilarea partidelor, a transportat cu camioanele statului oameni plătiți pe care i-a înarmat cu arme albe, asediind sediul **Partidului** Național Țărănesc Creștin și Democrat, amenințând grav pe conducătorii acestuia. Din acest moment s'a produs ruptura **ireconciliabilă** între **grupul dela putere care și-a schimbat numele în Comitetul Pentru Unitate Națională (CPUN) și partidele au devenit "de** opoziție". Teoretic, CPUN a fost constituit din toate formațiunile **politice,** însă prin interpretări insiduoase, fără acoperire veridică, grupul dela putere a manevrat ca să-și asigure majoritatea. In acest scop a înscris numeroase partide fantomă cu vot deliberativ și a contestat specificul acordului înscris pentru a înclina în favoarea sa balanța. Acest CPUN s'a constituit într'un pseudo-parlament cu majoritate discreționară FSN, prin care s'au decretat primele măsuri legislative și organizatorice și a **elaborat** legea electorală. Intrucât majoritatea impusă nelegitim a componenței respectivei instituții a blocat orice amendament sau intervenție **opoziționistă,** cei trei delegați ai partidului nostru s'au retras din ea. Perioada **CPUN** poate fi socotită ca a doua fază a tendințelor dictatoriale ale echipei de guvernare de esență cripto-comunistă.

A.G.: Cum explicați că acest front, fără trecut democratic, de vizibilă substanță comunistă, fără contribuție la măturarea dictaturii, transgresor al tuturor angajamentelor asumate, fără un program definit **până în** preajma alegerilor când a colectat neomogen din programele partidelor istorice, care n'are nici azi o identitate definită, a putut în procente consternante să câștige alegerile la 20 **Mai!**

C.C.: Frontul Salvării Naționale nu a "câștigat", ci a furat alegerile dela 20 Mai 1990. Premizele s'au vădit încă din redactarea legii electorale prin care s'au asigurat posibilități **confortabile** de fraudă. Campania electorală a **fost dela început radical viciată printr'o violență neîntâlnită** în istoria noastră electorală. Având la discreția sa toată baza materială a țării, întreaga avere de peste 100 miliarde de lei a p.c.r., structurile administrative ale vechii dictaturi conservate în funcții, organele represive (Securitate, Poliție) **pe care nu le-a desființat, ci le-a pus în slujba sa, F.S.N., pe** lângă toate acestea a organizat sute de echipe de șoc plătite cu salarii lunare (compuse din agenți secreți, lumpenproletari, țigani fără rosturi și foștii deținuți de drept **comun amnistiați în acest scop), a blocat accesul opoziției în provincie și la sate și chiar contactul acesteia cu** majoritatea corpului electoral.

Au fost organizate servicii speciale de dezinformare, calomniere, șantajare, intimidare, care au operat nestingherite pe tot cuprinsul țării, salariate dela buget, și au **răspândit** cele mai aberante calomnii recepționate de o masă de oameni ruptă timp de peste 40 de ani de realitățile lumii contemporane. Opinia publică a fost ținută sub o presiune mai apăsătoare decât pe vremea lui Ceaușescu, intimidată prin reeditarea metodelor staliniste. In intervalul campaniei electorale partidul nostru a avut 2 morți, 168 răniți grav internați în spitale, câteva mii de aderenți maltratați, 167 de sedii de partid agresate și distruse de către bandele FSN.

Populația a fost înfricoșată până la paroxism. Pe de altă parte, monopolul imprimeriilor exercitat de FSN în stilul dictaturii a cărei legi reacționare nu le-a abrogat, a lipsit opoziția de posibilitatea de a-și face în mod echitabil propaganda electorală. FSN, dispunând necontrolat de mijloace financiare fără plafon, a cheltuit banii publici pentru a-și asigura propria-i campanie în vreme ce opoziția a plecat dela zero, fără resurse, iar aderenții partidelor istorice pe lângă pedepsele cu **închisoarea** li se aplicase și **confiscarea totală a bunurilor. S'au organizat grupuri de** împrăștiere a adunărilor publice, echipe de urmărire și atac a fruntașilor opoziției, care au fost agresați și amenințați cu linșarea. In ziua alegerilor s'au practicat toate mijloacele comuniste de fraudă și trucuri din trecut precum și inovații ca **intoxicarea** calculatoarelor pentru a falsifica cifrele.

Partidul nostru a depus 5200 de contestații rămase nesoluționate. O contestație la Comisia electorală centrală însoțită de date doveditoare, declarații, înregistrări pe casete, nu a fost examinată, declinându-și competența în favoarea nimănui. Pentru toate acest malversasțiuni, partidul nostru a declarat parlamentul ieșit prin fraudă electorală ca nereprezentativ și ilicit.

Propunerea mea ca președinte, ca parlamentul să fie boicotat n'a obținut majoritat opoziției. Inițial am propus o listă comună a opoziției, apoi susținerea unui candidat comun la președinție, retragerea partidului prn boicotarea alegerilor, toate rămase fără urmări în primul rând datorită lipsei de receptivitate a celorlalte partide de opoziție. Așa zisul succes al FSN în alegerile din 20 Mai 1990 este formal. Nicodată în România nu s'au inregistrat atâtea abțineri, voturi nule, iar numărul votantilor anunțați, raportat la cifra locutorilor și deci proporția corespunzătoare, întrece **calculul** teoretic.

Continuare în numărul viitor

TÂRNĂCOP, URMAȘUL ROMEI!

In ultimii ani ai "dauritei iepoci", revista **"Luceafărul"** publica - pe aproximativ o treime din ultima pagină - un **foileton** intitulat "Pseudo-cultura pe unde scurte".

Săptămână de săptămână, Artur Silvestri, semnatarul, se străduia să-i "veștejească" în fața nației pe "spionii", "legionarii" și "mercenarii" dela posturile de **radio "Europa Liberă" și "Vocea** Americii". Nu scăpau de "agerul" său condei nici "vânzătorii de Neam și Tară" (așa erau numiți anticomuniștii și **anticeaușiștii** de către zăvozii corciți ai "epocii de aur"), adică oamenii de cultură din **România care,** sătui de atâta "bine" socialist **(multilateral dezvoltat) s'au refugiat în "mizeria" din Europa** de Vest și de peste Ocean.

După Decembrie 1989, pentru scurt timp, Artur Silvestri (pe numele adevărat Gabriel **Târnăcop**) s'a retras într'o gaură de șobolani, ca să-și "revină".

A fost cules de Iosif Constantin Drăgan, milionarul traco-etrusc, și pus la cârma uneia din vespasienele pe care le finanțează, săptămânalul "Națiunea". De **aici, Artur Silvestri, "patriotul naționale", coordonează campania unor gunoieri alfabetizați pentru** salvarea "rrromânismului". Totul în aplauzele securiștilor dela "Vatra Românească" și cu **binecuvântarea Surâsului Prezidențial.**

Se înmulțesc din ce în ce publicațiile **neo-cripto-**bolșevice. Noi, anticomuniștii din România, imediat după Decembrie 1989 am căutat să oprim declanșarea unei "vânători de vrăjitoare". Din nefericire se confirmă (a câta oară?) adevărul zicalei: "Pe cine nu lași să **moară,** nu te lasă să trăiești".

REVOLUȚIA TREBUE SĂ CONTINUE. DAR CUM?

Ne place să credem că procesul de democratizare e ireversibil. Chiar Iliescu și trupa-i feseniotă vrea să ne "liniștească" în acest sens. Zâmbindu-ne larg sau chemând bandele de "patrioți" din Valea Jiului. Dar frământările din Colosul Bolșevic infirmă speranța într'o asemenea ireversibilitate. Iar aripa comunistă din conducerea României, mai devreme sau mai târziu, își va da arama pe față; și acest lucru va fi văzut atunci chiar și de cei care azi sunt orbi sau nu vor să vadă.

Opoziția din România - indiferent de formațiunea politică ar trebui să fie într'adevăr unită. Cu orice preț. Lăsând deocamdată la o parte orgolii și ranchiune. Hotărîrea Consiliului European are o deosebită însemnătate pentru transformările social-politice și economice din România. Decizia dela Strasbourg trebue privită nu numai în sensul continuării procesului de democratizare, ci și în cel privitor la suveranitatea noastră.

Trebue să ne rupem de acel Tratat (criminal, înjositor) dela Varșovia.

Si un lucru mi se pare esențial: Revoluția trebue să continue și în spirit. Adânci și greu de vindecat sunt rănile lăsate de aproape o jumătate de veac de barbarie comunistă. **România trebue să se împace cu** Dumnezeu. Trebue să ne naștem din nou.

Revoluția trebue să fie creștină.

Fiecare din noi trebue să **aibă** o sabie.

Dar și o Biblie.

ACUZ!

Nu pentru frigul și foamea ce le-am îndurat. Nu pentru că ați dus Tara la dezastru economic. Nu pentrucă ați indexat adevăruri și elanuri. Nu pentru gulaguri.

Ci pentrucă, în numele unui materialism "științific" și "istoric", ați schilodit **suflete.** Pentrucă, în numele ateismului, ați înlocuit pe Christos din sufletele multora cu idoli gângavi, megalomani și sângeroși. Pentrucă i-ați silit pe copii să se ridice împotriva lui Dumnezeu.

Să nu credeți că, dacă pedeapsa cu moartea a fost abrogată de un guvern de impostori, ați scăpat.

FILĂ DE JURNAL

La fiecare praznic al Paștelor, Pilat trebuia să le slobozească un întemnițat.

Ei au strigat cu toții într'un glas: "La moarte cu omul acesta și slobozește-l pe Baraba!"

Baraba fusese aruncat în temniță pentru o răscoală care avusese loc în cetate și pentru un omor.

Pilat le-a vorbit din nou, cu gând să-I dea drumul lui Iisus. Dar ei au strigat: "Răstignește-L, Răstignește-L!" (Evanghelia după Luca, XXIII, 17-21)

Deși Adevărul s'a aflat printre ei, oamenii nu L-au cunoscut. Neștiutori, oamenii l-au ales pe tâlhar. Oamenii au votat pentru răstignirea Mântuitorului.

La 20 Mai 1989, neștiutori, oamenii l-au votat pe Baraba.

La 20 Mai - Ziua Rușinii Naționale - România a ales din nou comunismul.

Nu întotdeauna VOX POPULI este VOX DEI!

Din fericire, ceasul al 12-lea încă n'a bătut.

Incă mai e vreme.

Câtă?

Dan Emilian ROȘCA

REZISTENȚA SPIRITUALITĂȚII

—Gheorghe RĂDULESCU—

Timp de aproape două milenii, România a stat neclintită în calea urgiilor de tot felul ca o pavăză ocrotitoare întru neam și spirit, îndreptându-se spre apărare acolo unde loviturile îi încercau puterile și destinul. România a intrat în istorie prin propriile ei forțe, prin lupta împotriva invadatorilor, prin civilizația ei străveche, prin cultura, credința și morala ei. Cu aceste calități, România a traversat veacurile, îmbogățindu-și spiritualitatea, deschizându-și perspectiva creației naționale spre universalitate.

Cu toate acestea, după cel de al Doilea Război Mondial, România a fost invadată de hoardele sinistre ale comunismlui, care au stăpânit țara timp de aproape 45 de ani, timp în care au distrus, au omorît, au falsificat, luptând din răsputeri să transforme o țară europeană cu vechi tradiții ca România într'o peșteră unde delațiunea, minciuna și asasinatul să-și afle rostul, peșteră de tâlhari condusă de criminali și delapidatori. Până în preajma lui Decembrie 1989, nimeni nu credea că ceasul dezrobirii naționale a sunat. Unii își pierduseră cu totul speranța, alții credeau într'o eliberare viitoare, dar erau aproape sfârșiți, mulți Români din Occident care nu și-au uitat o clipă țara luptau, sperau și credeau într'o reînviere națională, dar fără o precizie, privind momentul dezrobirii; numai tineretul țării nu-și punea nici un fel de probleme, căci atunci când s'a trezit în chinurile asupririi, s'a răsculat și-a doborît cea mai întunecată noapte pe care o îmbrăcase țara, cea mai infernală și odioasă dictatură a celor fără sfânt și Dumnezeu, a celor schilodiți mintal și moral, dictatura criminalilor și a tâlharilor, a analfabeților și netrebnicilor.

Ce păcat că, după acele zile de reînviere națională, conducerea actuală a României este tot comunistă, chiar dacă numele organizației sau formației acelor care conduc este schimbat. Suntem convinși însă că și acești susținători ai oribilei crime comuniste se vor pulveriza, cu toate că doresc cu orice preț să se împământenească, pământul îi va măcina ca și pe cei dinaintea lor.

Se pune întrebarea:ce s'a întâmplat cu spiritualitatea românească timp de 45 de ani? In spiritualitate, comunismul dorea să lovească cel mai puternic, aici trebuia distrusă esența de gândire și creație a poporului român. Si 45 de ani toți așa zișii ideologi comuniști au căutat să forțeze porțile unei veșnicii care își păstra trezaurul de sute și sute de ani. Dar veșnicia nu poate fi distrusă, atunci falsificările de tot felul au început să circule dela istorie la religie, dela literatură,. și limbă până la ființa națională, umplând librăriile și bibliotecile cu maculatură în toate domeniile, o maculatură care murea odată cu nașterea ei. Au fost totuși destul de mulți acei care s'au lăsat înșelați, alții care colaborau cu ticăloșia, cu trădătorii și nimicurile, aceștia din urmă fiind mai periculoși decât comuniștii declarați.

A fost un timp și acesta destul de lung când din Eminescu nu mai rămăsese aproape nimic, tăiat și falsificat după cum cerea ideologia de partid. Maiorescu era cu totul eliminat, Rebreanu era interpretat în mod comunist, Goga, Blaga, Arghezi, Ion Pillat, Ion Barbu și mulți alți scriitori erau scoși din paginile literaturii. Aproape tot ce era străin nu putea fi decât cosmopolit și descompus în afară de literatura sovietică ca un Gorki, Ostrovski, Solohov, Fadeev și alții, din literatura franceză își făcuse loc André Stil, Louis Aragon, Henri Barbusse și încă câțiva. De Brâncuși nu se știa aproape nimic, Enescu era un fugar și-un trădător, ca și Mircea Eliade, Emil Cioran, Horia Stamatu, Vintilă Horia împreună cu multe personalități literare și artistice.

Sirurile creatorilor și ale creațiilor nesfârșite pe care ideologia de partid a încercat din răsputeri să le elimine, să le falsifice, să le blameze așa cum dictau cei care dispuneau de ideologie în cadrul propagandei comitetului central. Religiei i se aduceau cele mai veninoase și vehemente învinuiri și insulte, cele mai josnice și profanatoare jigniri, o întreagă blasfemie se abătuse asupra credinței creștine a unui popor credincios, creștin și creator, popor ce s'a menținut atâtea veacuri în șir numai prin credința lui.

In pofida acestor profanatori și distrugători ai neamului românesc, credința creștină, creatorii și marile creații nu numai că s'au menținut neclintite, dar și-au întărit forțele, dând la o parte draconicele acțiuni și mașinații ale acelora care nu aveau nimic comun cu țara și poporul român. Treptat, treptat însă au început să iasă la suprafață, să se facă cunoscute operele marilor creatori. Eminescu se cerea cunoscut în toată complexitatea lui și acest lucru l-a făcut la început străinătatea prin cărturarii exilați. In țară erau mulți intelectuali de bună credință, bine pregătiți și patrioți care luptau pentru editarea în întregime, fără modificări a operei marelui poet; unii și-au pierdut chiar viața în această acțiune de cultură-patriotică.

"Doina" lui Eminescu devine în străinătate un simbol al sentimentului național, un veac al suferinței, al luptei, al libertății și al forței fără stavilă a tot ce-i românesc. Maiorescu, E. Lovinescu, Goga, Ion Pillat, Arghezi, Ion Barbu, Lucian Blaga,V. Voiculescu și ceilalți creatori (dar nu toți, de exemplu Radu Gyr, Nichifor Crainic și alții) încep să apară, la început timid,apoi în sute și mii de exemplare.

Odată cu literatura română încep să apară operele scriitorilor din literatura universală, din literatura rusă, germană, franceză, engleză, italiană, americană și altele. In România cartea se cerea în mod imperativ și expres, cititorii erau dornici și însetați să poată cumpăra cărțile care apăreau în librării, contrar unor exilați din Occident, care cu multă greutate cumpărau o carte, bineînțeles oamenii de cultură se privau dela multe pentru a-și cumpăra cărțile dorite. Astăzi, Mircea Eliade, Brâncuși și Enescu circulă pe toate meridianele, forța lor de creație este nemăsurată. Eminescu a devenit un valoros material de studiu pentru personalitățile de specialitate, ca - Roy MacGregor - Hastie, Rosetta del Conte, Alain Guillermou și mulți alții, ca să nu mai amintim de specialiștii români care au publicat zeci și zeci de studii și articole critice. Blaga, Arghezi și Bacovia au devenit cunoscuți în întreaga țară și traduși în același timp în limbile de largă circulație. La rândul lui, Mircea Eliade a făcut cunoscut opiniei publice internaționale în "Enciclopedia filosofiei" personalitatea și activitatea filosofilor români, remarcându-i în special pe Lucian Blaga și pe Nae Ionescu.

După atâtea suferințe, religia a intrat din nou în drepturile ei naționale de drept strămoșesc, creștin; cu toate restricțiile și tragediile care s'au abătut asupra bisericii românești, credința creștină și-a păstrat ființa ei curată, păstrătoare a veșniciei neamului românesc. Christos biruitorul i-a redat poporului român forța să învingă, să înalțe crucea biruinței peste întreaga țară.

Cu toată propaganda comunistă, cu tot marxismul și așa zisul socialism științific, cu toate aceste caricaturi comuniste, nimeni și nimic n'a putut rupe din sufletul și ființa neamului românesc credința creștină izvorîtă din răstignirea și învierea lui Christos.

Cu tot comunismul, cu toate samavolniciile și crimele lui, cu tot dezastrul în care s'a zbătut și se zbate încă țara și poporul român, spiritualitatea românească s'a menținut neștirbită, demonstrându-și forța de veacuri, forță care nu poate fi distrusă, fiind dăruită de Dumnezeu și prin Dumnezeu.

STAT NAȚIONAL, STAT COSMOPOLIT ȘI GUVERN MONDIAL

Urmare din pag.6

"...este de datoria fiecărui om convins, de a face tot ce se poate spre a trânti la pământ toată această construcție de "civilizație democratică"... Nici o indulgență nu e admisibilă față de demagogia "științifică", ideologică, vanitoasă sau șarlatană, dacă persistă în lucrarea ei disolvantă. Căci ea combate credința în Dumnezeu, în tradiții și moravuri, dragostea de țară și de neam..." (Aurel C. Popovici, 1910).

"... mentalitatea democratică este ametafizică și ca atare ahistorică. Incercarea de a confisca pentru ea metoda istorică și mai ales viziunea istorică a lumii este o scandaloasă aberație intelectuală. Nu domnilor, tradiția, istoria, și ceea ce ați vrea să numiți Dvs., progresul - un lucru pe care iarăși nu-l înțelegeți, astea toate cad în lotul nostru. Nu vă atingeți de ele, și mai ales nu vi le însușiți, că vă furați căciula singuri. Si iată, se apropie iarna." (Nae Ionescu).

"...deasupra legilor ordinare, există o supralegalitate (adesea nefixată decât în tradiție, în simțămintele sufletului și în istorie. E supralegalitatea conservării unei națiuni și a culturii sale, chiar împotriva legilor parlamentare (care de altfel n'ar trebui să aibe dreptul de a călca această "suprema lex"). (Ion Moța).

O mică mostră de cugetare profundă, organică, și nu reciclarea unor superficialități împrumutate și periculoase precum ideea năroadă că democrația egalează libertatea. Nicidecum. Democrația e o ideologie, ideologia dezrădăcinării omului, și nu o simplă tehnică de guvernare cum mulți pretind. Libertatea adevărată îl menține pe individ în cadrul de valori naționale, religioase și culturale. Azi, vremea luminii ce venea dela Răsărit se vrea înlocuită cu epoca luminii ce sosește din Apus. Numai că nu de lumină este vorba, ci în ambele cazuri, de bezna sufletească prin care orbecăiesc ca niște stihii purtătorii anti-valorilor.

Anti-valori care, pentru a putea fi propagate, au nevoie de anticoncepte. Filosoafa americană Ayn Rand consideră scopul anticonceptelor a fi eliminarea unor noțiuni fară discuție și analizare publică. Pentru aceasta, anti-conceptele induc desintegrarea logicii mintale în orice om care le acceptă. "Nici o minte nu e mai bună decât claritatea noțiunilor pe care le posedă." (Ayn Rand) "Extremism", "fascism", "rasism", "toleranță", toate formează gama anticonceptelor. Adică noțiuni golite de înțelesul lor cunoscut, original, și transformate treptat de către presa internațională a Marei Finanțe, în etichete înjositoare cu semnificație vagă, confuză. Un singur exemplu este suficient. Definiția originală a cuvântului rasism e propovăduirea superiorirății sau inferiorității rasiale sau biologice a unui neam în comparație cu altul. Aceasta a fost însă înlocuită în mod meschin cu afirmația: rasism egalează discriminare etnică-religioasă de orice fel.

Prin urmare, dacă Francezii se opun ca sute de mii de imigranți să colonizeze țara lor, acesta e rasism. Dacă într'un viitor ipotetic România nu va accepta colonizarea și amestecarea populației sale cu imigranți asiatici, africani sau sud-americani, va fi acuzată de rasism. Conform acestui anti-concept diabolic, sau ești internaționalist, cosmopolit, apatrid, sau ești rasist.

Ofensiva anticonceptelor datează de mult, dela originile "sănătoase" ale democrației, în 1789. Lupta pentru dislocarea definitivă a omului din sfera sa spirituală, tradițională și națională într'o suprastructură materialistă este, pe plan geo-politic, lupta dusă pentru subminarea și distrugerea statelor naționale în favoarea guvernului mondial plănuit în viitor. Faza intermediară a fost creată deja. Este faza amorțirii popoarelor, faza spălării creierilor și a dezinformării, fază în care statele încă sunt independente în aparență dar popoarele respective încep să devină populații fără cultură proprie. Aceasta e faza statului cosmopolit, în care se găsește Occidentul și pe care încearcă să o introducă în zonele eliberate de bolșevism.

Puținilor internaționaliști din România, cei care neputându-se dărui crezului național (dintr'o lipsă de sensibilitate spirituală) bolborosesc despre "umanizarea" (citește desființarea) granițelor patriei, Octavian Goga le dă o replică zguduitoare de dincolo de mormânt:

"Există însă aici o întreagă familie de spirite, care vor să dinamiteze cu orice preț ideea națională, indivizi pe cari frontierele îi strâng ca niște chingi de fier... Fie că batjocoresc consecvent țara la gazetă, spurcând tot ce e de baștină subt paravanul unui criticism occidental, fie că profesează cultul amnistiei și al umanitarismului... în lături, deci, domnilor, cu refrenul răsuflat al tuturor hienelor internaționale... Granița înseamnă deci, la noi, suprema legitimitate morală, înseamnă biruința dreptății, putința de desvoltare după resorturile firii, înseamnă limbă, lege, oase de părinți și zâmbet de copii... Inlăuntrul lor noi vom fi oameni, apostolii umanității, hipnotizați de libertate, dornici de progres și milostivi pentru tot deaproapele nostru. Cine nu înțelege acest impuls firesc, care stăpânește toate fibrele neamului românesc, e ori un zănatec cu picioarele în gol, ori un delicvent ordinar, constient și interesat." ("Mustul care fierbe")

Alexandru Soljenițin, scriitor și filosof de o rară profunzime spirituală, încearcă să arunce lumină asupra acestei bătălii disperate dintre lumină și întuneric, dintre omul creat de Dumnezeu în varietatea sa etnică, națională și omul robot, omogenizat, un hibrid steril redus la cel mai mic numitor comun (anume "cultura de masă" și libertinajul). O luptă crâncenă, pe care o purtăm auzind ca un ecou îndemnul Luceafărului:

"...tot pe aceeași cale a conservării naționalității și țării vom stărui, fără a face în această supremă privire nici o concesie primejdioasă ideilor veacului. Cine în această privire nu e cu noi, e contra noastră." Amin.

Radu GREUCEANU

OMUL ŞI REALITATEA SECOLULUI XX

—Ovidiu VASILESCU—

Insingurat şi trist înfrigurat şi dezamăgit, omul modern, **această elusivă siluetă se curbează** tot mai mult sub povara legii nescrise, "care pe care". Mai mult ca oricând, sunt retâlcuite azi, tâlcuitele vorbe biblice "celui care are i se va mai da, celui ce nu are i se va lua". Indepărtat cu totul, de ceea ce fusese cândva, calea sa spre ţinuturile făgăduinţei, adică destinul iluminării sale interioare, când **conştiinţa** sa lovită de fiorul sacralităţii, i-ar fi legat cugetul, de firul eter**nităţii, lume în care, regăsindu-se pe sine însuşi, el** ar fi putut să justifice majestuos, că da. El este parte constituantă a divinităţii macrocosmice. Azi, el omul modern, o biată umbră solitară, trăieşte intens sub semnul **vrăjmăşiei, al lipsei de îngăduinţă**, sub semnul urii şi al îmbogăţirii materiale **cu orice preţ. Azi, mai mult** ca oricând, înţeleptele vorbe creştine, iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi, au căzut sub bocancii celui **mai tare. Azi, mai mult ca** oricând, bogaţii devin şi mai bogaţi. Ei, fac asta din păcate, în dauna celor săraci care, devin tot mai săraci.

Civilizaţia noastră, este **astăzi nimic altceva decât** o **junglă în care omul** sofisticat, galvanizat cu **intuiţie** rece, înrudit mai degrabă cu roboţii şi o tehnologie înfricoşătoare, dezbrăcat de tot ce fusese cândva tămăduire creştină, speranţa robustă de atingerea sacralităţii, adică înţelegerea subtilităţii planului metafizic, care **înseamnă restructurarea şi completa sa regăsire, ca şi încrederea că ar putea să-şi** ancoreze fiinţa într'o **viitoare** vieţuire, pe o elevaţie sinonimă cu perenitatea cosmică, el, omul modern, conduce azi un haos dirijat, cu disperare, dispreţ, neînduplecare şi aroganţă.

Bestia lipsită de capacitatea de gândire umană, este **astăzi**, simbolul inocenţei şi al concilierii, în comparaţie cu HOMO INTELLEGENTER!

Mai drepte şi mai bune sunt legile după care în mod natural, se conduce regnul atât de inferior geniului modern!

Cei care au azi puterea şi totodată forţa nu se sfiesc să le folosească pe amândouă, şi în numele unei noi morale, ori aşa cum o numesc domniile lor, "nouă **ordine** în lume", să aplice semenilor lor, măsuri punitive, nu de **îndreptare** ci mai degrabă de distrugere totală!!

Este o cale nouă şi grea, **acea ordine nouă, prin care**, se pare, avem dreptul să "învăţăm", ceva mai bine, de cum şi cât de supuşi **trebue** să fim, faţă de ei care, conduc această **acţiune** apocaliptică, botezată ca orice acţiune sordidă, cu **dulcile** cuvinte: O NOUA ORDINE IN LUME!!

Bine ar fi dacă cei care dispun de putere şi forţă, ar încerca să ne convingă de "bunele lor intenţii", pe o cale persuasivă şi să nu mai recurgă la tot felul de interpolări, spre a da legalitate unui şir de nelegiuri, şi desigur, că le-am fi recunoscători.

Bine ar fi dacă bogătaşii desfiguraţi de **abundenţă**, ar înţelege că bogăţia nu este o virtute şi că cei **flămânzi** nu trebuesc şi mai mult înflămânziţi, ci, făcând un efort de justiţie, **să-i** aducă, pe cei din urmă, nu cât mai **aproape** de ei, **(Doamne fereşte), ci cât mai aproape** de condiţia umană, căreia cu emfază, domniile lor i-au creat "o ordine nouă"!!

Ar fi semne că omul încă merită să rămână sub protecţia legii divine şi că încă mai este posibilă o regăsire de sine.

Din păcate, omul modern, această sintetică entitate, răvăşit, descumpănit şi nevrotic, plănuieşte stăpânirea planetei noastre, cu o **dragoste egală cu ura ce o** are faţă de semenii lui!!

Trăim sub semnul căderii, adică semnul renunţării, la ceea ce fusese mai de mult, calea noastră spre tăriile ameţitoare, visul mântuirii noastre!

Niciodată omul nu a fost mai singur decât azi când, împovărat şi sceptic, fără să-şi dea seama că, devastat **de tot ce ar fi putut să-l** ridice la înălţimile pentru care a fost creat, trăieşte azi în nesiguranţă şi imponderabil, consecinţa neputinţei sale, de a învăţa **să iubească din nou.**

RĂZBOIUL UNEI DIPLOMAŢII "ÎNTÂRZIATE"

—Economist, P. PREDESCU—

Războiul din Golf ca semnificaţie pentru amploarea concentrării de forţe şi ca durată a ostilităţilor, are fir director o temă justificată în politica mileniului trei: "Eradicarea Agresiunii".

Diplomaţia popoarelor civilizate ocupată să pună ordine pe această linie, s'a lăsat - surprinsă - de un complot pus la cale din umbră.

Pregătit din timp, avea ca scop contrariul idealului de ordine amintit şi calea aleasă era de a "ridica" lumea arabă de partea agresiunii.

Alegerea făcută era favorizată de două elemente principale extrem de periculoase păcii mondiale. Primul consta în numărul mare de credincioşi ai **religiei reprezentată** de Arabi: islamismul cu aproximativ un miliard de credincioşi, al doilea şansa de a-i manevra pe direcţia fanatismului.

Complotul pornit prin agresiunea din Golf rezumat geografic Irakului şi Kuweitului, tratat superficial ca război al armelor nu putea depăşi ca durată o săptămână; la concentrarea şi calitatea armelor mobilizate de ţările de ordine.

Durata s'a prelungit spre **a evita o eroare "nadă" în** sensul că în prealabil războiul trebuia câştigat **diplomatic, prin a departaja** pe agresor de restul lumii arabe. Ori, politica departajării postum agresiunii pretindea timpul pierdut aprioric de o diplomaţie întârziată, surprinsă de "complotul umbrelor". Măsura de a lămuri şi câştiga pe cale diplomatică restul lumii arabe constituia **"adevărata victorie", războiul armelor rămânând** pe plan secundar şi uşor de eliminat.

Demascarea şi tratarea problemei cu antidotul potrivit a solicitat o durată în timp şi costuri enorme de fonduri, dar au fost evitate pierderile de vieţi omeneşti de amploarea celor calculate de complotişti.

Victoria asupra agresiunii are semnificaţie enormă; faptul că a grăbit ordinea de zi de actualizare unei agresiuni anterioare, complotul Stalin-Ribbentrop "umbre tăinuite" acum 45 de ani, nerezolvate în prag de mileniu trei.

Acesta era şi "mobilul" complotului: de a duce lumea arabă de partea agresiunii, pentru a se înmormânta firul director luat ca temă de ţările civilizate şi anume: "Eradicarea Agresiunii".

Lumea care aşteaptă cu răsuflarea tăiată - reparaţia- agresiunii Stalin după demascarea recentului complot al "umbrelor tăinuite", este populaţia Tărilor Baltice şi provinciile României: Basarabia, Bucovina şi ţinutul Herţa.

Cei 45 de ani trecuţi ca timp reprezintă puţin în viaţa popoarelor, dar în **aceea a teritoriilor supuse terorii de deznaţionalizare** aplicată cu măsuri incredibil de diabolice, reprezintă foarte mult timp.

In lucrarea din 1989 "Premize unei noi politici **social-economice" arătam:** dacă un hoţ lasă prada, reparaţia pentru ucideri în faţa celui Atotputernic pretinde o "compensaţie" care -spune credinţa- o lege imanentă a destinului o acordă. Noi credem puternic că după reuşita victorie a unei" "diplomaţii întârziate", a sosit scadenţa eliberării teritoriilor ce au făcut obiect agresiunii Ribbentrop."

SPOVEDANIE, COPIILOR NOŞTRI

—Erast CĂLINESCU—

Vouă, copiilor noştri care luptaţi astăzi pe stradă, vouă vă suntem datori cu această spovedanie, indiferent dacă suntem acasă sau departe. Căci nu ne-am ispăşit vina, nici prin toată mizeria îndurată acasă şi nici prin ce am pătimit aiurea.

De aceea ne strigaţi voi astăzi, din stradă: "Nu staţi în balcoane, că muriţi de foame" şi "Nu vă fie frică, Iliescu pică". Pentrucă voi ştiţi că noi, părinţii voştri, v'am ascuns, din frică şi din laşitate, ce este comunismul. Si că tot de aceea stăm azi în balcoane, iar nu prea demult priveam dela adăpost, la televizor, cum eraţi bătuţi şi ucişi în stradă. Si ne bucuram că a căzut Ceauşescu şi că o să fie brânză la Alimentara şi lapte fără coadă şi că n'o să ne mai îngheţe ţeava în baie...

Noi, care luptam contra comunismului, şoptind bancuri şi poezioare şi aşteptând marea veste dela radio Europa Liberă, pe care îl ascultam în surdină, ca să nu ne toarne vecinul. In timp ce alţii, cu care copilărisem şi cu care împărţisem acelaşi codru de pâine, luptau pentru libertate în munţi sau erau "reeducaţi" la Piteşti, sau chinuiţi pentru credinţa şi pentru lupta lor, prin alte închisori. Ori erau exterminaţi, din ordinul lui Stalin, la Canal. Căci el proclamase că "Dacă un individ are o problemă, lichidăm individul şi am lichidat problema!" Iar aceasta a fost şi este esenţa "umanismului comunist" pe care noi, părinţii voştri v'am ascuns'o ca nu cumva să scăpaţi vreo vorbă pe la şcoală şi să ne trezim cu o invitaţie la Miliţie. Pentru a supravieţui momentul, bun, rău, cum o fi şi să nu ne riscăm nici serviciul, nici şcoala copilului şi nici buletinul de oraş.

Noi, care alergam să semnăm condica, la ora fixă, sub privirea neagră şi rânjetul rânced al şefului de cadre, iar după lucru, mâncam iute cele trei chiftele cu sos dela cantină, grăbiţi să "răspundem la chemarea Partidului", care ne trimitea să "prestăm muncă patriotică" pe şantierul "Casei Scînteii". Iar la chenzină plăteam "pe marginea statului de plată" cărămizi, tot pentru ridicarea acestui izvor din care va ţâşni ură, minciună şi otravă, tot pentru voi, copiii noştri.

In mitinguri ni se încreţea pielea pe noi, dar tot aplaudam când "guristul" unităţii striga,

Continuare în pag.12

De vorbă cu răbdarea

—Preoteasa Eugenia UȘERIU—

Este cunoscut faptul că orice așteptare însoțită de răbdare se găsește abundent în regnul mineral, în cel vegetal, în cel animal și în viața omului.

Această însușire poate fi numită și catalizator al muncii, al progresului, ori cântar deosebit al multor probleme. Se mai poate adăuga că este supusă legilor cosmice, iar pe planeta Terra este deseori practicată subiectiv.

Ipso-facto, Creatorul a dăruit-o după cuviință creației Sale.

Răbdarea omului este mai complicată decât a necuvântătoarelor, pentrucă omul este așezat în vârful piramidei de viață terestră; sunt cunoscute doar o parte din cauzele și efectele ei, pe care mintea nu le poate cuprinde, dar intuiția intervine ca balsam special. In același timp nerăbdarea încearcă admiterea acestei însușiri și deseori reușește. Este fără îndoială calea evoluției pe pământ.

Printre multele proverbe internaționale, Românul are câteva, adevărate expresii ale înțelepciunii populare anonime: "Cu răbdarea treci marea", dar și "Doamne, nu-i da omului cât poate răbda."

Exemple interesante de răbdare au fost și sunt studiate ca aspecte și părtașe ale progresului societății de-a lungul timpului istoric, arheologic pe toată planeta, iar rezultatele sunt în general binefăcătoare, dar ici și colo, supărătoare.

Drumul real de viață românească a fost conturat succint și de un ales al neamului nostru între cele două războaie mondiale: "Sus mai sus, în sus este infinit de mult loc liber, iar neamul nostru este aruncat la pământ." Previziunea martirului de atunci a devenit azi realitate dureroasă. Din ceruri albastre, așteaptă desigur răbdător reînvierea Neamului.

In familie, care este instituția de bază a societății bazată pe dragoste, apar deseori influențe negative; răbdarea, care este soră geamănă cu dragostea se strecoară neobservată și de multe ori înlătură parțial ori total această greutate.

In profesii intră cu pricepere și cu persistență, îmbunătățind productivitatea: rezultatele sunt binefăcătoare societății.

In conducere statală, răbdarea este considerată virtute deosebită, care însoțită de entuziasm și abnegație atât în decizii cât și în înfăptuiri, devine orientare constructivă pentru prezent, pagină de istorie respectată, iar în literatură element de mit pentru generațiile viitorului.

Intre prieteni este legătură directă și eficientă în cele mai întortochiate cotituri ale nenumăratelor și variatelor greutăți din viața locuitorilor Terrei.

Ca exemplu interesant al răbdării, cercetători neobosiți au semnalat cu îndemânare fenomenul "Fata Morgana", ori cum i s'a spus la început, "Zâna Morgana". Deșertul Sahara arde ca para focului; în mijlocul fierbințelii de nedescris a nisipului arzător, sub soare nemilos, apar în fața călătorilor istoviți, orașe pline de viață, grădini de rară frumusețe, izvoare de apă cristalină, , etc. Acestea, pot fi numite fotografii umblătoare ale naturii, care de fapt reprezintă efecte optice ale reflecțiilor repetate venite din orașe, grădini, păduri îndepărtate, etc. Bietul călător le-a crezut reale în primul moment al apariției, dar după câteva secunde, vraja reflecției iluzorii a dispărut, iar răbdarea le-a dat speranța că acele iluzii pot deveni în curând realitate.

Privind necazurile care stăpânesc România de aproape o jumătate de secol, răbdarea fraților noștri de baștină, este logic să fie spus că este corect cunoscută și prețuită doar în orânduirea divină. Deseori de necrezut, de nerecunoscut și chiar de neînțeles aceasta Golgotă care încearcă să strivească identitatea neamului; totuși, rezistența tacită ori turbulentă a milioanelor de suflete, nu i-a îndepărtat pe Români de matca lor originală, cu toate că au apărut din adâncuri de genune mulți pripășiți care au invadat "Grădina Maicii Domnului".

Cei care simt românește să spună și în faptă, măcar din când în când: "Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile Tale, și nu este nici un cuvânt îndeajuns spre lauda minunilor Tale". Credem că este o metodă viguroasă de înlocuire a întunericului cu lumină.

Iar cele scrise mai sus cu răbdare, dragoste și umilință sunt doar o mărturie cândva că...au fost spuse.

DE ÎNVIERE

Sculându-te prin piatră, din morți ai înviat
Pe'ntâiul om, Tu însuți rănit, l-ai mângâiat
Si i-ai lăsat sărutul iertării pe obraz
Dar pentru mine, Doamne, de ce nu-ți faci răgaz ?

O, nu mi-i că umblu pe fața apei, eu,
Cum Tu umblai odată cu trupul ca al meu
Si nici că sunt, iar, singur și plâng de foame azi.
Când Tu te scalzi în slavă, ca soarele'n amiazi.

Dar, sunt prădat ca cel ce căzuse'ntre tâlhari
Si nu-mi întinde mâna nici popă, nici dricari.
Bătut cum sunt, azi noapte de iad asediat,
M'am ridicat în oase și-am zis: "A înviat" !

Nu-mi da de ziua asta nici miel, nici cozonac
Ci spune-mi numai, Doamne, cea-și mai putea să fac
Si vino pân'la mine, de n'oi putea să viu
Că prea ne-avurăm bine, ca prunc și mai târziu.

Virgil MATEIAȘ

12 Mai 1958, Uranus, Cel. 94

SPOVEDANIE, COPIILOR NOȘTRI

Urmare din pag.11

la un semn, că "Stalin și poporul rus, libertate ne-au adus", în timp ce turnătorii notau pe cine nu aplaudă.

Ceream "carnetul roșu" pentru a ne păstra postul călduț, pe care îl aveam sau pentru a dobândi altul, mai rentabil. Si pentru a o putea șterge, mai târziu, "în interes de serviciu" prin țări străine, sperând la un culcuș mai moale pentru noi și pentru voi, copiii noștri. Uitând că niciodată nu ne vom putea zmulge rădăcinile din pământul din care am răsărit.

Ajunși în altă lume, intoxicați și speriați de "mâna lungă a Securității", PREA MULTI dintre noi își ascundeau capul, ca strutul, în nisipul celor care NU FAC POLITICA, adică fac jocul comunismului, de care au fugit. In rândurile celor care NU AU STRIGAT, cu ceilalți "Vrem libertate" și "Jos comunismul" și "Nu dărâmați sate și biserici", în rândurile celor care și-au stâlcit numele și conștiința, în goană după căpătuială, și care spun că limba părinților lor este un handicap pentru copiii lor și deci n'are rost să o mai cunoască.

Ba unii spuneau chiar că Ceaușescu trebuia primit cu pâine și cu sare, ca să le arătăm străinilor tradiția ospitalității românești și nu cu huiduieli, că nu-i frumos...Si ciocneau paharul la Ambasadă, de fiecare aniversare a "celui mai iubit fiu al poporului", iar după ce dumnealui a ajuns oale și ulcele, strigau de zor "Jos Ceaușescu", de mână cu toate căzăturile exilului.

Aidoma cu alți, de acasă, care după ce l-au aclamat ani de-a rândul, au răsuflat ușurați, dar prudenți, că "nu mai e Tiranul", apoi au votat tot cu oamenii "Tiranului", iar acum stau în balcoane și se vaietă că nu mai sunt banane, ca înainte de alegeri și nici săpun de față, că le-au cumpărat pensionarii pentru speculă și că nu mai e orez, că l-au cumpărat pe tot țăranii ca să facă rachiu...

Nu, nu ne-am ispășit vina și a sunat, acum, ceasul să prindem mâna pe care voi, copiii noștri ne-o întindeți de pe baricada voastră, a libertății.

Erast CĂLINESCU

1940: ROMÂNIA SFÂRTECATĂ

Motto: "Dlui Petre Tuțea, acest text pe care mi l-a cerut"

Andrei PANDREA

S'au împlinit de curând **cincizeci de ani dela sfârtecarea României Mari**, tragedie majoră a Neamului.

Înfăptuit pentru întâia oară în Mai 1600, cu armele și sub sceptrul lui Mihai Viteazul, dar destrămat după puține luni, visul arzător al **Românilor** - de Unire între aceleași fruntarii a celor care purced din Traian și Decebal, toți de-un sânge, de-o limbă și de-o lege - se înfăptuia din nou, prin realipirea Transilvaniei și Banatului la Patria Mumă, hotărîtă pașnic, prin autodeterminare, la 1 Decembrie 1918, de uriașa adunare a **Românilor** la Alba Iulia. Recunoașterea unanimă a stării de fapt, **într'o Europă care se reconstruia**, n'a întârziat: în Mai **1919, Conferința de Pace dela Versailles** definea - în acord cu documentele prezentate de solii neamului - frontierele sfinte ale **țării**, consfințite și de comunitatea internațională la 4 Iunie 1920 prin Tratul **dela** Trianon: așa renaște România Mare.

Intinsă pe o suprafață de 295. 049 kilometri pătrați, între limitele ei firești și istorice, **țara** a dăinuit neatinsă **aproape** 22 ani, din Decembrie 1918, și până în Iunie 1940. In ea trăiau în armonie și prosperau, **Românii** și minoritățile **naționale**, în acord cu **Constituția** din Martie 1923 în vigoare până în Februarie 1938. Astfel, dacă la sfârșitul **Primului Război Mondial** populația României număra **17.000.000 de cetățeni, cel de al 5-lea recensământ general al populației, din 29 Decembrie 1930 înregistra 18.057.028 suflete. Locuitorii depășeau, de bună seamă**, cifra de 20 de milioane în 1940, dacă ne referim la estimația statistică demografică **dela** 1 Iulie 1939, care îi evalua la 19.933.802 pe cetățenii țării.

Numai că, după doar două decenii de viață liberă, democrată și îndestulată, pârjolul războiului aprins la 1 Septembrie 1939, amenința și soarta României. Profitând de **împrejurările** mereu mai tulburi, dușmanii țării șiau dat arama pe față. Primul dintre vecinii rechini, U.R.S.S., trimite la 26 Iunie 1940 guvernului român - premier fiind Gheorghe Tătărăscu și ministru de externe Ion Gigurtu - o brutală notă ultimativă, subliniind pretențiile Rușilor asupra Basarabiei și Bucovinei de Nord. Joachim von Ribbentrop, ministru de externe al Reichului, sprijină revendicările sovietice printr'o telegramă amenințătoare, adresată omologului său român, conformă cu prevederile Pactului **Hitler-Stalin, dela** 23 August 1939.

Fără nici o alternativă de răspuns - alta decât războiul - guvernul român se vede pus în fața faptului împlinit: la 28 Iunie, începe ocuparea militară sovietică a Basarabiei (44.422 Km pătrați și 3.190.000 locuitori) și a Bucovinei de Nord (5489 Km pătrați și 596.000 locuitori). România este silită să cedeze, fără luptă, 49.911 Km pătrați și aproape 3.800.000 **locuitori, adică 16.92% din teritoriul național și 19% din populația țării.**

Dar mutilarea continuă: la 26 Iulie 1940 Ion Gigurtu prim-ministru al României (**dela 4 Iulie**) și Mihail Manoilescu, ministrul său de externe, sunt convocați de Ribbentrop la Fuschul (35 Km. Est de Salzburg, în Austria) și de Hitler la Berghof (aproape de Forggensee, în Bavaria), pentru a examina **problema Transilvaniei. A** doua zi, 27 Iulie, scenariul se repetă, dar de această **dată la Roma, unde Românii** se vor afla în prezența lui Mussolini și a lui Ciano. Intre 16 și 24 August au loc **tratativele directe, româno-ungare dela** Turnu-Severin, între Valer Pop și Andra Hory. Dar cum părțile germană, italiană și ungară nu sunt mulțumite în tendințele lor expansioniste și hrăpărețe, gata de hăcuirea tâlhărească a vecinilor, Ribbentrop și Ciano invită delegațiile ungară și română la Viena, în ziua de **29 August, în vederea "arbitrajului"** puterilor europene ale Axei Berlin-Roma-Tokio, Germania **național-socialistă** și Italia fascistă.

Convorbirile dintre Ribbentrop, Ciano, Manoilescu și Valer Pop, au loc după **amiază. Ultimatumul** germano-italian este comunicat la București în **noaptea** de 29 spre 30 August 1940, unde în urma examinării dramatice situații, "Consiliul de Coroană, luând în deliberare comunicările cu caracter ultimativ făcute de guvernul german și italian, a hotărît acceptarea arbitrajului puterilor Axei asupra tratativelor românomaghiare" cu 19 voturi pentru, 10 contra și o abținere (cea a Regelui Carol al II-lea).

La 30 August 1940, în Sala de aur a Palatului **Belvedere** din Viena, delegației române compuse din Mihail **Manoilescu**, ministru de externe, și Valer Pop, i se prezintă actul și harta cu noua frontieră trasată de Hitler, la 27 August. Constatând pierderile severe și marea și amara nedreptate, M. Manoilescu își pierde cunoștința...

Prin dictatul dela Viena, "arbitrat" de Ribbentrop și Ciano - și semnat de **Mihail Manoilescu în stare** de șoc, odată cu Csaky și Teleky în calitate de observator, dar refuzat de ardeleanul Valer Pop, României, mutilată a doua oară, i se **smulgea** Nordul Transilvaniei, Maramureșul și **aproape** toată Crișana, **teritorii** aflate la Nord de linia Oradea-Cluj-Tg. Mureș-Brașov ("lăsat" României) Ghimeș-Făget, Ilva Mică-Est de Borșa, sub amenințarea a 23 divizii hortyste, gata de atac. Tara pierdea 43.492 Km pătrați (**adică 14,74% din suprafața** României Mari) și 2.609.007 locuitori (adică **14,50% din populație), din care 1.307.903 (50,2%) erau** Români, **37% Maghiari și** Secui, **5,7% Evrei, 2,8% Germani și 4,3% de alte** naționalități.

In fine, la încheierea **Conferinței** româno-bulgare **dela Craiova** (19 August-7 Septembrie 1940), **determinată de întrevederea de**la Berchtesgaden, din 27 Iulie, dintre Hitler și delegația bulgară, cerând **Cadrilaterul**, se semnează tratatul prin care Dobrogea **de Sud - 7.726 Km pătrați și** 426.000 locuitori - intră în componența statului bulgar.

Deci în 74 zile, între 26 Iunie și 7 **Septembrie 1940, România este grav mutilată de vecinii sovietici,** maghiari și bulgari. Prin **smulgerea** a 101.129 Km pătrați (**34,27%**) din aria țării), suprafața Regatului României trecea de la 295.049 Km la 193.920 Km **(65,73%) în vreme ce populația se reducea cu 6.821.007 locuitori (34,10%).**

Din cele zece provincii istorice românești (Banat, Basarabia, Bucovina, Crișana, Dobrogea, Maramureș, Moldova, Muntenia, Oltenia și Transilvania) au rămas întregi patru: I. Banatul (cu 3 județe: Caraș, Severin și Timiș-Torontal). II. Moldova (cu 14 județe: Bacău, Botoșani, Câmpulung, Covurlui, Dorohoi, Fălciu, Fălticeni, Iași, Neamț, Putna, Roman, Tecuci, Tutova și Vaslui). III. Muntenia (cu 12 județe: Argeș, Brăila, Buzău, Dâmbovița, Ialomița, Ilfov, Muscel, Olt, Prahova, Râmnicu-Sărat, Teleorman și Vlașca) și IV. Oltenia (cu 5 județe: Dolj, Gorj, Mehedinți, Romanați și Vâlcea).

Din celelalte șase provincii,

V. Basarabia (cu 9 județe: Bălți, Cahul, Cetatea Albă, Hotin, Ismail, Lăpușna, Orhei, Soroca și Tighina) a fost ocupată de Ruși în intregime.

VI. Bucovina (din 4 județe, Rădăuți și Suceava au rămas românești, iar Cernăuți și Storojineț au fost ocupate de Ruși).

VII. Crișana (din 4 județe, Aradul și parte din Bihor au rămas țării, iar **cealaltă parte din Bihor**, Sălajul și Satu Mare au fost ocupate de unguri).

VIII. Maramureș (unicul județ, omonim, a fost **ocupat de Unguri**).

IX. Transilvania (din 15 județe, 8 au rămas în întregime țării: Alba, Brașov, Făgăraș, Hu**nedoara**, Sibiu, Târnava Mare, Târnava Mică și Turda; Clujul și Mureșul, ciopârțite, au rămas parțial; iar județele Ciuc, Năsăud, Odorhei, Someș, Trei-Scaune și parte din Cluj și Mureș au **fost** ocupate de **Unguri**).

După cel de al doilea **Dictat dela Viena** (în **primul dictat**, dela 2 Noembrie 1938, Germania hitleristă atribuia Ungariei hortyste, prin "arbitraj", regiunile de Sud ale Slovaciei și Ucraina Subcarpatică 12.000 Km pătrați și peste 1 milion de locuitori), guvernul maghiar a publicat următorul comunicat: "Intreaga Ungarie este recunoscătoare Fuehrerului Hitler și Ducelui Mussolini, pentru opera lor con**structivă, care după ce a desființat Tratatul dela** Versailles, suprimă și Tratatul **dela Trianon**. Cer**curile politice din Ungaria** constată că actualul ar**bitraj dela Viena** contribuie și mai mult la strângerea relațiilor amicale dintre Ungaria și puterile Axei. Ungaria își asumă cu mândrie rolul ce o așteaptă în noua Europă **alături de puterile Axei**. Ungaria va sta și în viitor cu aceeași fidelitate și amiciție nestrămutată ca și până acum, când soarta a fost bună sau rea, alături de puterile Axei".

La "noua ordine europeană", preconizată de **Hitler**, Ungaria se declara așadar solidară, trup și suflet, în privința anexării Alsaciei și Lorenei, pentru desființarea Ducatului de Luxemburg și ocuparea Coridorului ca și a regiunii Sudete, a Boemiei, Moraviei, Guvernământului **general al Poloniei** și, bineînțeles, a teritoriilor românești... Spune mult - nu-i așa? corelarea "desființării și suprimării" celor două Tratate care dădeau stabilitate **Europei**: Versailles și Trianon.

Ce-au oferit **Ungurii** în schimb? Cei în care fierbea "sângele lui Attila, Arpad și Gingis Han", honvezii, ofițeri și soldați, mistuiți de ură patologică împotriva **Românilor** "Daco-românii vor trebui să dispară de pe teritoriu"; "Vom ucide pe oricare dintre ei, nu va exista milă. Voi suprima pe fiecare **Valah** care îmi iese în cale. Pe fiecare îl voi suprima! Nu va fi îndurare! **Noaptea** voi aprinde satele **valahe. Voi otrăvi fântânile**. Voi sugruma sugacii la **sânul mamelor. Voi extirpa în germene** acest blestemat neam de tâlhari. Nu voi avea milă nici pentru copii, nici pentru mamele care așteaptă să nască..." au instaurat, ca un neam civilizat al secolului XX, teroarea, barbaria, sălbăticia, cruzimea, jaful - aduse cu ei din Asia, acum 1000 de ani.

Cu o cruzime neegalată, **Ungurii** s'au dedat la măceluri: membre strivite, **răsucite**, retezate, corpuri ciopârțite, capete **terciuite**, ochi scoși, limbi smulse, ochi arși, decapitări, trageri în țeapă, răstigniri, violuri, **sâni tăiați, copii de 2 ani** arși de vii, prunci uciși la baionetă în pântecele mamelor...Sate rase cu tunuri, grenade și mitraliere. Biserici dărâmate. Cazul satelor martire Ip și Trăznea ilustrează din plin misiunea **civilizatoare a Ungurilor. In** satul Ip, 157 copii, femei și bărbați au fost exterminați. Victimile au fost aruncate în groapă comună. Casele au fost prădate și arse. In satul Trăznea, din 100 morți doar 68 au putut fi identificați. Printre ei, copii de 2,5,7 și 9 ani. Bătrâni de 74 și 81 ani. Trei cadavre au fost arse. Unei femei de 65 ani i s'au tăiat mâinile. Unui bărbat i s'a spintecat capul în două...Apoi satul a fost jefuit...Această cruntă teroare au îndurat-o **Românii** din teritoriile ocupate de Ungaria hortystă, timp de 1516 zile, până la recucerirea cu armele a Transilvaniei și a ultimelor două orașe, Satu Mare și Carei, la 25 Oc**tombrie 1944.**

X. Dobrogea (din 4 județe, Constanța și Tulcea au rămas românești, iar **Caliacra și Durostor au in**trat în componența Bulgariei).

Cu alte cuvinte, din cele **10 provincii ale României** Mari, două au fost ocupate în întregime: Basarabia, de **Ruși** și Maramureșul de **Unguri**. Bucovina și Dobrogea și-au pierdut jumătate din teritoriul lor, **ocupat de Ruși și, respectiv de Bulgari**. Cea mai mare parte a Crișanei și aproape jumătate din Transilvania, au fost ocupate de **Unguri**.

Din cele 71 de județe ale României Mari, 24 au fost smulse **țării**: 11 județe ocupate de **Ruși** - sub jurisdicția cărora se află și astăzi: inițial în Republica Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească, parte a R.S.F.S.R. și în R.S.S. Ucraininană, iar mai apoi și până în prezent, în R.S.S. **Moldovenească** și R.S.S. Ucraina - 8 județe **întregi** și 3 părți de județe au fost ocupate de **Unguri** (eliberate cu armele în 1944) și 2 județe au rămas la **Bulgari**.

In Transilvania, cu excepția județelor Ciuc, Odorhei și Trei Scaune - populate în majoritate de Secui, care nu sunt **Unguri**- toate celelalte erau și sunt locuite, în majoritate zdrobitoare, de **Români**.

In cele 74 zile - între 26 Iunie și 7 Septembrie 1940, România, a cărei integritate teritorială nu mai putea fi garantată de nimeni (Franța fiind înfrântă de **Nemți și Marea Britanie în** imposibilitatea de a **acționa** militar), s'a aflat în iminența desființării ei ca stat, amenințată de cele două mari puteri europene, Germania hitleristă și Rusia stalinistă, și de șacalii mai mici, lacomi și agresivi sub pulpana nazistă: **Ungaria** și Bulgaria.

La 7 Septembrie 1940 **țara pierduse 34,27% din suprafață** (adică 101.129 Km pătrați) și 34.021 din populație (adică 6.821.007 locuitori), față de România Mare (295.049 Km pătrați și 20.050.000 locuitori) care dispăruse la 26 Iunie, spre a se micșora, încă, la 30 August și 7 Septembrie 1940.

Românii sufereau cea mai cumplită tragedie a istoriei **neamului** lor, pe care au învins-o parțial, cu omenie și mare demnitate. **Dar ce s'a întâmplat cu vânzătorii, care ciopârțiseră țara** care nu le aparținea. O parte din cei vinovați de mutilarea țării și-au găsit pedeapsa cumplită și ea:

1. Adolf Hitler (1889-30 Aprilie 1945, Berlin), Președinte-Cancelar din 1934, "Reichsfuehrer" al celui de al III-lea Reich: s'a sinucis cu cianură de potasiu.
2. Benito Mussolini (**1883 - 28 Aprilie 1945**, Como) "il Duce", a fost împușcat de Walter Audisio.
3. Joachim von Ribbentrop (1893-16 Octombrie 1946, Erlangen), ministru de externe al Reichului, condamnat la moarte de Tribunalul **Internațional dela Nuremberg**. Spânzurat.
4. Galeazzo Ciano, conte de Costellazzo (1903-1944, Ianuarie), soțul Eddei, **ginerele Ducelui, ministru** de externe al Italiei fasciste, executat din **ordinul** lui Mussolini, **bunicul copiilor lui**. Impușcat.
5. Teleki Pal (1879-1941), originar din Transilvania, Prim-ministru între 1939 și 1941, s'a sinucis.
6. Csaky Istvan (1894-1941), născut la Sighișoara, ministru de externe (1938-1941), moarte dubioasă.
7. Bardossy, în 1940 ministrul Ungariei la București; Prim-ministru; condamnat la moarte și executat în 1946. Impușcat.

Românii aleși de soartă pentru asumarea groaznicei decizii, vor rămâne în istorie și pentru curajul lor personal: Ion Gigurtu (sau Gigârtu), (1886-1959), in**dustriaș și om politic**, ministru de externe și Prim-ministru (4 Iunie-4 Septembrie 1940); Valer Pop- cel care a refuzat să semneze **dictatul** și Mihail Manoilescu (1891, Tecuci-13 Decembrie 1950 penitenciarul din Sighet), profesor universitar de economie politică, ministru de externe (4 Iulie-14 Septembrie 1940), care a semnat **dictatul** în stare de șoc. In 1946, după moartea violentă a multora din cei vinovați de mutilarea **țării**, Mihail Manoilescu exclama: "Transilvania noastră e vrăjită!" Să nu uităm.

CRONICI

Literare - Artistice - Culturale din exil și din țară

INSTITUTUL ROMÂN DE CERCETĂRI ISTORICE CENTENARUL NAE IONESCU

San Diego, 1990

"Institutul Român de Cercetări Istorice" a editat mai multe lucrări, aceasta fiind cea de a șaptea publicație. Ea cuprinde conferințele din vara anului 1990, susținute la "Câmpul Românesc" din Hamilton, cu prilejul centenarului Nae Ionescu și a aniversării de 50 de ani de exil românesc.

Programul de conferințe a fost deschis cu conferința "Centenarul profesorului Nae Ionescu",susținută de Eugen Popescu, care este și editorul și ingrijitorul florilegiul mai sus menționat, precum și organizatorul Institutului Român de Cercetări Istorice din San Diego, California. Profesorul universitar Nicolae Iliescu a vorbit despre "Nae Ionescu, la 50 de ani dela moarte". Zahu Pană, poet și ziarist, a prezentat "Ziaristica lui Nae Ionescu". A fi ortodox nu inseamnă neapărat a fi anticatolic. Această interpretare greșită a scrisului lui Nae Ionescu a fost corectată de Dumitru Ichim prin conferința "Metoda socratică a lui Nae Ionescu". In ultima zi de conferințe Apostol Stan, dela Institutul de Cercetări Istorice "Nicolae Iorga" din București a vorbit despre "Nae Ionescu: naționalism, ortodoxism și corporatism".

A doua parte a conferințelor a fost dedicată celor 50 de ani de exil românesc. Eugen Popescu a alcătuit din vreme un volum aniversar "Antologia Realizărilor Asociațiilor Culturale Românești din Exil" (1940-1989) pe care l-a expus la standul de cărți. Conferința de deschidere a fost "Personalități culturale românești din exil" în care Eugen Popescu a analizat activitatea a 36 de personalități. A urmat George Bălașu, directorul ziarului "Cuvântul Românesc" care a adus la cunoștință propunerea ca acest "Centru Cultural" dela Câmpul Românesc din Hamilton să poarte în viitor numele lui Nae Ionescu, iar prof. universitar Nicolae Iliescu, in calitate de vice-președinte al Institutului de Cercetări, a citit proclamația "Asociației Culturale" din Hamilton prin care Centrul Cultural din Hamilton să se numească "Centrul Cultural Nae Ionescu".

TUDOR ARGHEZI -SUBIECTE- editura MINERVA Bucuresti, 1990

Această antologie e o selecție din "Scrierile" lui Tudor Arghezi, volumele 12-22 întocmită de Mariana Ionescu, care semnează și postfața urmată de o bibliografie selectivă. "Subiectele", scrie Mariana Ionescu, "dincolo de senzațional, grotesc, macabru, absurd, comic sau tragic, pulsează tensiunea înaltă a unei autentice compasiuni pentru umanitate, în a cărei experiență de împlinire, prin raportare la o perfecțiune originară, scriitorul se inscrie total."

Recitim "Secretul", subiect tratând secretul mărturisirii. Intr'o dimineață de iarnă, abatele Xavier din Meurthe-Moselle a fost găsit asasinat. Bănuiala cade pe Jerome, tânărul preot asistent. Faptul că la judecată Jerome nu se apără prea mult întărește bănuiala și acesta este condamnat la moarte. Peste ani și ani de zile, când toată lumea uitase de ingrozitorul asasinat, noul preot din Meurthe este chemat să spovedească, pe patul de moarte, pe o bătrână. Dela aceasta află că ea l-a ucis pe abatele Xavier, apoi s'a spovedit preotului Jerome, iar acesta a preferat să moară, nevinovat fiind, decât să trădeze taina spovedaniei și să descopere lumii pe adevăratul criminal.

ABECEDARUL CREANGĂ editura ATHENAEUM Bucuresti, 1990

Prin metoda xerox este reprodus abecedarul lui Ion Creangă publicat la Iași în 1868 sub titlul "Metodă nouă de scriere și cetire". Pe lângă valoarea ce o prezintă pentru istoria literaturii,acest abecedar ne face o imagine de felul cum erau educați copiii prin accentuarea valorilor umane și creștine și ne duce cu gândul la catastrofa de abecedar și cărțile de citire după care am învățat noi despre "dușmanii poporului"...

Acest "Abecedar" a apărut din inițiativa Asociației Oamenilor de Știință, Artă și Cultură din România "Athenaeum", asociație care își propune, printre altele, universalizarea valorilor spiritualității românești și restabilirea legăturilor cu frații români de pretutindeni.

CONSTELAȚIA LIREI ANTOLOGIA POEȚILOR DIN R.S.S. MOLDOVA editura CARTEA ROMÂNEASCĂ Bucuresti 1989

Ioan Alexandru, care a lucrat la intocmirea acestei antologii de poezii din Republica Moldova impreună cu un grup de specialiști, este cel care scrie un cuvânt introductiv ca elogiu al poeziei: "Aud zumzetul a roiuri de poeți lucrând în melosul interior al unui grai de aur - glasul poeților de astăzi din R.S.S. Moldovenească."

Este intr'adevăr o operă mare, și la propriu și la figurat, ținând cont că în această antologie sunt cuprinși 65 de poeți. Prezentarea unei asemenea lucrări este mai mult decât imposibilă fără a nu neglija un "zumzet" sau altul din această prisacă a literaturii române. "Este poezie aici, comentează Ioan Alexandru, adică existența sufletului ce viețuie adâncurile condiției umane cu speranță și putere în spiritul iubirii de oameni, a iubirii față de părinți, soție, copii, a omului față de pământ, râu, anotimpuri, a omului față de istorie, de strămoși, față de ctitoriile lor, cărți, cetăți, a omului față de cele eterne de care ține și ființa graiului părintesc." Iar mai departe, același imnolog al pământului, cugetului și simțirii românești, adaugă: "Stăpânirea acestui grai în strofă bine strunită, durată adeseori memorabil își află calea către inima cititorului de pretutindeni. Unde înflorește poezia, viața cu cele mai trainice ale ei își urmează drumul, în bunătate, ospitalitate, nădăjduire, credincioșie, găsind iubirea nemuritoare".

Dumitru ICHIM

NOUTĂȚI EDITORIALE

AU APĂRUT:

- DREPTURILE ROMÂNILOR ASUPRA BASARABIEI, după unele surse rusești, autor - Dr. Anton Crihan; o carte de mare actualitate, se poate procura dela: Casa Română și Capela, 124 Montecito, Oakland, CA. 94610, USA; prețul - 8 US$, expediția inclusă.
- BLESTEMUL, autor - Vasile Gurău, în care ilustrează măiestrit tragicul destin al unei tinere de 14 ani, alături de un soț măcinat de gelozie. Cartea cuprinde 370 pagini, costă 25 DM (15 US$)plus porto și poate fi comandată direct dela autor: Prof. V. Gurău, Muenchofstr. 12, 78 - Freiburg Br, Germany.
- STRIGAT CĂTRE DRAGOSTE SI CĂTRE MOARTE, al doilea volum de poezii semnate de Ovidiu Vasilescu, editura "Libertatea". Prețul unui volum este 15 US$, plus 2US$ pentru expediție. Cartea se poate comanda la tel. (718) 898-6438.
- BASARABIA ROMÂNEASCĂ - MĂRTURII, carte-document difuzată personalităților politice din Occident, marilor biblioteci din străinătate și din țară. Cartea se poate procura dela: Eugen Holban 1, bv. Jacques Copeau, 95.200 Sarcellesc, France. Costul: Europa - 85 FF, Canada, USA - 100 FF, Basarabia - gratuit.

SĂ NE CUNOAȘTEM EROII:

UN PORTRET AL LUI ALEXANDRU CRISTESCU

Printre ultimele cărți tipărite de Editura Nistru, se află și volumul "Alexandru Cristescu - Erou și Martir". Cartea este îngrijită de Nicolae Lupan și a apărut sub egida Asociației Pro-Basarabia și Bucovina și a Uniunii Mondiale a Românilor Liberi.

Alexandru Cristescu, Bébé cum îi spuneau familia și prietenii într'o viața ce n'a bătut la porțile longevității, a fost unul din acei Români pentru care noțiunea de patrie era altceva decât tabloul de revistă din proletcultismul "Cîntării României" ce nu incită pe nimeni, astăzi, în țară.

Sunt adunate mărturii diferite ale celor care l-au cunoscut, și cunoscându-l, l-au prețuit pe Alexandru Cristescu: ale fratelui său, Petre, care înlocuiește posibila subiectivitate a rudeniei apropriate, cu redarea faptelor, ale lui Pamfil Seicaru, care rămâne, în pofida criticilor ce i se pot aduce, unul din cei mai mari ziariști și printre marii vizionari ai epocii sale, ca și mărturia lui Dofel Abramovici, unul din cetățenii români de origine evreiască, ajutați de compatriotul lor, Alexandru Cristescu.

Se născuse la Glodeni - Dâmbovița, în una din zilele premergătoare celui dintâi război mondial și destinul ce nu avea să-l cruțe, nici ca om și nici ca Român, a făcut să rămână orfan de tată la vârsta de 4 ani, și de mamă la cea de 8. Impreună cu fratele său a crescut la orfelinat, și pentru a putea urma cursurile Scolii de Comerț, apoi pe cele ale ciclului superior, a lucrat ca picolo și chelner, în București și în provincie. Când în acest mod ajuns la Sinaia, va descoperi farmecul Bucegilor, pe care cine l-a cunoscut, îl poartă în suflet, întreaga lui viață.

Cu dârzenie și sacrificii a absolvit Academia Comercială din București și școala de ofițeri de rezervă. Dovedea un spirit întreprinzător și în alte condiții s'ar fi dovedit un excelent "self-made man".

Pactul Hitler-Stalin dela 23 August 1939 pecetluise și soarta României. Intr'un an, țara noastră pierdea Basarabia, Nordul Bucovinei, regiunea Herța, Ardealul de Nord și Cadrilaterul Dobrogean. Când în Iunie 1941, România intra într'un război în care nu urmărea nici o cucerire de teritorii străine, în timp ce unii încercau să-și asigure poziții ce în toate țările, la toate popoarele și în toate timpurile, au generat îmbogățiți de război, Alexandru Cristescu a plecat voluntar pe frontul de Răsărit. Va fi distins cu cele mai înalte decorații, iar ordinul Mihai Viteazul îl va primi din mâna Regelui Mihai, pe un pat de spital. Dar chipeșul Bebe devenise un invalid, își pierduse o mână în luptă. Fotografia acelei decorări îl va însoți tot restul vieții sale, în care, întotdeauna, se va gândi mai întâi la ceilalți, și apoi la el.

După terminarea războiului, Alexandru Cristescu avea să dovedească un alt talent: cel de prozator și poet. A publicat articole literare în cel mai răspândit cotidianal vremii, "Universul", iar în cea mai importantă editură, "Cartea Românească", un roman de factură polițistă ce a fost elogios primit de cronicarii timpului, mărturie stând cele scrise în ziarele "Liberalul", "Flamura", "Ordinea" și "Universul". Apoi, ca și atâți alții, a ales calea pribegiei. Fără o mână, a trecut clandestin granițele și în cele din urmă a ajuns la Paris, oraș care, mai ales în acei ani, era un pol magnetic pentru exilul românesc. Acolo însă, avea să cunoască o realitate ce n'ar fi bănuit-o. Faptul că era mare mutilat nu era luat în seamă, important era că își pierduse mâna în lupta contra lui Stalin, ce continua să fie micul și marele părinte al popoarelor.

Pentru a-și câștiga onest o pâine amară, a intrat, cu toată infirmitatea sa, într'o echipă de zugravi, alcătuită din Ruși albi, alți exilați porniți pe drumul fără întoarcere a vatră. La Bușteni se poate vedea statuia caporalului Mușat, eroul, ce pierzându-și o mână în luptele primului război mondial, a înțeles să meargă în continuare, la sacrificiul suprem. Intâmplarea a făcut ca Alexandru Cristescu să poată ajuta pe când avea amândouă mâinile, văduva și copiii celui a cărui invaliditate, îi va fi dat peste ani, să o repete. Mă gândesc la aceea că în Franța, pe care ca și atâția Români, o iubea și Alexandru Cristescu, Ravel compusese un concert de pian scris special pentru mâna stângă, atunci când un prieten, mare instrumentist, și-o pierduse pe cea dreaptă. Românului pribeag Cristescu i-a fost dat să zugrăvească și cu aceeași mână, să scrie poeme și studii politicoistorice. Unele pagini au rămas, altele s'au risipit, așa cum i s'a risipit întreaga viață, lui și altora, eroi cunoscuți și necunoscuți, martiri evocați, sau dați uitării.

In anul 1957, la vârsta de 43 de ani, avea să cadă, răpus de un repetat infarct. Inima lui generoasă încetase să bată. A fost înmormântat la Merlebach, aproape de granița germană, iar când după două decenii, rudele ce le mai avea în țară au încercat să-i transfere rămășițele la cimitirul Sfânta Vineri din București, unde familia avea un loc de veci, vrăjmășia comunismului împotriva căruia luptase l-a lovit din nou, fiind oprite înhumările în acest cimitir, propus distrugerii.

Intr'una din ultimile sale scrisori, trimisă lui Pamfil Seicaru, Alexandru Cristescu îi scria: "mi-am scuturat sufletul de toată rugina tristeții". Curând după aceea, marele lui suflet părăsea trupul său micșorat.

Publicând cartea despre Alexandru Cristescu, Editura Nistru ne-a scos din uitare și anonimat frânturi din viața unui Român, ale cărui suferințe le simbolizează pe acelea ale neamului din care se trage și pe care l-a slujit fără precupețire, cu discreție și cu zâmbete, ce țineau loc de lacrimi.

Constantin MAREȘ

BISERICA CREŞTINĂ

IISUS SE ARATĂ MARIEI MAGDALENA

Pr. Gh. CALCIU

Iubiţi credincioşi,
Hristos a înviat!

Iată, vi s'a vestit bucuria cea mare dela altar: după trei zile, Iisus S'a sculat din morţi. Cel ce ţine pământul în palmă şi pe care pământul părea să-l fi **înghiţit, înviază; Cel pe care** l-am plâns ca pe un mort este viu. Veseliţi-vă, noroade!

Sfântul Pavel spune în Epistola către Corinteni că Mântuitorul, după învierea Sa din morţi, S'a arătat multora, care mărturisesc aceasta:

"...S'a arătat lui Chefa şi apoi celor doisprezece. După aceea S'a arătat la peste cinci sute de fraţi, dintre care, cei mai mulţi sunt încă în viaţă, iar unii au adormit. In urmă, S'a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor". (1 Cor. 15:5-7)

In această predică însă, ne vom ocupa de arătarea lui Iisus Mariei Magdalena.

Imi amintesc din anul 1977, cu câtă ardoare şi **bucurie** am citit predica Părintelui Gleb Yakunin, în care încerca să descopere sensul ascuns al **plânsului** Mariei Magdalena la **mormântul Domnului. Ea** plângea, pentrucă mormântul era gol.

Intr'adevăr, fără Hristos, fără Dumnezeu, viaţa, existenţa aceasta nu este decât un mormânt gol. Chiar moartea noastră, dacă nu este în Hristos, **devine un mormânt gol. Oare o biserică în care duhul credinţei, al iubirii dintre oameni, pacea cristică şi adevărul** divin lipsesc, nu este un mormânt gol? Dintr'o astfel de biserică, Hristos lipseşte, aşa cum **lipsea din groapa în faţa** căreia Maria Magdalena **plângea.** O familie din care dragostea şi respectul reciproc lipsesc, în care fiecare îşi caută satisfacţiile în afara căsniciei, în care copiii sunt abandonaţi grijilor **colectivităţii,** sau **propriilor lor instincte,** fără căldură părintească, în care ancorarea în cele pământeşti, adulterul, averea necinstit câştigată şi beţia sunt modul curent de viaţă, este un mormânt gol. Mormânt gol este şi şcoala în care, sub pretextul liberei educaţii, sau a liberei manifestări a aşa zisei personalităţi a copilului, de cele mai multe ori anarhică, Hristos nu mai are loc. Scoala care respinge rugăciunea, educaţia creştină şi respectul semenului, este un mormânt gol.

Să ne întoarcem însă la **Maria Magdalena: ea stătea** la mormânt şi plângea. A văzut cei doi îngeri, unul la cap şi altul la **picioare,** şezând a vorbit cu ei şi tot mai plângea. S'a întors şi L-a văzut pe Iisus în picioare şi El a întrebat-o:

"Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi?"

Ea a crezut că este grădinarul şi I-a răspuns:

"Domnule, dacă L-ai luat tu, spune-mi unde L-ai pus şi mă voi duce să-L caut." Iisus i-a zis: "Marie!" Ea s'a întors şi s'a aruncat la picioarele Lui şi I-a zis în evreieşte: "Rabuni", adică "Invăţătorule".

Oare de ce nu L-a recunoscut Maria Magdalena dela început pe Iisus? O parte din viaţa ei, cea mai importantă din punct de vedere spiritual, se desfăşurase în jurul Lui. Vineri seara, Ii pusese trupul mort în groapă, ea şi celelalte femei îi unseseră **trupul cu miruri. Il contemplase** chipul mort, plânsese cu suratele ei, străpunsă de durerea de **a-L fi pierdut pe cel care îi** orânduise o viaţă sufletească nouă şi curată. Si după o zi, nu mai este capabilă să-L recunoască? Era oare trupul lui Hristos atât de transfigurat, atât de spiritualizat, încât să nu-L mai recunoască? Avea în El **ceva atât de divin, de ceresc, încât nu mai semăna** cu cel ce trăise cu oamenii şi ca oamenii? Atunci de ce L-a asemănat cu grădinarul şi nu cu un arhanghel de lumină?

Eu cred că Iisus era **glorificat,** acest lucru este neîndoios, dar ,**El nu-Si** arăta slava lui ochilor omeneşti care nu I-ar fi putut suferi strălucirea. Sunt convins însă că avea şi ceva straniu în El, straniu **pentru înţelegerea noastră** umană, un fel de îndepărtare de cele ale lumii pe care însă, ochii Magdalenei nu a înţeles-o. De aceea nu L-a recunoscut. Trăise doi ani de zile lângă Mântuitorul, Il văzuse făcând minuni, ea însăşi fusese vindecată prin alungarea din ea a celor şapte draci care o stăpâneau şi Il iubea pe Domnul cu o dragoste ferventă. Il urmase pas cu pas. Si acum, nu-L mai recunoştea. De ce? Orbiseră oare ochii sufletului ei? Atunci, de ce Il **recunoaşte** vocea? Sunt oare urechile **noastre mai fidele decât ochii în a recunoaşte pe cineva iubit? Eu nu cred.**

Există în noi o permanentă aspiraţie spre cele duhovniceşti, spre Dumnezeu, chiar atunci când omul nu ştie spre ce **aspiră** şi Il înlocuieşte pe Dumnezeu cu

alte idealuri de perfecţiune. Căile noastre de înălţare sunt credinţa, nădejdea şi dragostea. Cu toate acestea, cele trei virtuţi teologice, numite mai sus, nu sunt suficiente pentru a-L cunoaşte sau a-L recunoaşte pe Dumnezeu. Ele doar ne pregătesc sufletul, ne limpezesc privirea spirituală, ne deschid mintea pentru a primi pe cele supranaturale. Suntem ca un vas curăţat pentru a primi apa cea vie care este Hristos, după cum a spus-o El Insuşi; suntem ca mirele care aşteaptă bucuria neîncăpută a nunţii spirituale.

Ce mai lipseşte? Doar revelaţia divină. Aspiraţia **noastră spre cele de sus trebue să se întâlnească undeva** cu pogorirea lui Dumnezeu spre noi, cu revelarea Lui. Trebue ca Dumnezeu să ne cheme pe fiecare pe nume, aşa cum a chemat-o pe Maria Magdalena, căci revelaţia divină este un act personal al lui Dumnezeu **către persoana umană. Acum, El nu ni se mai relevează în mijlocul fulgerelor** înspăimântătoare, aşa cum se revela poporului în Vechiul Testament. Astăzi El ni se arată, în mod paradoxal, în umilinţa Lui, în ceea ce Sfinţii Părinţi numesc Kenoza divină, în dragoste şi în lucrarea Duhului Sfânt, care ne lărgeşte înţelegerea, ne luminează mintea şi sufletul şi ne fortifică pentru a putea suferi contactele sfinte.

Maria Magdalena nu era încă pregătită pentru această înţelegere a revelaţiei divine, pentru contactul cu Dumnezeu, altfel decât pe calea simţurilor fizice şi a raţiunii umane, aşa cum fusese pe timpul vieţuirii lui Iisus în lume, "Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Iisus încă nu fusese proslăvit". (In.,7:39) De aceea, când Maria Magdalena vrea să se arunce la picioarele Lui pentru a I le săruta, el o opreşte spunând: "Nu Mă atinge, pentrucă încă nu M'am suit la Tatăl Meu." (In. 20:17)

Ce înseamnă aceste cuvinte: "Nu M'am suit la Tatăl Meu?" In aceeaşi seară, Iisus se va arăta ucenicilor Săi şi le va spune: "Pipăiţi-Mă şi vedeţi că duhul nu are carne şi oase precum Mă vedeţi pe Mine având." (Lc 24:39); Iar peste o săptămână, arătându-se lui Toma, îi va spune: "Adu degetul tău încoace şi vezi mâinile Mele, adu mâna ta şi o pune în coasta Mea..."

De ce numai Mariei Magdalena îi interzice să-L atingă, promiţându-i că va avea acest drept numai după ce Domnul va fi înălţat la cer. Să se fi contrazis Iisus? Să fi exclus El pe Maria Magdalena dela bucuria de a-l atinge şi să fi dat acest drept numai apostolilor? De ce atunci îi spune de ridicarea Lui la Tatăl?

Incercând să descifrăm acest mister, şi nu numai noi, ci mulţi comentatori ai Sfintei Scripturi, am ajuns la convingera că, în clipa aceea, Maria Magdalena simboliza ceva, era închipuirea unor lucruri şi, din toate părerile, am acceptat-o pe cea care afirmă că ea reprezenta atunci neamurile, care nu-l vor cunoaşte pe Hristos şi nu se vor împărtăşi de El decât după ce Domnul va fi înălţat şi va trimite Duhul Sfânt apostolilor care vor merge la propovăduire întăriţi de Duh şi vor aduce neamurile la Iisus. Altfel nu găsim nici o explicaţie la afirmaţiile Mântuitorului şi nu putem accepta că , ceea ce consemnează Evanghelistul, au fost numai nişte simple vorbe fără vreo semnificaţie specială.

In posesiunea Duhului Sfânt, după înălţarea la cer a Fiului lui Dumnezeu, apostolii vor înţelege că jertfa lui Iisus nu era restrictivă, nu se limita la un singur neam - poporul ales - care-L respinsese şi-L răstignise, ci se oferea, jertfă sacră şi necondiţionată de împrejurări externe lui Dumnezeu, pentru păcatele întregii lumi. Prin actul suprem al sacrificiului pe cruce, întreaga omenire era răscumpărată, omenirea trecută şi viitoare, dela începuturile ei şi până la sfârşitul veacului.

Iubiţi credincioşi, ca şi Maria Magdalena, stăm pe marginea unui mormânt gol, lumea aceasta modernă şi golită de sacru, pentrucă L-am izgonit pe Iisus din noi şi din lume. Rupţi de dulcea rădăcină a credinţei, toate ne apar ca un mormânt gol: viaţa, societatea, idealurile noastre pe care le căutăm în afara lui Dumnezeu, goana noastră după măriri deşarte şi după o bunăstare iluzorie pe care războiul de mâine, sau reinstaurarea teroarei politice ni le spulberă ca pe o cenuşă. Si nici nu înţelegem că, fără Hristos, viaţa noastră este doar un mormânt gol.

Cu ce ne umplem viaţa? Prin ce facem ca existenţa noastră să nu mai fie un mormânt gol? Unii, cei mai mulţi, cred în valoarea bunurilor materiale şi cât trăiesc pe pământ , nu fac decât să alerge după ele. Si, în clipele de răgaz şi de sinceritate faţă de ei înşişi, constată pustietatea în care se află în fiecare clipă, pentrucă, această goană nu este decât un narcotic de scurtă durată. Incolo, nu rămâne decât amărăciunea. Alţii cred în filosofiile născocite de minţi omeneşti, în eşafodaje strălucitoare ale minţii, dar care nu mântuie nici măcar un fir de iarbă. Si, în faţa morţii, construcţiile se prăbuşesc fără ca măcar praful să rămână din ele, pentrucă nu erau decât imaginaţie. Nu ne rămâne decât o singură certitudine, un singur adevăr care să transforme mormântul gol al existenţei noastre într'o trăire autentică, plină şi salvatoare: Iisus Hristos.

Atunci când, orbi de neputinţă şi de necunoaştere spunem, Mântuitorului care este mereu lângă noi, crezând că este grădinarul - adică semenul nostru care se îngrijeşte numai de cele materiale: "Domnule, unde L-ai pus ca să mă duc să-L iau", ne dovedim orbirea şi neputinţa noastră de a umple cu ceva mormântul gol al vieţii noastre. Atunci Iisus ne grăieşte pe nume, pe fiecare după numele lui. Atunci Il recunoaştem şi viaţa noastră se umple de lumină, mormântul gol dispare şi existenţa noastră are un sens. Dumnezeu ni S'a revelat.

Să ascultăm o clipă, să ne rupem din tumultul vieţii doar un ceas ca să auzim glasul tot mai stăruitor al Lui Iisus care ne întreabă pe fiecare, El care cunoaşte toată pustietatea sufletului nostru, mormântul nostru gol care nu este numai în afară de noi, ci, mai ales, în noi:

"Omule, de ce plângi? Pe cine cauţi?"

Numai atunci, când **inima noastră I-a auzit glasul, fiinţa noastră se întoarce spre El rostind: "Invăţătorule!"**

Atunci orice interdicţie va înceta, vom fi uniţi în El, Duhul Sfânt va pluti în sufletul nostru şi bucuria noastră va fi deplină. AMIN.

EVANGHELIA EXILULUI (Aprilie 1991)

BUCURAȚI-VĂ, HRISTOS A ÎNVIAT!

—Sergiu GROSSU—

Salutul acesta "BUCURATI-VA", cu care Iisus cel înviat din morți întâmpină pe cele două Marii (Maria **Magdalena** și Maria, mama lui Iacov și-a **lui Iosif, sosite ca să vadă** mormântul bine pecetluit și pus sub strajă romană), vine **să reîmprospăteze, parcă, în** inimile noastre, sfânta lumină a învierii și să aștearnă, peste rănile fiecărui suflet trudit și împovărat, trandafirii albi ai dragostei lui Dumnezeu. Fiindcă nota dominantă a sărbătorii Paștelui este bucuria: bucuria biruinței lui Hristos asupra morții și, ca atare, asupra păcatului. **Dacă Iisus n'ar fi înviat din** morți, ne atrage atenția apostolul Pavel, credința noastră ar fi "zădarnică" și noi am rămâne mai departe prăbușiți în păcatele noastre (1 COR. 15.14-17). Adică am trăi "după îndemnurile firii pământești" și această umblare zănatecă, pe care Scriptura o numește "vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu", duce inevitabil la moarte; la moartea sufletului, bineînțeles, despre care vorbește Apocalipsa: "Stiu faptele tale, că îți merge numele că trăiești, dar ești mort" (APOC, 3.3.). Insă Evanghelia ne arată că există și o moarte care duce la viață, la înviere, după cum citim: "Voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu" (COLOSENI, 3.3). Viața aceasta "ascunsă", mistică, tulburătoare, se adeverește a fi, conform revelației divine, o "viață nouă", o "viață din **belșug**", care răsare din moarte. Este învierea lui Hristos suprapusă vieții noastre anterioare, înghițită de moarte.

Noi, creștinii diasporei românești, ne bucurăm de bucuria fraților noștri de credință din țară care își sărbătoresc, pentru a doua oară, trecerea lor din moarte la viață. In ciuda faptului c'au trăit, timp de patru decenii, sub presiunea vindicativă a Securității; în ciuda trădării "marilor preoți" de pe Dealul **Mitropoliei**, care l-au preferat pe Baraba în locul lui Iisus; în ciuda **întunericului** materialist, pornit să le stingă făclia credinței în învierea mult așteptată, ei nu s'au lăsat prinși în capcana idolatriei și-a perversiunii dialectice, ci s'au bucurat, așa cum s'au bucurat și femeile Mironosițe de învierea Mântuitorului, strigând, fără teamă, îndoielnicilor, necredincioșilor, ateilor: "Hristos a înviat!"

Noi ne bucurăm, deoarece învierea lui Hristos este cea mai mare biruință a **credinței. A credinței în** învierea morților. "Căci dacă credem că Iisus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Iisus pe cei ce au adormit în El" (1 TES. 4.14). De unde concluzia unui "trebue" paulinic **surprinzător de reconfortant.** "Trebue ca trupul acesta, supus putrezirii, să se **îmbrace** în **neputrezire** și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire" (1 COR., 15.53). Noi ne **bucurăm** mai ales, că învierea lui **Hristos** este chezășia propriei noastre învieri spirituale. Deși eram "**morți în greșelile și în** păcatele" noastre, în care trăiam "odinioară, după mersul lumii acesteia", Dumnezeu, "care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos..." (COLOSENI, 2.1-5).

Inviați din moartea păcatului și-a fărădelegilor, L-am auzit pe Iisus, biruitorul morții, zicându-ne: "Bucurați-vă!" Am drumuit cu El, pe planul lăuntric al credinței, spre Emausul nădejdilor noastre înaripate. L-am văzut, cum mărturisește Sf. Ioan, "cu ochii noștri" și-am pipăit "cu mâinile noastre" rănile Lui, aidoma lui Toma. Si, mai presus de toate, am verificat **veridicitatea** promisiunii făcută de Domnul cu ocazia morții lui Lazăr: "Eu sunt **învierea** și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Si **oricine** trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată" (IOAN, 25-26).

Da, noi ne bucurăm de praznicul învierii și suntem pe deplin încredințați că orice suflet din Exil, care se știe mort "în greșelile și în **păcatele**" lui care mai poartă în el coșciuge și viermi, poate trece din moarte la viață, crezând **în Iisus și aruncându-se** în vâltoarea dragostei dumnezeiești.

***

Am în fața ochilor numărul de Paști al foii IISUS BIRUITORUL de acum 56 ani. Intitulându-și articolul "Ziua învierii - Bucuria celor ce "morți au fost și au înviat", părintele Iosif Trifa, fondatorul mișcării ortodoxe "Oastea Domnului", scria la 28 Aprilie 1935: "Darul și minunea Invierii tocmai aici **lucrează. Iisus cel înviat** învie și pe cei ce trăiesc, dar sunt morți. Căci ce biruință **ne-ar aduce învierea, câtă vreme suntem biruiți de moartea păcatului? Se spune de Paști că Invierea a biruit** moartea. A rupt acul morții." Si marele atlet al lui **Hristos** din Transilvania explica, în același număr al foii mai sus amintită, cum se ajunge la învierea sufletească, prin moartea și îngroparea **noastră** în Hristos: "Nici unul dintre noi n'am fi înviat la o viață nouă, dacă Hristos n'ar fi murit și n'ar fi înviat pentru noi. Noi am murit cu **Hristos, ne-am îngropat cu** El, am înviat cu El și trăim cu El. Fără această moarte și îngropare nu este înviere."

Să nu scăpăm nici o clipă din vedere că numai în Iisus Mântuitorul, numai în Iisus cel înviat din morți, "cu moartea pre moarte călcând", putem afla acea viață nouă, clocotitoare, incandescentă, acea viață de trezire spirituală despre care amintea, cu zeci de ani în urmă, creștinul ortodox Gheorghe Stratulat, din comuna Nămoloasa, jud. Putna: "Adormind în somnul păcatului, am zăcut 34 ani în **noaptea** întunericului, prigonind dragostea Mântuitorului și purtând jugul lui Satan. Dar **glasul trâmbiței lui Iisus ce** suflă cu putere prin sfinția ta, părinte Iosif, a ajuns și la urechea **păcătosului** de mine. Si m'am trezit și în dragostea Mântuitorului m'am **hotărît** și eu să lupt ca un bun ostaș în Oastea lui Iisus."

PRIN MOARTE LA INVIERE- iată unica soluție a izbăvirii individuale și colective pe care ne-o fixează Evanghelia și care ar **trebui, să constituie țelul fiecărui Român** deștărat. Cutremurați de **inegalabila perspectivă de viață nouă pe** care ne-o oferă Dumnezeu în Hristos, să ne analizăm în permanență gândurile și simțămintele, **voința** și **înfăptuirile, verificându-ne** dacă am murit cu adevărat față de păcat, dacă viața noastră, în orice **împrejurare** ne-am găsi, este cu adevărat o viață "ascunsă cu Hristos în Dumnezeu". Căci între groapa de ieri și învierea de mâine a patriei, însfârșit descătușată de dictatura diabolică a lui Nicolae Ceaușescu, se poate întrezări cum învie, **dibuielnic, din țărână și moarte, o Românie liberă,** din care au dispărut și ura, și **lupta** de clasă, și dihoniile politice. O Românie nouă și un popor **întors** la Dumnezeu, izbăvit de robia întunericului și înviat, prin Duhul Sfânt, la o viață de jertfă și de biruință, de pe piscurile **căreia să strige, fără teamă, cuvintele de foc ale Apostolului: "Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu?"**

Despre Rugăciune

—Arhim. Cleopa NANU—

(Staretul Sf. Mănăstiri Nicula)

Rugăciunea este convorbirea dintre om și Dumnezeu. Prin rugăciune sufletul se înalță în Dumnezeu, vine în fața lui Dumnezeu și vorbește cu El, revărsându-se întreg înaintea Lui și Dumnezeu i se comunică. Esențialul în rugăciune nu este ceea ce spui, ci faptul că ești în legătură cu Dumnezeu, că stai de vorbă cu El, că te ridici la El și El se coboară la tine.

Rugăciunea deci presupune credința într'un Dumnezeu personal și prezent. El este tatăl căruia Fiul i se adresează cu dragoste și încredere. **El este prezent pretutindeni și ascultă rugăciunile noastre. Fără credință într'un Dumnezeu personal și prezent, rugăciunea este un non-sens dacă nu o imposibilitate.**

"Rugăciunea este vorbirea minții cu Dumnezeu. De ce stare are așadar nevoie mintea, ca să poată să se întindă, fără să se uite îndărăt, dincolo de sine, până la Stăpânul ei, și să stea de vorbă cu El, fără mijlocirea nimănui?

Când Moise încearcă să se apropie de rugul arzător, e **împiedicat** până nu dezleagă încălțămintea **picioarelor. Cum nu te vei dezlega și tu de orice cuget pătimaș, dacă vrei să vezi pe cel mai presus de orice simțire și înțelegere și să vorbești cu El"! 1)**

Rugăciunea este respirația sufletului: prin ea sufletul respiră în atmosfera cerului "Rugăciunea este hrana sufletului: prin ea sufletul se hrănește cu lumini de sus. Rugăciunea este puterea sufletului: prin ea sufletul soarbe puteri divine" 2)

Rugăciunea creștină nu este pur omenească; ea este rugăciune "în duhul". Duhul lui Dumnezeu sălășluind în noi ne face fii ai lui Dumnezeu și în stare să ne rugăm lui Dumnezeu ca niște fii. El se roagă în noi și pentru noi" "cu suspine negrăite". Rugăciunea se poate îndrepta și spre Maica Domnului, spre sfinți și înspre îngeri.

Rugăciunea creștină se înalță la Tatăl în numele lui Hristos, adică în unire cu Hristos; pentrucă în Iisus Hristos am dobândit împăcarea cu Tatăl, deci prin El avem îndrăzneala să ne adresăm Tatălui.

Deci rugăciunea este convorbirea cu Dumnezeu în care îl preamărim, îi mulțumim și îi cerem cele de trebuință. Esențialul în rugăciune nu este lauda, mulțumirea sau cererea, ci convorbirea. Faptul că iei contactul cu Dumnezeu, că te afli în fața lui și simți prezența lui în tine. Ea e convorbirea fiului cu tatăl, e convorbirea iubirii.

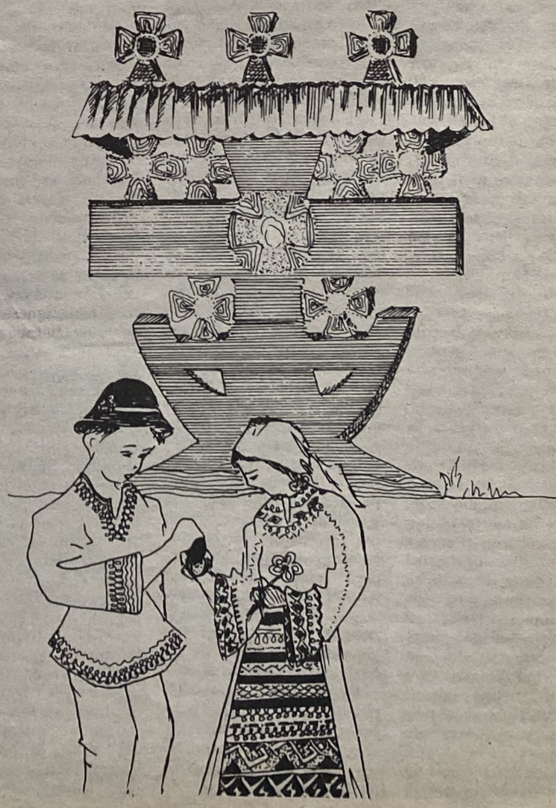
Roadele rugăciunii sunt multiple. Amintim ca mai importante și mai cuprinzătoare următoarele: Unirea cu Dumnezeu și transformarea după asemănarea lui Dumnezeu. Rugăciunea ne înalță în Dumnezeu și ne unește întreaga ființă cu El. In rugăciune tot omul se ridică peste lume, ca să se concentreze în Dumnezeu. Iar Dumnezeu revarsă în sufletul rugător harurile sale, prin care-l transformă după asemănarea lui. Cel ce stă de vorbă cu Dumnezeu, nu se poate să nu se transforme prin această comuniune cu El. In rugăciune rațiunea se luminează, inima se bucură, voința se unește cu voia lui Dumnezeu, ființa întreagă se purifică, se **eliberează** de tot ce e lumesc, ca să ancoreze în Dumnezeu. **Rugăciunea este marea forță a progresului duhovnicesc, ea este viața sufletului.**

Prin rugăciune și progres spiritual omul se transformă și se unește cu Dumnezeu. Astfel urcă pe treptele rugăciunii până la rugăciunea contemplativă, care este vederea lui Dumnezeu. Atunci se împlinește cuvântul Domnului ce zice: "Fericiți cei curați cu inima că aceia vor vedea pe Dumnezeu" (Mat. 5,8). Aceștia simt necontenit prezența lui Dumenzeu în ei și în cosmos. Sufletul lor este în permanență rugăciune sau unire cu Dumnezeu și din această unire țâșnește acțiunea lor, care are mireasmă divină. In lucrarea lor se simte puterea lui Dumnezeu ce sălășluiește într'înșii prin rugăciune. Si cei ce n'au ajuns pe aceste culmi, pot folosi rugăciuni scurte, care să le împletească cu activitatea lor din timpul zilei, în așa fel încât sufletul să fie cât mai des îndreptat spre Dumnezeu.

---

1) Sf. Maxim Mărturisitorul. Filocalia vol.II, pag.75.

2) O. Bucevschi, N. Mladin, I. Zegreanu, C. Pavel, și I. Bunea. Curs de Teologie morală pentru uzul Institutelor Teologice.

RĂUL ÎN SOCIETATEA DE AZI

Pr. Dumitru MĂCĂILĂ

In publicaţia pe care-o ţineţi în mână, pe luna Decembrie 1990, a fost publicat articolul "Genocidul copiilor în România" semnat de Radu Dunăreanu. Nu e în intenţia autorului acestor rânduri să reia adevărurile cutremurătoare relatate în acel articol şi nici de a consemna altele, chiar dacă e conştient că acele adevăruri tragice sunt doar un insignifiant **procent al** crimelor indescriptibile şi **imprescriptibile** pe care **comunismul, ideologia lui** antihrist, le-a comis şi le comite încă, sub ochii **impasibili şi, nu arareori, complici, ai Occidentului,** împotriva umanităţii înrobite de el.

Voi relua, pentru cei care nu au la îndemână acel număr al "Cuvântului Românesc", ultimele două paragrafe, încercând un răspuns, evident, nu cel mai pertinent, în acord cu credinţa noastră străbună.

Citez: "Fetiţa mea, ştiind ce se petrece în ţară, m'a întrebat acum câteva seri: Tată, dar de ce Dumnezeu nu vede suferinţele acelor copii din România şi de ce El nu ascultă rugăciunile noastre de aici?

Poate cineva să mă înveţe ce să'i răspund?"

Mai întâi trebue să'ţi spun, dragă fetiţă, că dintr'o iubire care **covârşeşte puterea de înţelegere a noastră, Dumnezeu** l-a creat pe om, icoana creaţiei Sale, după Chipul Său, fixându-i ca posibilitate ajungerea la asemănarea cu El. Părinţii Bisericii noastre au sintetizat starea omului de după creare prin cuvintele: "Non posse mor, posse non mori." Omul avea posibilitatea să moară, dar putea şi să nu moară. Cele trei potenţe ale chipului lui Dumnezeu în om, **raţiunea,** voinţa şi sentimentul, aveau ca tendinţă fundamentală cunoaşterea adevărului, realizarea binelui şi iubirea de Dumnezeu şi de semeni. Voinţa cu care Dumnezeu l-a binecuvântat pe om avea şi are calitatea de a fi liberă.

Sfântul Ioan Damaschinul zice: "Omul se mişcă în chip liber şi cu **raţiune... El doreşte în chip liber, voieşte în chip liber,** examinează şi gândeşte în chip liber, ... deliberează în chip liber, alege în chip liber, se mişcă în chip liber, lucrează în chip liber cele naturale." Prin voinţă deci i s'a oferit **omului** capacitatea de a decide singur, de a realiza binele care însemna propria **desăvârşire.** Zice acelaşi sfânt Părinte: "Dumnezeu l-a făcut pe om prin fire fără păcat, iar prin voinţă liber. Avea adică puterea să rămână şi să **progreseze** în bine, ajutat fiind de darul divin, după cum avea şi puterea să se întoarcă dela bine şi să ajungă la rău, lucru pe care Dumnezeu îl îngăduie pentru motivul că omul era înzestrat cu liberul arbitru." Dar răul nu poate fi acceptat ca scop firesc al manifestării libere a voinţei.

Răul e un accident care determină voinţa să nu se mai manifeste firesc, spre bine. **Alegând** răul prin voinţă liberă, omul nu mai săvârşeşte un act sănătos al voinţei. Alegerea răului e o deficienţă, o pervertire a voinţei. Insuşi faptul că, pentru a'l momi pe om, răul împrumută masca binelui, confirmă acest adevăr. Diavolul l-a determinat pe Adam să pună început tragediei existenţei umane, prezentându-i răul la care-l ademenea învăluit într'o mască, iluzia că va deveni Dumnezeu. Evident, Adam a cugetat naiv, opţiunea lui n'a fost un act de matură deliberare, un act de manifestare a libertăţii depline. Pentrucă el n'a fost capabil să intuiască, că sub masca binelui se afla alegerea **posibilităţii** de a muri. De atunci răul se prezintă continuu sub masca tentantă a binelui, fiindcă numai aşa poate amăgi pe om, a cărui voinţă liberă tinde în mod firesc spre bine. Cazul extrem al voirii răului ca rău este punctul culminant al pervertirii voinţei umane.

Deci, nu numai că Dumnezeu l-a creat pe om bun, dar voinţa liberă cu care l-a binecuvântat, folosită în chip firesc, avea rolul de a'l **duce pe om, pe cât posibil, la asemănarea cu Creatorul.** Dar, deşi se constituia în nefirescul ei, în voinţa liberă adamică se ascundea şi potenţa de a alege răul, de a muri. Si strămoşul nostru a ales această **posibilitate.** Ulterior acestei manifestări, libertatea **lui nu mai era orientată spre bine, ci oscila** între bine şi rău, păstrându-şi totuşi tendinţa de bază spre bine.

Dumnezeu nu este şi nu **poate** fi autorul răului! Este ceea ce afirmă Biserica noastră bimilenară. Sf. Ipolit spune: "Dumnezeu-Creatorul n'a făcut şi nu face răul." Dar iată ce spune Cartea Sfântă: "Inaintea oamenilor este viaţa şi **moartea** şi oricare le va plăcea li se va da." (Iisus Sirah 15:17) Sau: "Iată, îţi pun înainte viaţa şi moartea, binele şi răul... Iau azi cerul şi pământul de mărturie asupra voastră, că am pus înaintea ta viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul. Alege viaţa ca să trăieşti tu şi urmaşii tăi." (Deut. 30:15, 19). "Dar **poporul** Meu nu M'a ascultat, Israel n'a voit" (Psalmi 80:10).

Ceea ce se întâmplă în România este manifestarea violentă a răului până **aproape** de ultimele consecinţe. Ce altceva ar putea produce "ideologia" lui Satan, comunismul?! Meliton al Sardelor spune: "Dacă împăratul va cunoaşte pe Dumnezeul adevărului şi se va teme de El, nu'şi va trata supuşii cu nedreptăţi şi imperiul va fi condus în pace." Cum pot cunoaşte "împăraţii" comunişti pe Dumnezeul adevărului, când primul lucru pe care'l fac este de a'l nega pe Dumnezeu şi de a pretinde, fiecare în parte, poporului pe care'l sclavagizează supunere ca unui dumnezeu?! Ceea ce se întâmplă acum pe plaiul **"gurii de rai" e o luptă** făţişă a lui antihrist pentru decimarea totală a neamului nostru. Iar pentru popor, pentru cei nepervertiţi, e o suferinţă pentru a cărei descriere cele mai măiestrite fraze s'ar dovedi nepotrivite.

Dumnezeu vede suferinţele acelor copii. Aşa după cum vede suferinţele poporului irakian supus exterminării de către un paranoic cum rar a întâlnit **istoria** umană, sprijinit din umbră de un altul gratificat cu premiul Nobel pentru pace pentrucă încă nu i-a ucis pe toţi cei ce vor libertatea. Dumnezeu vede suferinţa oricărei fiinţe umane pentrucă, în primul rând, a văzut suferinţa **Fiului** Său care ne-a răscumpărat prin asumarea Crucii, împăcându-ne cu Dumnezeu. **Apostolul** Pavel ne încredinţează însă că "suferinţa noastră, uşoară şi de o clipă, ne agoniseşte mai presus de orice măsură, slava veşnică covârşitoare" (II Cor. 4:17).

Dumnezeu ascultă **rugăciunile noastre, ale celor** de aici. Ceea ce tu, fetiţă, ai înţeles mai puţin e că doar un **infim** procentaj din vieţuitorii planetei noastre se asociază rugăciunii tale curate. E un moment tragic prin care trece omenirea, un "moment" în care prea mulţi au fost amăgiţi de **diavol şi L-au uitat pe Dumnezeu.** Dela mari prelaţi până la cei fără cea mai mică responsabilitate socială. In Occident, la fel ca şi'n Orient. Omenirea rătăceşte printr'un pustiu de desacralizare, de respingere a legăturilor cu transcendentul, cu Dumnezeu, mai lung decât cel **prin** care a rătăcit, şi mai **rătăceşte** şi azi, poporul evreu. E o uitare şi o **înstrăinare de Dumnezeu, mai adâncă decât cea** a contemporanilor lui Lot. Numai că pentru asta nu va mai fi o nouă Sodomă sau Gomoră. Pentrucă între timp s'a produs şi Intruparea Fiului lui Dumnezeu, pe care **mulţimi** demonizate, acum, ca şi cu 2000 de ani în urmă, Il batjocoresc şi-L răstignesc prin faptele lor de **fiecare zi.**

Chiar dacă ştim că diavolul are doar puterea de a'l ispiti pe om, nu şi pe **aceea de a'l forţa împotriva voinţei, anumite** manifestări **contemporane** ale lui au comun folosirea forţei. Iar comunismul, la fel de puternic în România ca **şi'n** urmă cu doi ani, poate fi privit acum ca folosirea făţişă a forţei diabolice. Iţi voi exemplifica, folosindu-mă de un caz recent. Ai auzit probabil de profesorul Dumitru **Mazilu. Dacă n'ai auzit,** îl poţi întreba pe tatăl tău, cu siguranţă numele îi spune ceva. Eu n'am avut onoarea să'l cunosc, dar din tot ce-am aflat despre el îmi dau seama că e un om cu frică de Dumnezeu. Că se roagă şi el ca şi tine. Ei bine, uneltele lui antihrist s'au dus la el acasă în Geneva şi l-au bătut "**lăsându-l** abia viu." Putem concluziona că Dumnezeu nu i-a ascultat rugăciunea? Atunci ar însemna să afirmăm că Dumnezeu a întors spatele tuturor martirilor care şi-au dat bucuros viaţa pentru credinţa în El. Ca şi tuturor martirilor sfintei Revoluţii **româneşti din Decembrie '89 pângărită şi furată de** tâlharii acestui veac. Ceea ce ar fi nu numai o impietate, ci şi o negare a credinţei noastre strămoşeşti. Copiii suferinzi ai României, supuşi la exterminare şi la o prelungă agonie, ca şi întregul popor român binecredincios, sunt cei căzuţi în mâinile tâlharilor acestui veac.

Spune Sf. Chiril al Ierusalimului: "Noi nu suntem supuşi **necesităţii destinului...** Binele şi răul se întâlnesc în marginile a ceea ce vrem sau nu vrem să facem... Totul atârnă de preţuirea ce dăm libertăţii voinţei noastre." De aceea apare infinit de dureros că majoritatea zdrobitoare a slujitorilor Bisericii lui Hristos din ţară şi de pe aiurea a ales atitudinea trădătoare a lui Iuda. Trădându-L pe **Hristos** şi pe cei "mai mici ai Lui" faţă de cei care pentru atitudinea lor făţiş-antihristică vor binemerita focul gheenei.

Intr'un recent interviu Părintele Stăniloaie spunea: "Numai Biserica mai poate face ceva pentru acest popor." Numai Biserica, dar epurată de toţi cei care au dat mâna cu antihrist pentru distrugerea **neamului.** Epurată de toţi cei care **propovăduiesc** aici, ca şi în ţară, unitatea neamului pe baze securisto-comuniste. Ca şi cum n'ar **şti** că aceea ar fi o unitate în sclavagizare şi în îndepărtare de **Dumnezeu.**

Până când Ierarhii luminaţi ai Bisericii Ortodoxe Române care n'au pactizat cu antihrist nu se vor conştientiza de această stringenţă istorică de a eradica Biserica Lui Hristos de Iude, neamul nostru va sângera într'o indicibilă suferinţă.

Hristos a înviat!

SOMNUL NAŢIUNII NAŞTE MONŞTRI

Roxana EFANOV

N'a trecut decât un an de când un popor exasperat de tiranie scanda la unison: "Jos cu tiranul!", "Noi suntem poporul, jos cu dictatorul!". N'a trecut decât un an de când sânge nevinovat a curs pe străzile Timişoarei şi Bucureştiului. N'a trecut decât un an de când scandam cu o fericire fără margini: "Ole, ole, / Ceauşescu nu mai e!"

N'a trecut decât un an, şi iată că unii, şi din aceştia sunt destui, scandează o lozincă, de data aceasta hidoasă: "Ceauşescu să ne ierţi, / Că'n Decembrie am fost beţi!"

Oare nu ne-am săturat de "epoca de aur", de făuritorii ei, de indicaţii preţioase, de monumente, de decoraţii, de titluri, de sistematizarea satelor, de dărâmarea bisericilor, de mulţumiri fierbinţi, de omagii, de mãreţe ctitorii, de iniţiative strălucite, de geniali conducători?

In ţară se vorbeşte de genocidul epocii Ceauşescu, fără însă a se pune legitima întrebare: cum rămâne cu genocidul comunist până la Ceauşescu?

Unde sunt miile şi miile de morţi, martiri ai neamului românesc dela Canal, Aiud, Jilava şi Piteşti? Cine este vinovat pentru toate aceste orori?

Românul nu acuză numai pe Ceauşescu pentru crimele comise în cei 45 de ani de dictatură comunistă, ci pe întreaga structură comunistă, pe toţi comuniştii dela conducerea României, dela instaurarea regimului comunist.

Revoluţia naţională din Decembrie 1989 a fost făcută împotriva sistemului de tiranie comunistă, pentru a se crea un climat de libertate. Românul vrea să fie eliberat de tot iadul în care l-a aruncat partidul. Vrea să devină iarăşi o fiinţă cu gând şi spirit liber.

Prin menţinerea la putere a comuniştilor, a Securităţii, a influenţei şi metodelor comuniste se sfidează şi se profanează memoria eroilor căzuţi pentru idealul lor nobil - LIBERTATEA - Oare nu este aceasta o încălcarea a propriei noastre decenţe şi a conştiinţelor noastre umane?

Să nu uităm suferinţele amare ale atâtor ani de sclavie comunistă, în care oameni de nimic au devenit conducători ai României.

Să nu uităm că indivizi dela periferia societăţii, fideli liniei de orientare politică a partidului comunist au fost lansaţi în arena politică, ocupând poziţii cheie la conducerea ţării, cu drepturi cu care n'au fost investiţi de poporul român, dar bucurându-se de nişte privilegii faraonice, nemeritate.

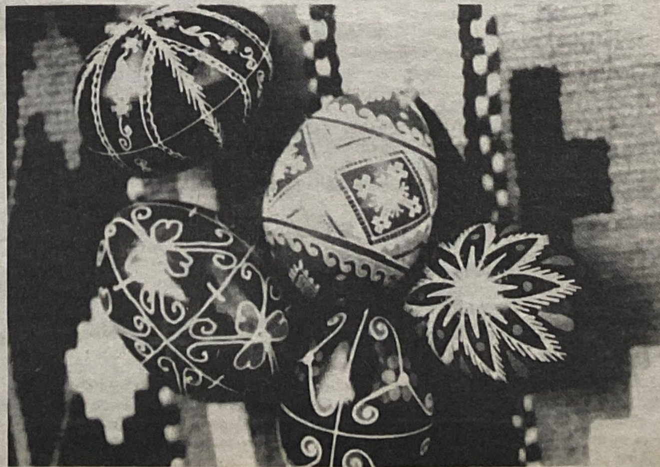
Toţi aceşti indivizi au avut şi au o poziţie antiromânească, fără o bază morală, opunându-se tuturor aspiraţiilor naţionale şi spirituale româneşti.

Cea mai groaznică moştenire lăsată de comunism este fără îndoială lipsa de maturitate politică a unui popor ţinut în întuneric şi sclavie, pe lângă haosul şi dezastrul economic. Nu lipsurile şi săracia, ci cei 45 de ani de totalitarism au pervertit sufletele oamenilor.

Este necesar să reparăm erorile şi nici de cum să reînviem un trecut care ne-a adus numai suferinţă şi nedreptate, un trecut a cărui chintesenţă a fost însuşi Ceauşescu, pe care unii dintre noi îl proslăvesc iar.

Români, treziţi-vă! Si nu vă lăsaţi amăgiţi de diversiuni facute de securişti şi relicve comuniste!

Parafrazându-l pe Goethe, al cărui dicton este: "Somnul raţiunii naşte monştri" - am putea spune: "Somnul naţiunii naşte monştri".

FARA ARMÂNEASCĂ

"HRISTOLU INV̂IĂ"

A tuturor fraţlur armâñi, arăspândiţ pi întregul loc, "Fara Armânească" lă ureadză: "Paştili hărioşi, tri mulţi ani".

CĂRTI NALI ŢI VINIRĂ LA "FARA ARMÂNEASCĂ"

NICOLAE CUSA
MACEDONENII PE VAILE ISTORIEI
Editura Europolis Constanţa, 1990

Unã nauă editură di cărţi vidzu lunina tu capitala a Armâñilor dit România, CONSTANTA, şi cum iara di aştiptat, antâñia carti cai fu tipusită iasti unã ñică istorie a Armâñilor. Iasti scrisă di un tinir profesor di istorie, Nicolae Cuşa, capu ali edituri, şi iasti ancllinată a papă-su, Mita al Cuşa, una di aţelli ţi disčllisiră calea coloniştilor fărşiroţi dit Macedonia grăţească.

Istoriclu nu ari pretenţii s'aducă cari ştie ţi lucruri nali, ma di tut ţi easti publicat până azã, Cuşa arialcaptă tut ţi-lli siparu cu cama mari ansimnătati ca s'facă cunuscut la tiñirlli di azã şi las alanţ fraţi români dit Dobrogea, averlu ti aistă mari alumache a populu roman dit Balcañi.

Cartea ahurheaşti cu un capitol tu cari scriitorlu-istoric zburaşti ti rădzătiñili, fălcărli şi răspândirea Armâñilor tu Peninsula Balcanică ş'tu intreaga lumi. Aclo iu'lli pinsi mira ţi lli-arucară tu sărmăniţă albili când dit amisticarea a traţilor şi a ilirilor cu legionarii romani viniţi dit Italia, s'amintă populu protoromân dit Sud-Estul european. Di la ansimnărili aflati la Mânăstirea Costamunitu dit muntili Athos (pi la 726-780) până la scoala in- Singurlu lucru cari va dzăţem iasti aţel că azã storică di azã, Cuşa aduţi distuli mărturii ş'nu alasă niţi unã ñică aumbră pi istor a noastră. Maş un nitiñisit ica mincinos poati s'dzăcă azã că noi nu dipunăm dit rădzătina tracă pi carivini să s'ambulisească giuneaţa romanã. Latinitatea noastră nu mai poati s'hib băgată sum semn di antribari.

A daua parti iasti ancllinată a Armâñilor dit Dobrogea. Cuşa aduţi aminti cari fură sibepili ti lli-anangăsiră s'alasă locurli tu cari bănau di căndu s'amintă fara lor şi s'caftă ananghie tu România. Pi ninga politica naţionalistă a statilor ţi s'amitară după antâñiu polim (1914-1918) cama marili rol îl giucă marea catastrofă a Greţălor dit Asia Nică. Demografia dit Balcañi s'arăsturnă, s'deadi pisti cap. La suta di ñilli di turţ ţi fudziră dit Grăţiă, gretilli adusiră pisti un milion ş'giumitati di magiri. Loc ti Armâñi nu ma armânea. Ti elli ţi ireau anviţaţ s'ancalcă loc tra s'poată s'află păşuñi, s'ancllidea un capitol di istorie...

Trec pisti minuţăllili dit carti, dati ma mult s'facă cunuscută armânamea la alanţ Români dit Dobrogea. numirlu di Armâñi ţi băneadză ahănt tu Dobrogea cât ş'tu tută România s'alină la pisti unã sută di ñilli di sufliti. Agiundzi ca unã ñică parti di elli s'doară tri armâname, s'nu-şi agârşască rădzătiñilli, să s'alum cu giuneaţă, şi fara noastră ari ninga dzăli muşati dininti.

A treia parti aduţi lucruri nicunuscuti nu maş di tiniramea di azã. Iasti istoria banălle a armătuladzilor al Mucitani, aţelli ţi tu chirolu andarţălor, acăţară, giudicară şi condamnară la spindzurare pi capidanlu Agra, unu di cama alepţilli andarţ greţ, pitricuţi di guvernlu di Anthina ca s'acaţă cicior tu Machidunie. Agiutat di poetlu Caratana, unu di armatolii ţi n'alăsă nu di mult, Cola Nicea, deapină aduţerli aminti di ţi fu tu chirolu aţel lumta dit Machiduniă iu s'amisticară Vurgări, Greţi, Arbineşi, Turţi, Armâñi, Sărghi, etc. Ti aist "Jurnal di Armatol" poati s'vinim ninga unã oară cu cama multi minuţălli.

Cartea s'bitiseaşti cu nãndauă adeţi fărşeroteşti, adeţi agrăşeti, adeşi ţănuti ninga di frătria ţi acăţă rădzătiñi nali, tu naua a llei patrie, România.

Noi ĩlli urăm ali Edituri şi a curajoslui a llei director, bană lungă ş'mult spor la lucrarea ahurhită. Dumnidzã s'lli agiută!

D. BACU

NIC. A. CATANIS
ONOMASTICO NIMFEU (NEVESCA)
MAKEDONIKI VIVLIOJKI
Eteria Makedonikon Spudon, Tesaloniki, 1990

Când Dumnidzã va su-l cheară pi om, ma ninti illi llia mintea. Alipitarea di fara iu ti amintaşi, fuga di rădzătina ţi ti grăni şi vindearea fumellilei cari ti scoasi tu soari, easti ma mult dicât cicârdisirea di minti, easti trădare, blăstem armas dila Iuda ţi vindu Hristolu.

Armânamea irea până nu di mult chiro, nai ma tiñisita mileti dit Balcañi. Suti di añi Turţilli nu putură su ampoată cum feaţiră cu alanti mileţi. Sănătoşi ca munţilli iu bănau, Armâñilli ireau domñi fără stăpân. Dipunau tru arniu ică s'alinau cu cupiili ş'cu fălcărili tu munti, tri ciudia alântor crişţiñi ţi ireau ligaţi di loc, di agărli a lor. cărvănari ică picurari, bana lor nu cunuştea stăpân şi horili a lor irea avigllìati di gioñilli armătuladzi. Aistă bană ţănu pănă cându ideili di înnoiri dit ţările dit Ascapit agiumsiră ş'tu Balcañi şi lupta tri azgunirea Turţilor, acăţă tora ş'aproapi dauă suti di añi.

Palicarilli greţi va s'aştipta mult ş'ghini vluisirea dhispoţilor şi a Patriarhului din Pole ca s'ascapă di Turţi macă nu ireau gioñilli capidañi armâñi s'alumtă ti CRUTE.

Cari putea si-s minduiască atumţea că chivernisea crişţină va s'hibă ma rauă dicât aţea a sultanului?

Lucrăli s'mintiră după azgunirea turţilor şi s'vărsă ma mult sândzi tru alumtarea crişţinilor contra crişţinilor dit Balcani, cum si s'tăpânească un pialant, dicât s'vărsă tri azgunirea turţilor. Si aisti lucri îşi au aduchirea lor, ma ca şi-s vindă frati pi frati şi ca s'treacă di partea duşmanlui ti un căţăn di linte, aistă nu ari ni aducheari niţi llirtari.

Easti fapta ţi u videm di ma mult chiro la nândoi pseudo-anviţaţi armâñi, tricuţi cu trup şi suflit di partea Greţilor ca s'astingă fara armânească.

Geanabeţilli aişti nu stau rihati ma s'apucă să scrie şi cărţi ca si-s facă ma mult di arşini şi s'alasă numă tri blăstem.

Unã ahtari carti scoasi Sărunã, anlu ţi tricu, Nic. Caţani, cari îşi scrie numa Caţanis. Cartea ţi poartă numirlu 72 la Biblioteca Makedoniki, s'aclleamă: Onomastico Nimfeu (Nevesca).

Cherătălu di Caţanis nu s'amulţumeaşti cu lucrări cama pi mărimea lui ma va s'hibă şi Pithie nevescană cu tuti că easti bărbat. Nu şi anturisi ghiñi cundilliu şi autorlu a "onomastico-llei" lliu plăscăneaşti dit prolog: "deadun ca bitisita secolului 20 s'veadi că apuni ti totna rolul istoric a elementului cuţo-vlah, unã di nai ma puternica parti a elenismului".

Aman bre Caţanis! Alasă-na măcar s'apucăm şi anlu 2000 şi s'triţem tu mileniul antreilea că deapoia va videm ţi-i ti facă.

După ţi n'astindzi soia tu nauă ani de-aoa ş'ninti, Kir Caţanis (căţe ş'ascundi numa ţi ṽini dila căţăn) intră tu căzanea ali istoriei.

"Cunoaştirea şi anviţarea sistematică a (limbllei) cuţo-vlahe (căţe nu dzăţi armână, corbe) apârñeaşti dit mesea secolului ţi tricu, di xeñi şi ma mult di Români, cercetători cari di multi ori bagă cercetările a lor şi tu alti interese".

Mari ciudie! Mare bureati illi lipseaşti al Kir Caţanis ca s'aşteargă tută istoria, că s'nu nădzem ma diparti ma până la tiñisitlu istoriograf bizantin Chalcocondilas, cari bănă pit secolul XV când scrisi că "limba (Vlahilor) easti idhia cu limba Românilor dit Nordul Dunării. Cronicarlu Miron Costin scria tu sec. XVII că "şi limba lor (Armânilor) românească ca aceasta este, numai mai stricată cu de această grecească şi turcească" iara Petru Maior tu Lexiconul de la Buda scrie tu "Dizertaţiune pentru începutul limbii româneşti" că Armâñilli sănt "Valachi Daciae Aurelianae" şi Românii dit Nordul Dunării, "Valachi veteris Daciae".

S'lli alăsăm pi aişti şi s'nădzem pi calea iu nă pitreaţi Kir Caţanis. Scrie Weigand ică Pouqueville, Cousinery ică Urquhart, ca si-lli lom maşi pi aişti câţiva, că Armâñilli sănt greţi vlahofoni? Ti nă ñiră ma mult easti faptlu că nimfeutul di Sărunã nu ar avdzătă niţi di Beniamin di Tudela cari ari scrisă la 1173 di Vlahi. Ma tuţ aişti nu-aveau hăbari ti ciudiile ţi va si scrie la 1990. Di iu vrea să ştibă elli mărăţilli ahtare lucru că Armâñilli săntu Greţi vlahofoni macă nu lli-avea cititã niţi pi Ahile Lazaru niţi pi Nic. Caţanis?

Si zbătu, s'mursică, s'anvârti, şi şuţă şi pi faţă s'pi păltări, Nic. Caţanis ma până tu sone nu avu ţi-s facă şi scoasi unã isape ca di 544 zboară: numi di oamiñi, locuri, planti şi nămallie, 215 săntu latini, 116 grăţeşti, 43 turţeşti, 48 slavi, 12 arbinuseşti şi alti 106 "nicunuscuti". Aisti la zburărea ţi u aflã el, Nevesca.

Grailu armânesc nu si zburaşti maş tu Grăţie. Giudicata di aver lipseaşti si-s facă maş după ţi s'adună zboarăli di la tuti fălcările di Armâñi dit Peninsula Balcanică.

Ti nu nă spuni Kir Caţanis, easti cari săntu zboarăli ţi si zburăsc ma mult. Ma si-s acurma niheam s'citească "Teoria circulaţiei cuvintelor" al B.P. Haşdeu, iu si spuni că unã limbă lipseaşti studiată după zboarăli cari si zburăsc ma mult tu aţea limbă, va videa că zboarăli latini s'alină până aproapi 100% la anatomie, alimentaţie (măcarea di tuti dzălili ligăturili di soie şi tut ţi ţăni di bana omlui.

Ma s'aruca oclii şi la zburărea Armâñilor dit Arbinuşie, Iugoslavia, Vurgăria şi ma mu la atelli ţi emigrară tu România şi nu avură ligături cu Greţilli şi cultura greacă, vrea sta tu cohe rihati şi nu va arsărea cucusteu cu "Greţilli vlahofoni".

Cum s'faţi că noi, aţelli ţi nu avem avută niţi unã ligătură cu Greţilli, zburăm limba anviţată di pap stri pap şi n'aduchim cu tuţi Armâñilli arăspândiţi pit Balcan şi lumea tută?

Lliau pi anarga Nic. Caţanis şi ma s'vrei s'badz unã cirñidă la anălţarea templului a culturii armâneşti, lasă hazumărli ţi nu li pistipsesc niţi cilimenilli dit sârmăniţă şi intră cu andreptlu tu secolul ţi va s'ṽină.

Mutrea na'ndreapta, na stânga, dininti şi dinăpoi! Lumea hearbi ti unã bană nauă şi fanatismili di iţi soie (şi fanatismul grecoman) li-aşteaptă sapa şi lupata di angrupare. Noi nu vrem s'nă ancăcem niţi cu Greţilli, niţi cuVurgărilli, niţi cu arbineşilli, niţi cu Sărghilli, ma niţi nu vrem s'nă alipităm di fara noastră. Noi him Armâñi şi aistă nu easti niţi pirifañie niţi ruşăni.

Dim Armâñi cum muntili easti munti şi soarili easti soari.

Zahu PANĂ

INṼIAREA HRISTOLUI

A treia dzuă tu apirită, Iisus înṽiă dit morţ şi ise dit murmint. Un anghil al Dumidzã dipună din ţer, arucuti cheatra di pi murmint şi şidzu şi năsă. Faţa lui irea ca sfulgu şi alăcsămintea lui, albă ca neaua. Avigllitorilli trimurau di frica lui şi cădzură pri loc ca morţ. Când s'distiptară, fudziră di aclo.

Cara tricu Sâmbăta, Maria Magdalena, Maria dada al Iacob, şi Salome, ancuprară ñiurizme şi untulem ca s'neagă s'aungă truplu al Iisus. Dip di dimneaţă, tu prota dzuă di stămână, agiumsiră la murmint după ţi avea dată soarili. Pi cale zburau unã cătră alntă: "Cari va s'da di nă parti cheatra di la gura murmintlui?" Ma când agiumsiră aclo, viduzră că cheatra cât irea di mari şi greauă, irea arucutită di pi murmint şi murmintlu irea gol. Magdalena s'turnă diunoară, alăgă după Petru şi Ioan şi lă dzăsi: "Lu loară Domnu dit murmint şi nu ştim iu-l băgară". Alante mulleri intrară tu murmint şi vidzură un anghil şidzândalui na 'ndreapta, tu strañie albe. Mullerli si aspărară şi aplicară ocllii 'n pade. Ma anghilu lă dzăsi: "Nu v'aspăraţ! Voi îl căftaţ pi Iisus Nazariteanlu, aţel ţe fu 'ncrufusit? Nu easti aoa, Inviă! Mutriţ loclu iu fu'ngrupat. Tora duţeţ-vă şi spuneţ a apostollilor a Lui şi al Petru, că El va neargă dinintea voastră, Galilea; aclo va s'puteţ su-L videţ aşe cum vă dzăş!"

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ŞI PĂŢITE

George DONEV

CU MONARHIA 2 LA 1

Sub Monarhie, timp de 82 de ani (1866-1948), România şi-a scris istoria cu un prinţ, doi regi, o regenţă, şi alţi doi regi.

Prin plebiscitul din 2-8 Aprilie 1866 (683.000 de voturi pentru şi 224 contra) Prinţul Carol a fost ales ca Domn al României; 15 ani mai târziu România devine Regat şi Prinţul devine Rege.

După o domnie de 48 ani, urmează Regele Ferdinand (1914-1927).

Sub cei doi regi, în 61 de ani, am devenit independenţi, regat, am realizat România Mare, iar Bucureştiul se numea "Micul Paris".

Dar tot ce s'a realizat în şase decenii, Carol al II-lea, zis şi "Prostul fustei", a distrus totul, şi asta cu repeziciune, în 10 ani (1930-1940).

El a deschis drumul dictaturilor sângeroase.

Când vorbim de "fustă" ne gândim la Elena Lupescu, fata unui şepcar din Târgul Iaşului (Carol i-a fost al treilea bărbat oficial, N.R.).

Nu mai repetăm crimele şi jafurile camarilei fustei regale.

Scorul Monarhiei, încheiat la 6 Septembrie, 1940: 2:1.

Regele Mihai îşi scrie acum istoria.

Trecem peste anii de regenţă (1927-1930), evenimentele dela 23 August, greva regală, abdicarea forţată, şi ne oprim la activitatea Voievodului de Alba Iulia, ca Rege al tuturor Românilor, în continuare, din ziua când a părăsit ţara şi până în ziua de azi.

Sub această lumină, de luptă şi sacrificii pentru eliberarea neamului, alături de cei din refugiu, trebuesc pritocite şi aşezate în istorie înfăptuirile celui de al patrulea Rege.

În ţară e un firicel de curent monarhic bazat pe speranţa unei orânduieli politice şi pe ura faţă de regimul comunist.

Ce ne îngrijorează nu's anti-monarhicii şi nici sincerii monarhişti, ne îngrijorează recolta proaspătă a "patrioţilor de afaceri naţionale", săriţi din tufe, ale căror coate nu le-am simţit, alături în lupta contra anti-Hristului.

Sperăm că Regele va şti să-şi aleagă sfetnicii. Nu dintre linguşitori şi bişniţari interesaţi pentru punga lor; ci dintre aceia care, ca şi'n trecut, vor avea curajul să-i spună:

"Păi asta nu se poate, Majestate!"

MOSCOVA NU RENUNŢĂ LA IMPERIU

Printre conferenţiarii "Mesei Rotunde" ("Round Table", Palm Beach, Fl.) au fost invitaţi Dr. Serghei Plethanov, directorul Institutului Sovietic de studii al Statelor Unite şi Dr. Iuri Maltsev, economist rus -refugiat în 1989 - care prevede un "război civil" în Rusia datorită creşterii sentimentului de naţionalism.

După terminarea discursurilor au urmat întrebările; unele din ele s'au referit la Ţările Baltice, eu am întrebat de ce mă doare: Moldova.

Dl. Plethanov ne-a dat acelaşi răspuns tipic:

Moldova, Lituania etc. aparţin acum Rusiei... Moldovenii preferă Moscova în locul Bucureştiului... li se vor acorda mai multe libertăţi... sunt probleme cu minorităţile, economia etc.

Nimeni nu l-a convins pe S. Plethanov să-şi schimbe părerile.

Dar eu am rămas mulţumit: am reamintit reprezentantului Moscovei şi celor din audienţă că în aceeaşi situaţie, ca Ţările Baltice, se găseşte şi MOLDOVA, furată dela trupul României.

CU APUCĂTURI SUSPECTE

Agenţia AP transmite din Jacksonville, Florida:

Gamril Dancso a dat un cec de $45 lui Gheorghe Dumitrescu pentru a-l ajuta să-şi plătească o amendă de circulaţie.

Dumitrescu a făcut unele "alteraţii":

A adăugat trei zerouri, după $45 şi la cuvintele "Forty five" a adăugat "thousand". O ciupeală de $44.955,00.

Dancso îşi vânduse o afacere şi avea bani în bancă.

Dumitrescu şi-a luat maşină şi-a trăit capitalistic o săptămână.

Falsul descoperit, Dancso a reclamat la FBI; între timp Dumitrescu, pentru a fi hoţ cinstit, a pus revolverul în coasta prietenului, silindu-l să iscălească o declaraţie că tranzacţia a fost legală...

Dancso a iscălit dar a reclamat din nou autorităţilor care l-au arestat pe Dumitrescu acuzându-l de "Ameninţare cu moartea".

AP subliniază că amândoi sunt Români şi nu vorbesc bine limba engleză.

Cutezanţa şi prostia lui Dumitrescu ne face să bănuim că în ţară a fost securist.

PESIMIST ŞI OPTIMIST

Un dialog în Bucureşti:

Pesimistul: Va fi şi mai rău!

Optimistul: Mai rău nu poate să fie.

PARAFRAZÂND

Nu de război mă cutremur, Ci de pacea lui!

Va fi pace în lume atunci când va fi o turmă şi-un petrol!

"ÎNTÂMPLĂRI" DIN CAPITALĂ

Radu ENESCU

15 Decembrie 1990. Aeroportul Viena.

În sfârşit, avionul decolează, cu chiu cu vai. Aparatul, o măgăoaie hodorogită cu iz mucegăit, parcă de temniţă.

Iată-ne în plin zbor. După o lungă aşteptare şi un nesfârşit du-te-vino, "stiuardesele" îşi leagă ştergarul la brâu ca să ne servească "cina". Merindele, cam ca la "combinatele" de Stat. Dar ce e drept e drept: fără să mai stai la coadă. Si de pomană. Câteva feliuţe de salam, o bucăţică de telemea cu ridichi, o chiflă împietrită şi un pacheţel de unt, amărui, ca s'o mai îmblânzească. Un four-sec. Vinul? Berechet, turnat din stacane de tinichea, căci, de! fabrica de sticle de pe Valea Prahovei nu s'a "reciclat" încă. Iar dopuri, ioc.

Ajungem la POTOPeni, cu două ore întârziere. Încă o oră până la "predarea" bagajelor..... Dar nu a paşaportului. O întreagă pătanie (ca să nu spun, o Odisee). Pe scurt, cum s'a petrecut.

La control, vameşul, - miliţian get-beget ca aspect, - după o îndelungată răsfoială a paşaportului, dela cap la coadă şi dela coadă la cap, întreabă nedumerit: - "Aveţi paşaport argentinian şi nume românesc"? (Imi stătea pe limbă să-i spun: "Dumneata crezi că nu ai paşaport şi, poate, nici un nume prea românesc"? Am socotit că nu era prudent).

Ce mai tura-vura. Scurt. Imi reţine paşaportul. Motivul? Mă dumireşte pe loc.... Buştean: - "O să vorbiţi cu Seful. Luaţi-vă "bagajiii", mai întâi. Apoi, ridică telefonul din cabină, să cheme: "Cărăulă, anunţă pe Sef, pe Domnul Butuc".....Apoi către mine: - "Treceţi". (Firesc, fără paşaport.)

Trec. Mă aşez la rând ca să aştept "bagajiii". Imbulzeală de nedescris, parcă ar fi fost la colivă. Un tânăr se apropie de mine, mă priveşte, apoi îmi şopteşte discret: - "Aveţi nevoie de hamal"? "Da, îi răspund, dar tare mi-e teamă că o să zăbovim cam mult". "Vă aştept". Si aşteptăm.....

După o vreme, iată că apare şi Seful; cu paşaportul în mână.

- "Domnu' Enescu"?
- "Da."
- "După ce vă luaţi lucrurile "profitiţi" la control".
- "Sunt grăbit, Domnule. De trei ore mă aşteaptă fratele meu şi nu ştie dacă am sosit, după atâta întârziere."

-"Poate să mai aştepte niţel", îmi replică el.

Acel "niţel" mă punea pe gânduri. Si, sincer, mă cam scotea din ţâţâni. Nu sunt un om prea paşnic, dar făgăduisem cu jurământ să nu aţâţ cerberii Securităţii pentru a nu pricinui un neajuns fratelui meu.

În sfârşit, sosesc cele două valize (care nu conţineau decât câteva rufe de schimb, obiecte de toaletă, o pereche de pantofi, restul, de-ale gurii şi altele pentru ai mei, fraţi năpăstuiţi de soartă). Le iau şi le pun pe tejgheaua de lemn (în spatele căreia străjuiau o femeie cu chip de sergent major şi un slăbănog, gata de perchiziţie).

-"Deschideţi vă rog" rosteşte Seful. Mă supun "invitaţiei". Pe scurt.... Au scormonit, au întors totul pe dos. Si au scos, două cămăşi, izmene, ciorapi, mărunţişuri. Si-apoi, mai abitir, brânză, cafea, săpunuri supe, bulioane, şuncă, ciocolată, conserve....câte şi mai câte.

Toate etalate pe tejghea. Ca la Talcioc. Ce naiba o fi căutând? Arme, manifeste "incendiare"? Perchiziţia terminată, încă un sfert de ceas ca să-mi pun din nou, talmeş-balmeş, lucrurile în valize.....Am respirat. Cam naiv, eu. Seful nu plecase. Stătea ţeapăn în spate, la un picior de mine.

- "Ce-aveţi în servieta de mână"
- "Hârtii".
- "Ce hârtii?"

Deschid servieta. Actele mele de naştere, două agende, o carte, un articol, câteva însemnări şi vai! O piesă de teatru, bătută la maşină. În limba franceză. (O scrisesem cu câteva săptămâni în urmă. Se vedea prea bine la cine, la ce personagii de ifrunte, deşi sub alte nume, mă refeream. Lesne de identificat).

-"Si chestia asta ce este"?

-"O piesă de teatru".

S'a zgâit Seful, a tot răsfoit câteva pagini. Ce-o fi priceput, Dumnezeu ştie. A mai întors'o el pe faţă şi pe dos....A avut un moment de şovăială. Să mi-o confişte? Probabil că nu a îndrăznit. Mi-a înapoiat-o Ce i-o fi trecut prin minte? Nu ştiu.

Există, cred, un proces psihologic în viaţă, în momente de nestatornicie, de tranziţie, care constrânge pe om a cumpăni înainte de a lua o hotărîre. Căci cine poate şti ce va aduce ziua de mâine şi sub care oblăduire, alta desigur, va trebui să slujească.

S'a uitat la mine, şi a plecat.... După câteva minute, un "subaltern" îmi restituia paşaportul.

Tânărul hamal, care stătuse mai tot timpul pe lângă mine, încarcă bagajele, dornic şi el s'o pornească din loc. Işi croieşte drum prin mulţime, ba cu coatele, ba cu bagajele, spre ieşire; eu după el. În sfârşit, iată-ne afară. Sub bolta înstelată. Bezna.

Scot cinci dolari din buzunar. Tânărul, profund mişcat îmi mulţumeşte: "Doar aşa mai putem şi noi cumpăra câte ceva după care ani de zile am tot râvnit". Ne despărţim. Un sentiment de profundă tristeţe mă cuprinde. Ridic privirea spre cer.

Terfelită, biata noastră ţărişoară.

GHIARELE TERORIŞTILOR PESTE FRONTIERE:

DUMITRU MAZILU, VICTIMA SECURIŞTILOR

George DRAGU

Brutalităţile regimului se preling peste hotare.

Deosebirea dintre "Epoca Ceauşistă" şi cea a Marelui Voievod de Moscova, "Ion Bâtă cel Cumplit", e că Gospodin Bâtă e de rudenie stalinistă, cu orizontul limitat la privirile prin gaura cheii dela uşă, şi e lipsit de judecata consecinţelor.

Preşedintele Iliescu a chemat pe mineri, i-a îndemnat la acte teroriste ca, până la urmă, să le mulţumească oficial pentru crimele "patriotice".

În trei zile România a pierdut simpatia întregii lumi.

Cum minerii nu pot fi mânaţi peste graniţă pentru salvarea obrazului preşedinţial, Dl. Iliescu a apelat la prietenii securişti, oferindu-le ţinuta şi ocazia de a-şi măsura devotamentul.

Cel care trebuia învăţat ce înseamnă democraţia a fost identificat în persoana D-lui Dumitru Mazilu ce se află la Geneva în calitate de raportor în Comisia O.N.U. pentru "Drepturile omului şi ale tineretului".

Dl. Mazilu a raportat, pe bază de documente, încălcarea sistematică de autorităţi a Dreptului Omului în România.

La câteva zile după publicarea raportului s'au prezentat la locuinţa D-lui Mazilu scrie presa elveţiană--doi indivizi cu rângi de fier (ca să-i reamintească de mineri, N.R.) care l-au bătut cu săculeţul de nisip (ca să-i reamintească de arma Securităţii care nu lasă urme, N.R.) şi după ce l-au trântit la pământ şi lovit cu vârful bocancilor, ca supliment, i-au tăiat cu lama de ras pe faţă şi pe piept. (Adu-ţi aminte de noi, când te uiţi în oglindă, N.R.)

În timp ce-l băteau, "sportivii" cu măşti de schiori pe faţă, i-au transmis, în limba română, al patrulea mesaj clar şi precis:

"Dacă mai continui să denigrezi ţara, te vom omorî".

După ce-au lăsat victima leşinată, "vizitatorii" au scotocit prin sertare în goană după documente.

Dl. Mazilu care cunoştea, din trecutul personal, metodele securităţii se aştepta la un atac şi puţini îi cunoşteau adresa.

Ca o "coincidenţă", se deschisese o expoziţie de desene pentru copii, unde participaseră cinci minori din România şi 20 de "păzitori". Aceştia, spun martorii, s'au interesat de adresele D-lor Mazilu şi Mihai Lupoi, ambii cu note proaste în dosarul FSN-ului.

Presa comunistă dezminte orice amestec!

Trebue să ridicăm căciula şi să salutăm temeritatea Securităţii.

N'au fost angajaţi, aşa cum se proceda sub Ceauşescu-Arabii ca să bată pe cei dela Europa Liberă şi nici n'au îmbrăcat pe securişti în cămăşi verzi ca să comită crime în numele legionarilor, aşa cum mărturiseşte Pacepa în cartea sa "Orizonturi Roşii".

Agenţii Serviciului Român de Informaţii sunt curajoşi. Si-au lăsat cartea de vizită, tipărită în sânge, pe trupul victimei.

SIMPLĂ NOTĂ

Joi, 21 Februarie 1991, în Piaţa Unirii, în jur de zece mii de timişoreni au participat la mitingul organizat de Federaţia "Timişoara" a Sindicatelor libere din judeţul Timiş, pentru a-şi exprima simpatia faţă de greva ceferiştilor şi de a protesta împotriva demiterii abuzive a comandantului Poliţiei, Dl. colonel Viorel Oancea.

Grupuri de poliţişti - parcă mai multe ca altă dată erau prezente să asigure "protecţia".

În mijlocul unui grupuscul am zărit la un moment dat figura de şobolan pricopsit a lui Teodor Bulza, fostul redactor şef la "Drapelul roşu", acum "corespondent pentru Banat" la fesenistul "Azi". Zărindu-mă, s'a făcut invizibil.

Apropiindu-mă de poliţişti şi întrebându-i de individ, aceştia "s'au făcut că plouă", deşi mai adineauri conversaseră "pe fond zâmbăreţ".

Îi asigurau şi lui protecţia. Ca tot Românul... "apolitic".

Fabian STICLARU

"Foricele din grădină...Trandafiri.... Şi flori de mină..."

Acesta este titlul spectacolului satiric muzical, cu Stela Popescu, Al. Arşinel, Daniela Condurache, Alex. Avramovici, Emil Anghel, Marius Teicu; texte de Mihai Maximilian, spectacol ce a avut loc în luna Februarie la Detroit, Cleveland, Montreal, Ottawa, Toronto, Winnipeg, Regina, Calgary, Edmonton, Chicago, Hamilton, New York, în cadrul unui turneu Canado-American.

Spectacolul, bine pregătit, complet, rotund, cu un sunet echilibrat, într'o ambianţă şi un cadru ireproşabil, vehiculând texte noi, cu un humor proaspăt, scrise de mereu inspiratul autor de reviste Mihai Maximilian, a fost o reuşită profesională incontestabilă, foarte apreciată de spectatori.

Stela Popescu - o "Stea" care nu încetează a străluci în constelaţia marilor artişti de varieté - este stenică, ritmică, nuanţată, şugubeaţă, elegantă, variată, directă, trecând rampa uşor, cu alura marilor

AL. ARSINEL

doamne ale scenei, păstrând aceeaşi simplitate a talentului autentic recunoscut şi mereu apreciat, între interpreţii de marcă ai teatrului de revistă românesc.

Alexandru Arşinel, cu un humor natural, servit de o carieră neîntreruptă în care profesionismul şi experienţa îşi spun cuvântul, este excepţional în acest spectacol. Hazul său nu este numai suculent şi sănătos ci şi inteligent, spontan şi poetic. Poezia vine şi din ritmul în care Arşinel îşi spune cupletele, şi dintr'un timbru vocal bine stăpânit, de o mare muzicalitate şi întindere. Actorul exploatează cu măiestrie comicul de situaţie, qui pro quo-ul ori grotescul, manipulând cu mare uşurinţă poantele textului şi compunând cu dezinvoltură chiar şi un travesti. Cu deosebită sensibilitate şi cu o voce care ne-a amintit de neuitatul timbru al nemuritorului Nat King Cole, Arşinel a cântat câteva melodii din repertoriul internaţional culminând cu o remarcabilă interpretare a cântecului "Doi ochi negri" în versiunea originală.

Se pare că intrăm într'o nouă epocă a "Revistei" în care cuplul Popescu-Arşinel, ca fruntaşi ai genului satiric muzical, vor avea un cuvânt de spus. Am putut sesiza aceasta cu ocazia acestui turneu în care ţinând seama de limitele unui spectacol-concert, în permanentă itineranţă, nimic nu a fost lăsat la întâmplare, începând cu tehnica şi ambianţa sonoră şi terminând cu textele satirice scrise de Mihai Maximilian. Scrieţi cu curaj, în continuare, domnule Maximilian,

STELA POPESCU

scrieţi, criticaţi, satirizaţi, nu vă temeţi, faceţi-ne să râdem, ca pe vremea unor Caragiale, Ranetti, Topârceanu şi Tănase; o satiră politico-socială, care să dea o şansă de îndreptare tuturor, într'o lume de manipulaţii, în care râsul rămâne, poate, una din cele mai importante supape.

După cum se vede, acest spectacol este o îmbinare reuşită de humor, ritm şi melodie. Râsul... dar şi... cântecul. Şi aici vreau să menţionez surpriza, revelaţia spectacolului, cântăreaţa de muzică populară Daniela Condurache, o prezenţă artistică de un efect indiscutabil, atât ca apariţie, ţinută, costum, frumuseţe naturală, cât şi ca voce şi repertoriu, dându-ne într'adevăr, prin interpretarea sa,ca şi prin selecţie, grai moldovenesc, timbru vocal şi măiestrită articulaţie,

MARIUS TEICU
ALEX AVRAMOVICI
EMIL ANGHEL

măsura autenticităţii unui remarcabil talent. Nu e de mirare că Daniela Condurache este mereu în fruntea topurilor de muzică populară din România.

Grupul orchestral condus de compozitorul şi interpretul Marius Teicu, ne-a adus aminte de cunoscute şlagăre româneşti şi minunate cântece de lume. Marius Teicu, cu melodiile sale inspirate ne-a dus într'o lume a cântecului românesc de muzică uşoară, o lume de melodii de care ne-am amintit cu plăcere gata să le fredonăm odată cu compozitorul interpret aşezat la pianul său electric.

Ştiindu-l pe Marius Teicu, compozitor-aranjor, dar şi interpret, am fi dorit să-l vedem şi să-l ascultăm într'un plan mai apropiat, lansând şi un cântec proaspăt, oferindu-ne, dece nu, chiar o primă audiţie, în genul baladelor pop-rock, cu care ne obişnuise cândva, ori poate vreo şarjă satirico-muzicală. Oricum, Marius Teicu, talent confirmat ani de-a rândul, în plină maturitate astăzi, îşi păstrează prospeţimea, iar melodiile sale rămân la fel de tinere peste timp.

Una din atracţiile acestui concert-spectacol, un nume extrem de respectat printre instrumentiştii de mare reputaţie din România, este cunoscutul chitarist Alex. Avramovici. Acesta nu a precupeţit nimic pentru a ne face, încă odată, să ne bucurăm de măiestria sa instrumentală care îl aşează, îndrăznesc să spun, alături de marii chitarişti ai lumii.

O surpriză extrem de plăcută ne-a prilejuit întâlnirea cu Emil Anghel, saxofonist, dar nu numai atât. Emil este un artist înnăscut al cărui instrument capătă prin interpretarea sa un ton cald, penetrant, câteodată melancolic, îmbinând culoarea tradiţională românească cu

DANIELA CONDURACHE

cea a muzicii populare de circulaţie internaţională, cu accente de o sensibilitate ce trece cu uşurinţă bariera dintre scenă şi spectatori, mergând direct la sufletul acestora. Dotat cu un temperament artistic indiscutabil, Emil Anghel interpretează cu mare dăruire cântece de lume într'o manieră personală şi modernă, cu un timbru vocal firesc şi plăcut.

Un cuvânt de apreciere şi pentru apariţia şi prestaţia lui Bebe Rebenciuc la percuţie, care acompaniază cu tact şi discreţie, atât la propriu cât şi la figurat. Atent şi cu o mare solicitudine pentru colegii săi, Bebe Rebenciuc, Canadian de origine română din Toronto, reuşeşte să fie o gazdă de neînlocuit pentru acest turneu pan-american.

Spectacolul "Floricele din grădină... Trandafiri... şi flori de mină..." se termină pe o notă incandescentă şi la cel mai înalt diapazon, lăsând spectatorii aplaudând în picioare, pe deplin mulţumiţi şi cu o nostalgie care ne urmăreşte încă, făcându-ne să scoatem la iveală vreun disc uitat în discoteca noastră personală, cu cântece frumoase,cu parfum inimitabil, cântece trezitoare de amintiri dintr'un spaţiu căruia mulţi dintre noi încă îi spunem.

"DE ACASA"...

SPECTATOR

In memoriam

ENVER ESENKOVA

Născut în Cadrilaterul Dobrogean, educat în spiritul naţionalismului românesc, pentru care a trecut prin închisorile din România, Enver Esenkova n'a putut rămâne în teritoriul ocupat de Bulgari în 1940 şi a emigrat în Turcia, unde a devenit dela început un tribun al cauzei româneşti. A tradus numeroase opere clasice române în limba turcă şi a fost un gazetar în slujba românismului. În presă, la catedră sau în conferinţe publice a demascat pericolul comunist şi nocivitatea lui, cu precădere în România, fapt care i-a înfuriat pe guvernanţii dela Bucureşti, făcându-i să pornească o acţiune furibundă împotriva lui.

Studiile secundare le-a urmat la Liceul Mircea cel Bătrân din Silistra, fiind unul din elevii eminenţi.

Pentru însuşirile sale superioare, a fost ales Preşedintele Societăţii Culturale Mircea cel Bătrân. Sub direcţia dânsului apare revista "Licăriri" şi e printre primii colaboratori la revista "Valuri Dunărene".

La universitate s'a format în Litere şi Filosofie.

De timpuriu, de pe băncile şcolii şi ale universităţii şi-a însuşit o cultură aleasă, cunoscând pe lângă limba turcă, limba română literară, franceză şi germană.

Enver Esenkova şi-a început activitatea de profesor şi om al culturii în Istambul, "a l'Académie des Sciences economiques et comerciales". Apoi "à l'Académie de Guerre" şi mai târziu au Centre Culturel Francais".

A fost membru sprijinitor al Bibliotecii Române - SATUL - din Brazilia, oferind acestei instituţii culturale din exil, un preţios dar de cărţi româneşti.

In ultimul timp, a fost numit profesor la universitatea din Frankfurt M. Dar în Mai 1990 îmbolnăvindu-se din nou, după operaţia suferită anterior în Germania, s'a retras la familia sa din Istambul, unde după grele suferinţe provocate de cancer, s'a stins dintre noi, în ziua de 19-20 Ianuarie a.c.

Ultima lui conferinţă a ţinut-o, în ziua de 31 Martie anul trecut la Köln, vorbind despre "Basarabia în pragul eliberării. Frământări şi speranţe".

Tara noastră şi exilul românesc, pierd un mare prieten şi luptător naţionalist.

Pentru marele său devotament şi dragostea sa pentru România, la apelul martirilor şi eroilor români, răspunsul va fi ENVER ESENKOVA, Prezent!

LUI ENVER ESENKOVA

"Plânge printre ramuri luna"
nopţilor de dor,
plâng şi stelele'n Bosfor,
plânge semiluna.

"Pe cărările umblate
de noi, te-am cătat,
te-au uitat pân'astăzi toate
şi-ai tăi te-au uitat"...

Numai Dunărea, prin Mare
din Silistra îţi aduce
visul Fraţilor de Cruce
rămas fără împăcare,

că nu-i nimeni azi în forum
nici de pază pe redute,
în cetăţile ştiute
din bătrânul Durostorum...

"Ca o lacrimă de sânge"
a căzut o stea prin vii
că te-ai dus şi nu mai vii,
noi te plângem, ţara plânge!

"Bate vântul peste ape"
timpul trece şi mai greu,
însă umbra ta mereu
va fi lângă noi, aproape...

Zahu PANĂ

IN MEMORIAM

Confratelui de luptă pentru reînvierea României Crucificate,

Prof. Enver Esenkova

România'ncet se stinge
sub călcâiele duşmane
fulgi de sânge cerul plânge
unde eşti TU, Căpitane?

Tara'ntreagă-i rug
Golgotic
de jumătate de veac.
Fraţii şi părinţii zac sub călcâiele străine,
nu se mai aud pe culme
imnurile carpantine...

Temniţele's încărcate
de schelete'n lanţuri grele
torturate în celule
fără lună, fără stele,
soare nevăzut cu anii
că domnesc din nou tiranii
năvăliţi din moscovi crude...
de sângele cristic ude...

Fug Românii peste graniţi
c'un pumn de ţărână'n raniţi
rămânând în urmă
Doamne,
lacrime, tristeţi şi toamne...

România'ncet se stinge
sub călcâiele duşmane
fulgi de sânge cerul plânge,
unde eşti, Vodă Stefane,
să trăzneşti cu uragane
umilirile tirane?...

Alexandru SILISTREANU

Un Dac printre menhire și toteme

NICAPETRE

Dacă intrai, prin anii 1970 în Intrarea Mieilor din cartierul Vitan-Dudești - dela București - aveai impresia vădită de a fi pășit hotarul unei lumi de altădată, de demult.

"CARIATIDE"
piatră, București, 1969-1974

Departe de ce-i omenesc, aveai iluzia de a fi dat peste un CROMLECH, incinta plantată cu menhire a Celților bretoni de acum vreo 8 milenii. In jur, cât vedeai cu ochii, cariatide verticale, numeroase, cioplite în piatră, cu fruntea țintită către cer, așezate pe un covor când mai tare, când mai moale, de așchii de piatră și frunze uscate. Câteva figuri de strămoși înconjurați de himerele istoriei stăteau de strajă la colțuri.

Druidul acestor locuri de gândire, senzații și evocare era un tânăr frumos cu barbă neagră, așa cum îi șade bine unui slujitor al locurilor sacre. Dar el mai era și bard; nu cu penița sau cu naiul, ci cu dalta. Făcea piatra să povestească visuri, mituri, legende, credințe și temeri cum numai el știa s'o facă în fosta Dacia felix.

Pe Druidul nostru părinții îl botezaseră - acum 55 de ani - Petre, probabil cu presimțirea că originea numelui care se găsește în latinescul petra (piatră) va fi destinul lui: piatra, cel mai vechi și cel mai credincios martor al istoriei oamenilor.

Născut lângă cetatea-port de fruntarii, Brăila, loc unde Dunărea începe să se verse lin în mare, cu istoria ei străveche; sub-Carpații din întorsătura Buzăului, aflați nu departe, l-au făcut, de foarte tânăr, să cunoască și să învețe dela cioplitorii locului ce-i piatra.

Scoli a făcut, altfel nu se putea, cam după gustul lui, iar în 1964 a absolvit Institutul N. Grigorescu dela București. Invățase în plin "realism socialist", dela un antidascăl (fost hamal și spărgător de pietre de pavaj!) ce nu trebue făcut în sculptură. Până în 1980 a trebuit să lupte, fără întrerupere, cu imbecilitatea, reaua credință și incompetența responsabililor artelor, înscăunați de regimul comunist de tristă memorie. Harul ce-i fusese dat de ursitoare, talentul și munca îndârjită, l-au îndrumat pe calea care duce spre altarul artei.

Găsim în primele lucrări, din tinerețe, ale lui Nicapetre influențe ale marilor premergători ca Michelangelo, Rodin, Maillol, Brâncuși, Paciurea sau alții, fenomen legitim și normal pentru orice învățăcel. Insă, curând- și în ciuda dificultăților de tot felul - își impune viziunea lui proprie, originală și nouă, devenită de atunci monumentală, maiestuoasă.

In perioada 1969-1980 îl întâlnim de nenumărate ori (ca și mai târziu în Grecia și Italia) în carierele dela Ciuta și Măgura-Buzău, Nifon și altele. Discursul lui în piatră - ca și titanii Fidias, Policlet sau Michelangelo - nu începe în vreun atelier ci în munte, unde doi uriași se înfruntă: el și stânca tare care cedează sub loviturile brațului înarmat cu dalta viselor și simțirilor sale, arc destins după ce a eliberat săgeata creației.

Vârful dălților călit în metafizica vieții îi permite lui, cioplitorului frământărilor omenești, să nu treacă peste sufletul dăltuit în aura pietrei ce va dura până la sfârșitul timpurilor. Nicapetre făurește o a doua metasomatoză a pietrei dându-i o viață nouă, aceea care ne înfrățește cu ea.

In incinta din Intrarea Mieilor, la epoca amintită mai sus, artistul realizează o serie de teme, opere de căpătâi în creația lui, dintre care nu vom cita decât trei. "CARIATIDE", meditată în satele și cimitirele de sub Carpați, "Să fim împăcați cu natura și să ne îndurăm soarta hărăzită acolo sus", a scris el cândva, referindu-se la acea vreme de restriște pentru artiști. Probabil reminiscențe ale fatalismului la care răzvrătiții s'au supus din disperare. Socotim că numeroasele cariatide tăiate în piatră erau stâlpii palatului dac închinat artei, pe care-l visa de tânăr.

"UMBRE" închinată mumelor, dăltuită cu dragoste și duioșie exprimă profunzime și bunătate ocrotitoare. Ea este încoronată de "TRIPTIC" dedicat mamei sale pentru care avea un cult deosebit, ne amintește crucile cu căciulă din dealurile Istriței. Toate aceste lucrări sunt sculptate în piatră, după învățătura și cu sculele (ciocanul cu două vârfuri) pietrarilor buzoieni lângă care a lucrat ani de zile.

"MAREA UMBRA" din 1980, este apoteoza "umbrelor", tăiată pe malul golfului Corint, în marmoră de Pandeli, cariera de altă dată a lui Fidias. Regăsim tema mistică a mumelor, una din temele esențiale ale artei sale. O admirăm implantată în munte, în fața mării, majestuoasă, integrată pe veci peisajului înconjurător.

"MAREA UMBRA"
marmoră, 1980, Muzeul SKIRONIO, Grecia

"TRIPTIC"
piatră, închinat mamei artistului, București, 1976

1981 este anul descătușării: ajunge - în fine liber - în Canada. Seria "umbrelor" îl însoțește; le toarnă în bronz. Intre 1984 și 1989, atras de pădurile maiestuoase ale Canadei și-a mutat o parte din lumea lui mai la umbră, la adăpost de furtuni și vânturi. A înlocuit, pentru câtva timp, ciocanul și dalta cu firezul și securea pentru a lucra lemnul: cald, parfumat, plin de tandrețe voluptuoasă prin fibra care se dăruiește, pieritoare dar conștientă că va participa totuși, cândva, la alt ciclu incipient al vieții. Lemnul scos din leagănul de humus așteaptă verdictul artistului și al vremilor chemate de schimbarea perpetuă. In "FARMEC" și în "INVOCATII", expozițiile lemnului lucrat în America de Nord, admirăm - o altă viziune a lui Nicapetre - familiile de toteme brăzdate pentru a ne reaminti că există trup și suflet, durere și bucurie, viață și moarte în același trunchi.

Intre timp, (1987), în Grecia, în apropierea sanctuarelor lui Dionisos, ciopleşte în marmora divină seria de "ALTARE PAGANE" înconjurat de zeii Olimpului. Cu fiecare lovitură de ciocan simte că bate la poarta timpului care-i răspunde că așa se cade să fie. A ajuns pe tărâmul înțelegerii și al împăcării. Verticalitatea întregii sale opere reprezintă dorința metafizică, ancestrală, a omului: aceea de a vrea să lege cerul - marele diriguitor al vieții - cu pământul.

Acum doi ani, Nicapetre a evocat centenarul dispariției lui Eminescu printr'un bust în marmoră care redă, cu simplitatea admirației profunde, geniul marelui bard.

Descrierea succintă a creației artistului ar fi incompletă dacă n'am pomeni de miriadele de desene care-i permit să se "odihnească". 'FAUNUL NIKE și NIMFA IRINII" este tema favorită. In vârful peniței linii fine, fluide, precise cu spații mari, luminoase, pe foaia albă. Pe maluri de ape liniștite, mângâind în căușul palmelor fructe și coapse, Faunul, energie ce cere să fie revărsată în brazda primitoare, tandră și fertilă a Nimfei Irini...

Lipsa de spațiu nu ne permite să enumerăm toate expozițiile artistului. Menționăm că pe lângă cele 15 expoziții personale Nicapetre a participat la peste 70 expoziții de grup. Operele sale se găsesc în numeroase muzee și colecții particulare din America de Nord, Europa și Japonia.

La ora când scriem aceste rânduri Nicapetre este, din nou, în patria zeilor Olimpului grec. Se ia, încă odată, la trântă cu muntele Pandeli, muntele lui Fidias. Selecționat, împreună cu 21 finaliști, dintre 740 candidați (35 țări) participă, la toamnă, la Expoziția marelui premiu "Henry Moore" din Japonia pentru care dăltuiește marmora din care va scoate pe "ADAM" și "EVA".

Precum Hercule, îi dorim să ne aducă merele de aur.

E.C. FIANU

"INVOCAȚII",
lemn, expoziții în Toronto și Universitatea Tennessy, 1990

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

Fraţi Români

In anul 1981, printr'un articol transmis de Radio ''Europa Liberă'' şi publicat în ''Cuvântul Românesc'', propuneam instituirea, ZILEI EOILOR'', în exil, la Inălţarea Domnului, şi comemorarea ei în Cimitirul Eroilor Români, din Soultzmatt.

Românii din Europa Occidentală şi din America au răspuns cu mult entuziasm.

In acest an, pelerinajul va avea loc Sâmbătă 18 Mai. La ora 12, va începe serviciul religios pentru pomenirea Eroilor Români care dorm în cimitirul din Soultzmatt. Se va face şi pomenirea Românilor ucişi de dictatura comunistă.

Deoarece anul acesta se împlinesc zece ani dela instituirea Zilei Eroilor la Soultzmatt, fac apel la toţi Românii din exil şi la preoţii de toate confesiunile creştine să participe la această sfântă comemorare.

A fost invitată şi Familia Regală şi Ticu Dumitrescu, Preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România.

Localitatea SOULTZMATT este situată în Alsacia (Franţa), în zona Strasbourg, pe şoseaua Colmar-Belfort, lângă gara Rouffach.

Dumnezeul părinţilor noştri să vă binecuvânteze!

Remus RADINA

UNIUNEA FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI DIN ROMÂNIA -ELVEŢIA-

PROTEST

Foştii deţinuţi politici din România, aflaţi în prezent peste hotare, grupaţi în Uniunea Foştilor Deţinuţi Politici cu sediul la Geneva, precum şi Români stabiliţi în Elveţia şi Germania au aflat cu multă îngrijorare şi indignare de sălbatica agresiune la care a fost supus pe teritoriul elveţian şi în urma căreia a fost internat în spital Dumitru Mazilu, funcţionar ONU, unul dintre cei care şi-au adus pe plan internaţional şi românesc cea mai mare contribuţie la discreditarea lui Nicolae Ceauşescu.

Reeditând modelul ce-l copiază din Uniunea Sovietică unde se înregistrează o reîntoarcere la practicile staliniste, nomenclaturişii români de ieri şi de astăzi, comuniştii de ieri şi feseniştii de astăzi, securiştii de ieri şi SRI-ştii de astăzi, miliţienii de ieri şi poliţiştii de astăzi cărora tot mai mulţi Români le spun fie miliţieni, fie poliţişti se dedau la cele mai revoltătoare practici de agresiune, violenţe fizice şi psihice împotriva celor care s'au opus şi se opun comunismului.

Lozinca ''moarte intelectualilor'' lansată în timpul lui Ion Iliescu nu este altceva decât continuarea practicilor din timpul lui Dej, Ana Pauker şi Leonte Răutu, când intelectualitatea românească era trimisă în temniţe şi lagăre. Ca şi în timpul lui Ceauşescu, opozanţii români sunt agresaţi în ţară dar şi peste hotare.

Răspunderea revenea în trecut lui Ceauşescu. In prezent, preşedintele ţării, primul ministru, preşedintele senatului, preşedintele camerei, ministrul de interne şi şeful SRI sunt toţi foşti nomenclaturişti în trecuta guvernare. Nu spunem trecutul regim, deoarece s'a schimbat doar forma, esenţa rămânând aceeaşi.

Sub Ceauşescu au fost trimise colete cu explozibil lui Nicolae Penescu, Serban Orescu, Paul Goma; au fost agresaţi Monica Lovinescu şi Emil Georgescu, a fost trimis un asasin în Franţa care să curme viaţa unor disidenţi români, erau bătuţi în ţară ziarişti străini care încercau să ia contact cu opozanţi şi disidenţi.

In timpul guvernării Iliescu-Roman, agresiunile în ţară au luat proporţii de masă ca mineriada din Iunie, torturile aplicate tinerilor deţinuţi abuziv la Măgurele, uciderea unor opozanţi din afara capitalei, bătaia organizată de poliţie căreia i-au căzut victime ziarişti români şi străini, agresarea profesorului Petre Creţia, a doctorului Banu Rădulescu şi tentativele de agresiune la adresa lui Constantin Ticu Dumitrescu, preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici. Ca şi în timpul lui Ceauşescu, s'a trecut acum şi la atentate împotriva Românilor aflaţi peste hotare. Intreaga răspundere revine autorităţilor dela Bucureşti care fie că organizează, fie că tolerează astfel de acte.

Date fiind actele samavolnice patronate de autorităţi în ţară, modul în care primul ministru Petre Roman a condus manifestările agresive dela Alba Iulia, dovedesc pe deplin cine organizează astfel de acţiuni şi cui revine întreaga răspundere.

Peste hotare, Regele Mihai I şi Românii care îşi aduc contribuţia la lupta anticomunistă, primesc ameninţări, aşa cum se întâmpla şi înainte de Decembrie 1989.

Faţă de toate acestea ne exprimăm protestul nostru vehement. Vom alerta în consecinţă autorităţile, opinia publică din lumea liberă şi bineînţeles, Consiliul Europei. In ce priveşte consecinţele, actualei puteri din ţară îi va reveni întreaga răspundere.

Preşedinte: **Dumitru IONESCU**

Purtător de cuvânt: **Constantin MAREŞ**

ASOCIAŢIA FOŞTILOR DEŢINUŢI POLITICI DIN ROMÂNIA -FILIALA FRANŢA-

DECLARAŢIE

In luna Decembrie 1990 pe când se întorcea dela Timişoara, unde participase la aniversarea evenimentelor din Decembrie 1989, Ticu Dumitrescu, Preşedintele Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România, a fost aruncat din tramvai. A avut şansa să cadă peste un grup de oameni, care l-au susţinut.

In ziua de 18 Decembrie 1990, pe uşa casei sale din Bucureşti, indivizi formaţi în spirit "minerесc" au scris: "Moarte!"

In acelaşi timp, neocomuniştii au atacat Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici din România, pentru atitudinea ei antitotalitară.

In ziua de 3 Ianuarie 1991, la Bucureşti, Banu Rădulescu, redactor şef al revistei "Memoria", care publică mărturii ale foştilor deţinuţi politici români, a fost bătut cu brutalitate de către indivizi vinovaţi de torturarea Românilor, în era comunistă.

Tot în luna Ianuarie, în Bucureşti, mai mulţi ziarişti români şi străini, printre care corespondentul agenţiei France-Presse, au fost maltrataţi în stradă, de elemente neocomuniste criminale.

Aceiaşi indivizi cu mâinile pătate de sânge au lovit în mod sălbatic, la Bucureşti, în ziua de 12 Februarie a.c., pe profesorul Petre Creţia, clasicist şi opozant al regimului Ceauşescu.

In ziua de 14 Februarie a.c., a fost atacat din nou Ticu Dumitrescu. Bătăuşi de profesie l-au izbit de peretele casei sale, ameninţându-l cu moartea, dacă nu iese din scenă.

Faptul că toţi aceşti agresori au atacat exact după modelul minero-securiştilor care au terorizat populaţia Bucureştului, la chemarea lui Iliescu, ne probează că firele acestor agresiuni duc tot la Iliescu, urmaş fidel al lui Ceauşescu. Neamul românesc îi va înţepa la locul meritat, în insectarul istoriei.

Foştii Deţinuţi Politici Români, refugiaţi în Franţa, protestează cu indignare împotriva acestor torturi şi vor informa toate organizaţiile internaţionale, guvernele occidentale şi presa.

Facem apel la toate asociaţiile anticomuniste româneşti să declare ziua de 23 Aprilie 1991 (Sf. Gheorghe), "ZIUA DE RASCRUCE". Cei care, după această dată, vor mai comite agresiuni împotriva Românilor vor fi judecaţi pentru "crimă împotriva umanităţii, cu circumstanţe agravante".

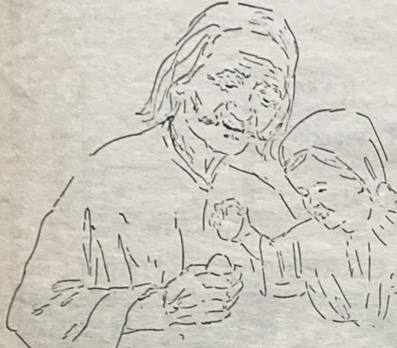
Ziua triumfului democraţiei, în România, este aproape!

CUVANTUL COPIILOR

ABECEDAR CREŞTIN

FLORII

Eu sunt salcia frumoasă
Mă primeşti la tine'n casă?
Stii, în ziua de Florii
Eu îi bucur pe copii!

OUL DE CIOCOLATĂ

Sunt fricos, **mărturisesc**
N'aş prea vrea să mă ciocnesc
Cât e lumea lungă, lată!
Sunt un ou de...ciocolată!

FLOAREA DE CRIN

Haină albă, minunată,
Dela Dumnezeu mi-e dată
Eu sunt **floarea** cea de crin,
Tie, Doamne, mă închin.

OUL COLORAT

Eu sunt oul colorat
Ce **frumos** m'am îmbrăcat!
Vrei să facem incercare?
Eu sunt oul cel mai tare!

Trecuse Vinerea Mare. Iisus fusese răstignit pe cruce. După ce a murit,unul din soldaţii romani L-a lovit cu suliţa în coastă pentru ca să **vadă** că e mort. Văzând că a murit, L-au coborît de pe cruce, L-au pus într'un mormânt nou, au sigilat piatra şi au fost puşi soldaţi ca să păzească mormântul.

A trecut şi Sâmbăta. Câtă durere pe ucenici! Petru nu putea să se **mângâie** aducându-şi mereu aminte cum în momentele cele mai grele, de frică, se lepădase de Iisus zicând că nu'L cunoaşte.

Veni şi Duminica. Afară era încă **noapte când femeile mironosiţe porniră** spre mormânt cu miruri de mare preţ. Treptat, treptat începuse să se lumineze de ziuă. Florile mai dormeau, fiecare fir de iarbă purta diamante de rouă, păsările cântau mai frumos ca niciodată în aerul curat şi înmiresmat al dimineţii. Femeile mergeau în linişte, iar din când în când îşi puneau întrebări: Cum vom răsturna oare piatra de pe mormânt? Ce vor zice ostaşii? Ne vor lăsa să ne apropiem de mormânt?

Când au ajuns la mormânt piatra **era** răsturnată. Doi îngeri stăteau **de-a** dreapta şi de-a stânga acolo unde fusese pus Iisus. Faţa lor strălucea de bucurie şi unul din ei a grăit femeilor: Stim că pe Iisus cel răstignit îl căutaţi. Nu este aici. A înviat!

Femeile, văzând îngerii, s'au speriat aşa de tare, crezând că vor muri, că au alergat cât au putut de **repede** să spună ucenicilor. Petru şi Ioan auzind acestea au alergat la mormânt necrezând cele spuse de femei. Când au ajuns acolo s'au încredinţat că mormântul e gol, că Hristos a înviat şi că numai giulgiurile cu care fusese înfăşurat rămăseseră acolo.

Se făcea seară. Soarele mai zăbovea printre crengile de măslin, ca un **copil** fericit care cu greu acceptă să se ducă la culcare. Apostolii erau în casă şi încuiaseră uşa. Deodată prin uşile **încuiate a intrat Iisus Hristos şi a** stat în **mijlocul** lor, salutându-i ca de **obicei** cu "Pace vouă!" E greu de spus prin cuvinte bucuria ce au simţit-o Sfinţii Apostoli. Cele trei zile păruseră o veşnicie. Acum Hristos înviase şi stătea în mijlocul lor. Il priveau, se bucurau şi **de emoţie nici nu puteau să deschidă** gura. Abia după ce a plecat au zis unul către altul: **Hristos a înviat !**

Părintele MITREL

ÎNVIEREA

Ouă roşii când ciocnim
Ştiţi voi ce sărbătorim?
Biblia la toţi ne-a spus:
Azi a înviat Iisus.

COZONACUL

Eu sunt dulce cozonac,
Cu stafide şi cu mac.
Frate bun c'o prăjitură,
Tocmai bun de pus în gură!

FLOAREA DE CAIS

Eu sunt floare de cais
Sunt frumoasă ca un vis
Si vă spun "Adevărat,
Azi, Hristos a inviat!"

ALBINA

Bâz, bâz, bâz-sunt o albină
Cu flori, lumea, este plină
Pentru tot polenul meu
Mulţumesc lui Dumnezeu!

MIELUL

Eu sunt Mielul - me! me! me!..
Ştiţi voi, colo sus, ce e?
Tata Doamne-i sus în cer
Si necazurile pier.
Te rog Doamne, căci tu poţi,
Apără-ne pe noi toţi!

MINCINOSUL

Iepuraşul cu cadou,
Mi-a adus asear'un ou.
Si, dintr'însul, eleganţi,
Au ieşit...3 elefanţi!
'...Mare minciună!...

Pagina "Cuvântul Copiilor" apare sub ingrijirea Floricăi Baţu
126 Madison Ave. S Kitchener, Ont.
N2G 3M6

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din această rubrică sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

*Doamnă, 55 ani, stabilită în Canada - Montreal, fără obligații, dorește cunoștința unui domn, ca împreună să pășească în viață. Răspunsuri pe adresa redacției, pentru MARIA-CRISTINA.

*Româncă, 57 ani, văduvă, prezentabilă, foarte gospodină, dorește corespondență în vederea căsătoriei cu bărbat corespunzător între 58-65 ani, în vederea căsătoriei. Scrieți la adresa: Lucica Dumitrescu, Soseaua Pantelimon 98-108, bloc 209 A, et.7. apt.25, sector 2, București.

*Doamnă, singură, divorțată, 49 ani, 1,67m, șatenă, ochi verzi dorește cunoștință cu domn între 50-58 ani, cald, romantic, sincer, inteligent, care dorește să-și petreacă a doua tinerețe alături de cineva care l-ar putea face fericit. Scrieți la: Luana M., #402-2140-17 A St. S.W., Calgary, Alberta, T2T 0R8, Canada.

*Nuțu Veronica, 45 ani, 1,64 m, 60 kg, asistentă medicală cu domiciliul în România, oraș Moreni, Jud. Dâmbovița, str. 22 Decembrie, Bloc F, etaj X, apt. 49, aspect fizic plăcut, blondă, ochii albaștri, fără obligații, doresc cunoștință în vederea căsătoriei, cu domn 45-60 ani, stabilit în RFG, Austria, Canada. Tel. (926) 69-171.

*Doamnă, 63 ani, Româncă, singură, gospodină, plăcută, liniștită, dorește cunoștință cu domn, Român din regiunea Ontario, Canada, de vârstă corespunzătoare și situație financiară bună, în vederea căsătoriei. Răspunsuri serioase la redacție, pentru Geta.

*Tudor Gheorghe, 40 ani, 1,76m, 80 kg, ochi verzi, păr grizonat, profesor de educație fizică, absolvent al I.E.F.S. București în anul 1974 dorește cunoștință cu o Româncă de vârstă apropiată, în vederea căsătoriei, în una din țările: Canada, Australia, Franța, USA, Anglia. Răspunsuri la adresa: Tudor Gheorghe, MICRO 38, Bl. Z6, Ap.38, Galați, cod 6200, România.

*Ilie Drăguțescu, S.IV Freedom I, Box 50590, Malmo, Suedia, 29 ani, 1,75 m, șaten, ochi albaștri, 64 kg, absolvent al Academiei de Studii Economice (experiență la Banca de Investiții), vorbind engleză, spaniolă și franceză, amator de tenis de câmp, muzică, excursii, posesor carnet auto, dorește cunoștință cu Româncă locuind în Occident, în vederea căsătoriei. Răspunsuri serioase cu fotografie la adresa de mai sus.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

*Caut pe D-na NASTASE și pe fiica MIHAELA, plecate din București, România spre Canada prin anii 1973-74, care au lucrat la Centrul de Creație al Combinatului de Sticlă bucureștean. ''Un tată își caută fiul!''. Cei ce pot ajuta sau da vreo relație, sunt rugați să se adreseze la: Nicolae Solea, Wasser Gasse 22 / 2/6, 2500 Baden, Austria.

*Rog pe toți cititorii acestui ziar, care pot furniza date despre CONSTANTIN FEDOREAC, fost om de afaceri, având o fabrică de unelte în orașul Mississauga, Ontario și decedat în 1979, cu numele schimbat în ultima perioadă a vieții, să-l informeze în scris pe CONSTANTIN FEDOREAC JR. din Hotel Hubner, Erlauftal Strasse 103, Kienberg 3291, Austria.

*BEJAN SILVIU, din Constanța, în vârstă de 53-54 ani, plecat din România cu zece ani în urmă, este rugat să scrie urgent la redacția ziarului. De asemenea sunt rugați să scrie cei ce l-au cunoscut și pot da informații despre Silviu Bejan.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile:

ROMÂNIA - FRONTIERA CELOR FĂRĂ FRONTIERE

In împărăția lui Iliescu presa și bătaia sunt libere! Scrii ce vrei; dar în loc să rămâi fără articol publicat, rămâi fără dinți în gură.

Noua cenzură e și economicoasă. N'ai nevoie de cenzori cu "glagorie", ci te mulțumești de cei cu mintea până la "buche".

Aceștia's drojdia care fermentează intelectualitatea "Democrației Originale." Ei păzesc țara de pericolul "Presei Libere".

Faptul că libertatea presei este garantată de convenții internaționale asupra "Drepturilor civile și politice...ratificată de România"....e un amănunt fără valoare.

Ce înseamnă iscălitura D-lui Iliescu pe un act oficial? Alții sunt de părere că un angajament trebue respectat, astfel:

Organizația "Reporters sans frontieres" a cărei misiune e să apere libertatea presei, a trimis un protest D-lui Iliescu, acuzând că România pune "frontieră" libertății scrisului.

Actul de acuzare, printre altele, cuprinde: agresarea redactorului și al revistei "Memoria", Dl. Banu Rădulescu; atacul contra ziariștilor: Vasile Mic, redactor-șef al "Gazetei de Nord-Vest"; Valentin Boeru, (Cațavencu); Cristian Ciobotărescu (Ghilotina); Romulus Vasile-Cristian (Mileniul III); Simion Buia, Andrei Dumitru, Pascal Ilie Virgil (România Liberă); Andrei Iliescu (Agenția France Presse).

"Aceste acte de violență -scrie "RSF"- constitue o gravă violare a dreptului de exprimare și a dreptului de informație".

Protestul "RSF" a fost trimis la: Ambasadorul Franței la București, Amnesty International, Comitetul Internațional al Crucii Roșii, Federația Internațională a Jurnaliștilor, agențiile de presă americane etc.

Dl. Iliescu devine, din ce în ce, mai cunoscut.

CE NE SPUN VIZITATORII

Din părerile a doi intelectuali ce-au vizitat recent România:

Cei peste 40 de ani de îndoctrinare comunistă, indiferent cât de repulsivă ar fi fost, a modificat, fără ca ei să-și dea seama, vederile și percepțiile Românilor.

In țară totul e bine afară de un singur lucru: sistemul... Opoziția strigă "Jos Iliescu" dar nu este unită și nu prezintă un plan bine bine definit... Cuvântul "Om de afaceri" (Business) e un cuvânt murdar. A fi comerciant și a fi om cinstit e neimaginabil... Tineretul e cel mai mare dușman al comunismului, e dinamic, gata de sacrificiu, dar sunt neorganizați politic...

Când e vorba de Unguri, mulți sar cu patriotismul peste gard. La fel fac și unii Unguri.

Comparând fotografiile luate acum 20 de ani, cu un grup de prieteni de aceeași vârstă, cu cea luată recent, prietenii mei au avansat cu 40 de ani...Intre vechii lideri și partidelor istorice și tineretul din acelaşi partid, s'au săpat tranșee. In loc de cooperare se războiesc. Adesea nici nu stau de vorbă.

Nu are nici un rost să se acorde împrumuturi României atâta timp cât nu se schimbă sistemul. Banii se vor cheltui fără a se îmbunătăți situația economică... Schimbările în administrarea țării sunt de suprafață...E mai rău decât sub Ceaușescu pentrucă nu există ordine. Opoziția în Parlament n'are nici o putere.

Deocamdată o minoritate preferă Monarhia...Vizitele Principesei Margareta, care a venit cu ajutor și curiozitatea de a face cunoștință cu cultura și limba română, a sporit popularitatea Regelui, dar vizitele prelungite, au și un efect contrariu în ce privește prestigiul coroanei: "over-exposed" cum ar spune Americanul.

Intelectualii, care au reușit să evite pușcăriile, s'au condus după principiul: ce gândești nu scrii, ce scrii nu iscălești. Dacă te abați dela acest principiu, nu știi ce ți se poate întâmpla.

Un inginer din Târgu Mureș a obținut licență să deschidă un "bar". Dar inginerul nu s'a obosit să-și deschidă "barul". A cumpărat, pe baza licenței, un camion de bere și a vândut berea din camion, caldă cum era, chiar în fața casei lui.

CU CINE SE ADUNĂ

Dl. Prim-ministru a declarat că deși nu face parte din Fundația "România Mare", "nu vede ce acuzație i s'ar putea aduce dacă ar participa." Deci D-nii Eugen Barbu, C.V. Tudor, comuniști de bază, să facă loc în redacție viitorului colaborator Petre Roman.

UNUL O DUCE MAI BINE DECÂT ALTUL

Căldura la blocuri s'a redus la 5 ore pe zi, pentru apă caldă trebue să-ți notezi în calendar ziua și ora. Dar cei din București au bucuria c'o duc mai bine decât urbanii din provincie; iar urbanii din provincie au și ei bucuria că... o duc mai bine decât țăranii.

PREȘEDINTELE ARE SPATELE ACOPERIT

O știre din Moscova i-a înmulțit curajul tovarășului Iliescu:

Fostul lider al Germaniei de Răsărit Erich Honecker, pe care autoritățile din Bonn l-au dat în judecată pentru acte criminale înfăptuite sub regimul comunist, este acum la adăpost în Rusia.

Erich s'a "îmbolnăvit" și a fost luat sub îngrijirea medicală a tovarășilor doctori care l-au trimis la un spital din Moscova.

Gorbaciov a respins cererea ca Erich să fie predat autorităților germane de a fi judecat pentru crimele comise.

Faptul că Mama Cloșcă din Kremlin își apără puii a dat curaj D-lui Iliescu să se poarte așa cum se poartă.

GREVA CFR ȘI DEZINFORMAREA

Muncitorii dela CFR din Iași au făcut grevă. Guvernul a dat imediat vina că lipsa de alimente, frigul din blocuri, doctorii fără medicamente etc. s'ar datora grevei. "R.L.", 12.2.91 publică dezmințirea din partea Regionalei CFR-Iași care a asigurat "transportul de marfă -combustibil, animale, alimente, medicamente, pe toată distanța și rutele- de pe raza Regionalei CFR-ului".

MOȘTENIRE SCORNICEASCĂ

In satul unde se născuse Ceaușescu vacile dădeau mai mult lapte, porcii aveau apetit mai mare și cântăreau greu, iar spicele se tăvăleau sub povara boabelor. Ceaușescu s'a dus, dar tovarășii își continuă năravul.

Redăm din "R.L." 5.2.91:

"Consilierul șef al Inspectoratului de cultură Argeș a organizat un concurs literar. Marele premiu in valoare de 20.000 lei (salariul pe 4-5 luni, N.R.) a revenit soției inspectorului, premiul întâi-poezie, în valoare de 7.000 lei, fiicei cele mari, unul din premiile de proză, în valoare de 2.500 lei, fiicei cele mici. Adjunctul său, Dl. Ion Marinescu, trecut de 50 de ani, a fost și el premiat cu 5.000 lei la secția "Tinerii scriitori fără cărți".

ÎNTRE "ORIGINAL" și "MULTILATERAL"

Progresul "Democrației Originale" face pași uriași pentru a ajunge și întrece progresul "Epocii Multilaterale".

Emisiunile la televizor ale minorităților ungare, germane, ale partidelor politice de opoziție cât și emisiunea critică pentru tineret au fost desființate. Nu că s'ar fi impus cenzura, dar nu există energie electrică.

Adversarii lui Iliescu sunt ponegriți ca și pe timpul lui Ceaușescu: spioni, agenți etc.

Si, ultima obligație, să anunți la miliție străinii cu care ai stat de vorbă.

Incă puțin timp și "Democrația Originală" va fi în "fruncea" dictaturilor comuniste.

APA TRECE SECURITATEA RĂMÂNE

Avem nume nou dat securității (S.R.I.) și șef nou, Dl. Virgil Măgureanu care a declarat în Parlament că telefoanele sunt ascultate din cauza agenților străini etc. Dl. Mihai Sora, liderul "Alianței Civice" clarifică: "O parte a securității se află în mâinile puterii. Si o parte a puterii se află în mâinile securității"...

O MÂNĂ SPALĂ PE ALTA

Printr'o semnătură a primului ministru s'a format societatea comercială "România Azi, S.A." care a intrat în posesia fostei gospodării de partid a Frontului Renașterii Naționale (Moștenitoarea - P.C.R.). O avere de 111.500.000 lei. "România Azi, S.A" tipărește ziarul "Azi" care...susține pe D-nii Iliescu-Roman.

ROMÂNIA: ALEEA DROGURILOR

Traficanții de stupefiante și-au deschis o nouă rută: Turcia, Bulgaria, România, Ungaria, Austria, etc.

In ultimul timp, au fost descoperite în mașinile ce veneau din Turcia, droguri ascunse în rezervoarele de benzină și prin cutiile cu măsline.

Ruta prin România e mai puțin riscantă: pedeapsa maximă pentru traficanți: 5 ani de pușcărie.

UN AN DELA PROCLAMAȚIA DELA TIMIȘOARA

Duminică, 10 Martie 1991, orele 11, în Piața Unirii din Timișoara a avut loc un miting aniversar - trecerea unui an dela lansarea în viața politică a Proclamației dela Timișoara.

Au participat, ca invitați și vorbitori, domnii: Petre Mihai Băcanu ("România Liberă"), Victor Rebengiuc (actor), Constantin Ticu Dumitrescu ("Asociația Foștilor Deținuți Politici") și Dumitru Iuga ("Sindicatul Liber al TVS"). Au mai luat cuvântul membri ai "Societății Timișoara", Asociației "Tot Banatu-i Fruncea", Uniunii Democrate a Maghiarilor din România - filiala Timiș și Cornel Gruia - țăran din satul Moșnița.

Cei peste 30.000 de participanți au scandat lozinci antiprezidențiale, antiguvernamentale, promonarhice, și în favoarea fostului comandant al Poliției, Dl. Colonel Viorel Oancea.

Fabian STICLARU

Ilie Năstase, cel care bătea gura și mingea de tenis, și-a deschis în București un magazin cu articole de sport: "Nastimex Rom".

▪▪

S'au tipărit mai puține cărți în 1990 (1529) decât în 1989 (2080). Lipsesc operele tovului Nicolae.

▪▪

România nu-i pe lista țărilor pe care Departamentul de Stat al Statelor Unite le recomandă călduros să nu le viziteți. Cel mai mare dușman al turismului este atitudinea gazdelor.

▪▪

La admiterea României ca "invitat special" la Consiliul Europei, Ungaria, ca vecină "prietenă" s'a abținut dela vot.

▪▪

Aderarea de partea Aliaților la Războiul din Golf a costat $ 3 miliarde. "Până în prezent nu s'a îndreptat spre România... nici un dolar". ("Libertatea", 8.2.91).

▪▪

S'au oferit studenților moldoveni 2.000 de locuri la universitățile din Iași, Cluj și București.

▪▪

A fost înlocuit șeful șefilor de vamă, dar predarea coletelor destinatarului suferă întârzieri ca pe timpurile vechii epoci.

▪▪

Se plănuiește construirea unui turn de televizune, înalt de cca. 240 metri, ce va fi clădit la Podari, lângă Craiova.

▪▪

Numărul copiilor născuți în 1990 este mai mic decât numărul celor care au părăsit țara.

▪▪

Se speră că Termocentrala nucleară dela Cernavodă va intra în funcțiune la sfârșitul anului 2000.

▪▪

Martie 1990 - Martie 1991: Deficitul la export - $1.664 miliarde; în ruble cu fosta piață (CAER) - 1.7 miliarde.

▪▪

Hotelurile de pe Litoral, multe din ele administrate de Germani și Italieni, acceptă numai rezervațiile plătite în valută forte.

▪▪

Misterul furturilor de bagaje dela aeroportul Otopeni a fost dezlegat: hoții erau chiar magazionerii.

▪▪

Uniunea Scriitorilor Români are 1.700 de membri.

▪▪

Prim-ministrul Petre Roman a decis să nu se mai acorde credit pentru avans celor care vor să-și cumpere locuințe.

▪▪

In urma aprobării Ministerului Comunicațiilor va lua ființă postul de televiziune "Continental".

▪▪

După o îndelungată așteptare s'au aprobat $120 milioane pentru medicamentele care nu se produc în țară și $50 milioane pentru importul substanțelor necesare producției interne de medicamente.

▪▪

Japonia a donat copiilor lapte praf în valoare de 1.5 milioane.

▪▪

Guvernul a scutit pe importatorii de zahăr de orice taxă vamală.

▪▪

Salariul minim pentru muncă de 170 ore pe lună este 3.150 lei.

▪▪

Intunericul din hoteluri și localurile publice se datorează și dispariției becurilor datorită colectorilor profesioniști.

▪▪

In 1990 s'au înregistrat 69.855 de infracțiuni vizând viața și sănătatea oamenilor, avutul public și particular: "O creștere de 188.7 la sută față de recordurile din 1989". Declarația oficială a șefului Departamentului Poliției, general Ion George Dănescu.

▪▪

Producția marfă industrială în 1990 s'a stabilizat lună de lună la un nivel scăzut, cu 20 la sută față de 1989.

Unele străzi și-au recăpătat vechile denumiri: Strada Icoanei, (fostă 7 Noembrie): Bd. Ferdinand (Bd. Republicii); Bd. Carol I (Bd. Marelui Stadion), etc.

▪▪

Criza de energie în cifre: Se importă zilnic cca 1.000 MW care costă $1 milion. Intre timp, producția de cărbuni s'a redus.

▪▪

Până în Februarie, a.c. 27 de posturi de ambasadori erau vacante.

▪▪

Iarna în România "A devenit un lux pe care nu ni-l putem permite" ("Libertatea", 8.2.91).

▪▪

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

FEDERAŢIA IUGOSLAVĂ ÎN ACTUALA CRIZĂ POLITICĂ

Pe fondul tensiunii şi neînţelegerilor în ceea ce priveşte viitorul statului iugoslav dintre Croaţia şi Slovenia pe de o parte, şi Serbia pe de altă parte, Sâmbătă 9 Martie s'a intrat într'o periculoasă şi acută criză politică, în momentul când 100.000 de demonstranţi anticomunişti au fost brutal reprimaţi de poliţie şi care blindate în Piaţa Republicii din Belgrad.

Ciocnirea a fost urmată de omorîrea unui student şi rănirea a peste 100 de participanţi.

In zilele următoare au continuat demonstraţii de protest împotriva reprimării brutale de Sâmbătă şi a felului cum aceasta a fost redată şi interpretată de radio şi de televiziune.

Demonstranţii conduşi de popularul poet Vuk Drascovici, liderul Partidului Naţionalist Sârb, au cerut demisia ministrului de interne şi a directorilor radioteleviziunii.

Preşedintele Serbiei, Slobodan Miloşevici, liderul Partidului Socialist (fostul partid comunist), şi adeptul unei linii conservatoare, a fost nevoit să accepte aceste doleanţe.

In faţa continuării turburărilor, liderul preşedinţiei federaţiei iugoslave, Boris Iovici, a cerut declararea stării de necesitate, dar majoritatea celor 8 membri ai acestui consiliu format din reprezentanţii celor 6 republici plus două provincii (Voivodina şi Kosovo) s'au opus.

Preşedinţii Croaţiei şi Sloveniei propun pentru viitorul Iugoslaviei o confederaţie cu legături între state cum există în Piaţa Comună. Ei acuză pe conservatorul Miloşevici de a căuta să provoace conflicte etnice între Sârbi şi Croaţi sau în provincia Kosovo cu populaţie majoritar albaneză, pentru a da un pretext armatei să declare stare de necesitate, şi să susţină astfel regimul său.

La întâlnirea dela Split din 28 Martie, în timp ce 30.000 de manifestanţi anticomunişti demonstrau la Belgrad, s'a semnat o înţelegere între preşedinţii republicilor iugoslave, de păstrare a actualei structuri a statului până la un viitor acord politic, cu garantarea respectului drepturilor tuturor naţionalităţilor. Viitorul acord va decide drumul pe care va merge Iugoslavia: confederaţie sau păstrarea actualei structuri.

ŞI ÎN CEHOSLOVACIA A APĂRUT O CRIZĂ POLITICĂ CU IDEI SEPARATISTE

VACLAV HAVEL

Ca şi Iugoslavia, Cehoslovacia a intrat într'o criză politică cu idei separatiste.

Odată cu dezbaterile pe marginea proiectului noii constituţii, separatiştii slovaci au început o serie de manifestaţii naţionaliste care au culminat pe data de 14 Martie când mii de demonstranţi s'au adunat la Bratislava pentru a celebra a 52-a aniversare a statului marionetă slovac creat de Hitler în 1939.

Preşedintele Havel care s'a apropiat de manifestanţi, a fost huiduit, iar unii demonstranţi, rupând cordonul de securitate, l-au îmbrâncit până la maşina sa.

Nucleul separatiştilor este format de Partidul Naţional Slovac, care a obţinut la alegerile din Iunie numai 13,9% din voturi, iar la cele locale din Noembrie - 3,25%.

Nu este exclus, după unii comentatori, ca această criză să fie manipulată de comunişti. In orice caz, sondajele de opinie arată că 70% dintre Slovaci sunt împotriva separării.

REDUCEREA DATORIILOR EXTERNE ALE POLONIEI

Odată cu vizita preşedintelui Lech Walesa în Statele Unite, preşedintele Bush a anunţat hotărîrea guvernului său de a renunţa la 70% din suma de 2,6 miliarde de dolari pe care Polonezii o datorează statului american, ca răsplată pentru reformele democratice şi instituirea unei economii de piaţă în Polonia.

ARMISTIŢIU ÎN RĂZBOIUL DIN GOLFUL PERSIC

Intre forţele aliate şi forţele irakiene s'a încheiat pe data de 3 Martie un armistiţiu temporar în care Irakul a trebuit să facă imediat schimb de prizonieri şi să dea detalii exacte ale poziţiilor minate. I s'a interzis de asemenea decolarea oricărui avion, cu excepţia elicopterelor, după cum s'a anunţat ulterior.

In loc ca lucrurile să se liniştească, Americanii s'au pomenit cu un război civil în interiorul Irakului, în care au început să lupte împotriva trupelor guvernamentale, în Sud rebelii şiiţi, iar în Nord partizanii kurzi.

Preşedintele Bush s'a situat pe o poziţie de strictă neintervenţie în afacerile interne ale Irakului, considerând contrariul ca o depăşire a mandatului dat de ONU care a stipulat numai eliberarea Kuweitului şi nu schimbarea regimului irakian, care cu armament superior a reuşit să înfrângă pe rebeli.

In noua ordine pe care vrea să o stabilească în Orientul Mijlociu, preşedintelui american nu-i convine o eventuală fragmentare a Irakului cu apariţia unui stat şiit proiranian iar în Nord cu un stat kurd care ar duce la opoziţie şi conflicte armate cu statele din jur. (Turcia are 14 milioane de Kurzi, Iranul 6, Siria 1,4, iar Irakul 5).

Kurzii, un popor de 25 de milioane, sunt şi ei o victimă a împărţirii artificiale a Orientului Mijlociu după cel de al Doilea Război Mondial. Conform tratatului dela Sèvres din 1920 li s'a garantat înfiinţarea statului Kurdistan dar marile puteri nu şi-au ţinut promisiunea. De zeci de ani luptă pentru acest lucru.

Pentru încheierea unui armistiţiu permanent, Statele Unite au înaintat Consiliului de Securitate un proiect de rezoluţie în care printre altele se prevede distrugerea armelor chimice, bacteriologice şi potenţial nucleare ale Irakului ca şi despăgubiri de război pentru Kuweit. O zonă demilitarizată între Irak şi Iran ar urma să fie supravegheată de observatori ONU. Statele Unite ar urma să menţină în mod simbolic un comandament de control în Bahraim.

Toate trupele aliate vor fi retrase după semnarea armistiţiului permanent.

Foarte complicată continuă să fie problema relaţiilor viitoare ale Israelului cu ţările arabe şi cu Palestinienii, premierul Shamir respingând cu indignare propunerea preşedintelui Bush pentru o eventuală retrocedare a teritoriilor ocupate şi continuând popularea acestor regiuni cu Evrei emigraţi din URSS.

O VICTORIE NECONCLUDENTĂ ÎN REFERENDUMUL PENTRU UNIUNE

Referendumul dela 17 Martie asupra Uniunii Sovietice într'o formulă nouă, a dat câştig de cauză propunerii lui Mihail Gorbaciov, dar după cum era de aşteptat, victoria a fost obţinută cu greutate şi cu mari variaţii, după diversele regiuni ale marelui imperiu.

Media generală a fost de 58% în favoarea noii formule. O victorie neconcludentă, mai ales că la vot nu au participat şase republici: Lituania, Letonia, Estonia, Moldova, Georgia, Armenia.

Se poate remarca însă faptul că în Moscova numai 50% din voturi au fost pentru, iar la Leningrad 70% au fost împotriva Uniunii. Cele mai multe voturi pozitive, cu procentaje de aproape 90% s'au înregistrat în republicile din Asia Centrală, mai înapoiate economic, dependente de restul ţării şi rămase cu regimuri conservatoare.

In mod cu totul neaşteptat a venit declaraţia făcută de Mihail Gorbaciov revistei germane "Der Spiegel", în care acesta spune că republicile care nu doresc să mai facă parte din Uniunea Sovietică, pot urma calea ţărilor din Estul Europei, iar cu ele Kremlinul va stabili relaţii conform dreptului internaţional. El a subliniat că ţara sa trebue să lupte împotriva totalitarismului şi să meargă pe drumul reformelor, al privatizării.

Deşi interzise prin decret, grevele minerilor au continuat. Tot prin decret au fost interzise demonstraţiile între 26 Martie şi 15 Aprilie, ceea ce nu a împiedicat o demonstraţie pro-democrată de 200.000 de participanţi pe data de 28 Martie, deşi Moscova a fost împânzită de forţe KGB şi ale armatei cu prezenţa de care blindate, care au barat drumul spre Piaţa Roşie.

Elţin consideră că partidul comunist sprijinit de militarii conservatori vor să dea o lovitură anticonstituţională. El nu a putut obţine în parlamentul RFS Rusia o majoritate de 2/3 pentru crearea unui post de preşedinte ales prin vot direct, deşi a reuşit acest lucru la referendumul din 17 Martie.

In referendumul ţinut în republica Georgia, pe data de 31 Martie populaţia s'a pronunţat în majoritate pentru independenţă, ca şi Ţările Baltice.

ALEGERILE DIN ALBANIA

După peste 40 de ani de regim comunist, Duminică 31 Martie au avut loc primele alegeri libere la care au participat şi partide de opoziţie. Deşi din cele 250 de locuri în parlament partidul de opoziţie cel mai puternic, Partidul Democrat, nu a câştigat decât 70 de locuri, rezultatul este promiţător. Opoziţia nu a avut la dispoziţie decât trei luni pentru a face propagandă.

De remarcat că la Tirana şi în marile oraşe Partidul Democrat a câştigat scrutinul explicându-se astfel înfrângerea preşedintelui Alia în faţa candidatului democrat Kraqi.

Purtătorul de cuvânt al Partidului Democrat, Genc Pollo a acuzat pe comunişti că alegerile au fost falsificate. O grevă generală a fost organizată; în urma intervenţiei brutale a trupelor de securitate, s'a soldat cu 4 morţi şi sute de răniţi.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

DESTRĂMAREA UTOPIEI COMUNISTE ÎN BALCANI

— Lucian G. COSTI

Conflagrația din Golful Persic a deținut întâietatea între punctele fierbinți ale globului, lăsând în umbră convulsiunile care zguduie URSS-ul creind falsa impresie că destinele lumii depind de confruntarea forțelor coaliției cu Irakul. De fapt viitoarea configurație a mapamondului nu se decide numai în funcție de finalul războiului din Orientul Mijlociu, ci și de evenimentele ce se desfășoară sub ochii noștri în URSS și în Balcani. Orientul Mijlociu, URSS-ul și Balcanii constituie cele trei zone nevralgice ale planetei care străbat o perioadă de acută instabilitate, generatoare de profunde schimbări. Concentrarea aproape totală a atenției mijloacelor de comunicație de masă asupra conflictului din Golf pune pe un plan secundar informațiile ce provin din Balcani. Cele ce se petrec acolo sunt însă de o excepțională însemnătate pentru țara noastră și credem că este cazul să-i acordăm o deosebită atenție.

Actuala conformație politică a peninsulei balcanice este pe cale de a suferi modificări radicale ale căror consecințe își vor spune cuvântul într'un viitor nu prea îndepărtat. Imobilitatea scenei politice balcanice din ultima jumătate de secol a dat impresia că statele din Balcani sunt formațiuni politice stabile și destinate să reziste în timp. Iugoslavia, țara cu orientarea cea mai pro-vestică din Balcani, invidiată pentru socialismul stil propriu, așa zis al "autogestiunii muncitorești", și pentru distanța față de comunismul sovietic, a rămas deodată în urma fostelor bastioane comuniste, care au traversat o perioadă de respingere a totalitarismului comunist. Albania era până mai ieri un stat ermetic izolat, în care nu se putea bănui că fierbe o revoltă anticomunistă de proporții. Tensiunile naționale dintre multiplele etnicii care trăiesc în Iugoslavia au erupt cu violență și s'au suprapus diferendelor de ordin politic. Opțiunile politice ale Sârbilor au reafirmat continuarea guvernării comuniste, în timp ce Slovenii și Croații au ales pe anticomuniști la conducere.

Iugoslavia este sfâșiată de o criză profundă care va duce în final la dezmembrarea ei. Atât Slovenii, cât și Croații au împuternicit guvernele lor să se desprindă de Iugoslavia, în caz că Belgradul nu acceptă reconsiderarea formulei statale prezente. Cele ce se petrec în partea de Nord-Vest a Peninsulei Balcanice pot constitui o surpriză totală pentru cei care cunosc prea puțin istoria mai îndepărtată a acestor ținuturi; în plus, propaganda comunistă a acreditat ideea că formațiunile statale din Estul Europei sunt imuabile și puterea comunistă va dăinui fără încetare.

Ingemănat cu panslavismul, curent politic ce'l precedase, comunismul de tip rusesc a căutat să zdrobească țările neslave, în primul rând România. A procedat la dezmembrarea României, încă din 1940, iar mai apoi a ocupat-o direct, inoculându-i microbul roșu, care și-a făcut singur datoria de a îmbolnăvi grav organismul intern, maladia dovedindu-se atât de virulentă, încât și după Revoluția din 1989 microbul este încă activ. Albaniei i s'a aplicat un tratament similar, țara fiind lăsată pradă unui comunism de factura unui lagăr de concentrare ermetic închircuit.

Am asistat la apogeul puterii slave în această parte a lumii, dar și la incapacitatea sa de a produce o cultură sau o civilizație superioară. Mai mult, am asistat la o continuă impostură exercitată de aceeași putere, manifestată prin pretenția de a-și justifica dominația arogându-și drepturi istorice. Tot ce se înfăptuise de valoare se datora Slavilor, numai ei posedau o cultură și un geniu politic demne de o mare putere. Un orgoliu patologic dubla cele mai aberante teorii pseudoștiințifice, impuse fără umbră de rușine ca adevăruri istorice, cu scopul de a slaviza definitiv tot spațiul cucerit de mujicii Moscovei. Românilor li s'a adăugat componenta slavă în așa zisul proces de "etnogeneză", situat undeva prin secolele VI - XI, sfidându-se evidențele arheologice care nu probau nimic despre prezența Slavilor pe pământul Daciei.

Ce conta că nici un cronicar nu amintea de Slavi, ce conta că tradiția populară ignora pe aceiași venetici? Ce conta că la Salonic nu posedă dovezi arheologice ale acestei fantomatice prezențe slave? Trebuia să vorbim cu toții slavonește, așa cum s'a întâmplat cu frații noștri dela Sud de Dunăre, și să ne simțim cu adevărat rude cu marele tătuc din Răsărit.

O incursiune în istoria Sud-Estului european este binevenită pentru elucidarea multor aspecte ale frământărilor politice contemporane. In primul rând, este demn de remarcat faptul că diversitatea populațiilor din Peninsula Balcanică este doar aparentă, fondul originar fiind comun, dat de numeroasa seminție a Tracilor și a Ilirilor, înrudiți cu Tracii. Reținem amănuntul lui Herodot că doar Indienii îi întreceau pe Traci la număr. Datele statistice de pe timpul Imperiului Roman certifică o cifră de câteva milioane de suflete în spațiul balcanic, la Nord de Grecia veche. Nici o știre din vreo sursă istorică nu se referă la vreun cataclism, epidemie, sau campanii de etnocid care să fi provocat anihilarea locuitorilor. Chiar dacă triburile migratorilor au avut un rol nefast în viața pământenilor, autohtonii aveau oricum prima șansă, să supraviețuiască, fiind de milenii ancorați în mediul înconjurător, în timp ce nomazii trebuiau să traverseze dura fază de adaptare. Stiința demografiei este în măsură să demonstreze matematic dispariția, absorbția totală deci, a unor elemente alogene, puține la număr, în masa indigenilor.

In aceste condiții, invazia migratorilor slavi în Peninsula Balcanică, prin secolul VI, rămâne învăluită în mister. Câți migratori au traversat Dunărea, o apă care nu se trece chiar atât de simplu? Cum au reușit ei să-și impună limba asupra populației băștinașe, net superioară numeric și cultural? Nici un istoric sârb, croat sau bulgar n'a fost capabil să dea un răspuns satisfăcător, pentrucă este cert că nomazii nordici au fost repede asimilați de localnici, urmând ca în mai puțin de cinci generații să dispară caracterele specifice străine.

Incepând cu secolul I î.e.n., Peninsula Balcanică a fost treptat înglobată în Imperiul Roman, populația romanizată jucând un rol de frunte în destinele imperiului, furnizându-i personalități de prim rang. Să amintim pe Constantin cel Mare, sau Iustinian. Sudura cu lumea Romei a fost facilitată de originea comună a triburilor tracoilire și a celor italice. Intreaga arie geografică, dela Adriatică la Marea Neagră se numea Romania, nume restrâns azi doar la teritoriul daco-roman, dar folosit încă de lingviști cu sensul primar. In secolul XIV, Turcii găsesc o densă populație care vorbea o limbă romanică și denumesc toată Tracia de Sud-Est, Rumelia, o deformare a numelui Romania.

Din cele aproape douăzeci de secole ale erei creștine, Sud-Estul european a fost menținut într'o unitate politică mai bine de șaptesprezece secole, fie că a fost vorba de Imperiul Roman și de continuatorul acestuia, Imperiul Bizantin, fie că a fost vorba de Imperiul Otoman, care a preluat formele de organizare anterioare. Scurtele perioade de independență ale Serbiei în secolele XII-XIV și Bulgariei (de fapt sub conducere românească - Imperiul Româno-bulgar) au fost mai degrabă excepții, decât regulă. Indelungata istorie comună a făcut locul unei fărâmițări statale doar începând cu ultima jumătate a secolului trecut. Limba slavă, impusă de un grup restrâns de indivizi, prin forța armelor (probabil în condiții asemănătoare celor din a doua jumătate a secolului nostru), a fost cauza unei sciziuni cu implicații dureroase pentru toate neamurile acestor ținuturi, de altfel înrudite etnic. Procesul continuu de asimilare a Românilor a avut drept rezultat apariția unor națiuni de aceeași origine, dar etichetate ca slave.

Succesul slavizării a dat apă la moară Rușilor, care s'au declarat protectorii creștinilor din Balcani, și frați mai mari ai locuitorilor dela Sud de Dunăre, urmărindu'și în fond scopuri precise de dominație politică și obținere a ieșirii la Marea Mediterană. Veritabilă poartă a Orientului zona balcanică a fost permanent ținta poftelor de cucerire ale diverselor popoare aflate în perioade expansioniste. Pe rând, Ungurii, Turcii, Austriecii, Rușii vor purta războaie crâncene de cucerire. Mai recent, Germania lui Hitler și Rusia lui Stalin și-au disputat supremația, a doua reușind să-și impună controlul asupra Balcanilor. Ar fi timpul ca popoarele Sud-Estului european să înțeleagă și să caute punți de apropiere bazate pe îndelungata comunitate pe care au avut-o în decursul istoriei, ca și pe moștenirea romanică, singura cu adevărat autentică. Trezite din coșmarul sovietic, oamenii acestor locuri își îndreaptă privirea spre Europa de Apus, a cărei prosperitate și stabilitate constituie un model demn de invidiat.

Europa de Apus a ajuns însă la acest stadiu de civilizație datorită rădăcinilor solide ale lumii latine. Eșecul sistemului slav sovietic în Balcani se explică tocmai prin obstinanta încercare de a smulge tradiția veche, de sursă latină, din această parte a Europei. Renașterea înseamnă o revenire, și în această revenire România are un rol major, ea fiind purtătoarea neîntreruptă a farul civilizației latine la Porțile Europei. Dar asta necesită o politică și coerentă, și conștientă, care nu poate fi dusă decât de personalități nealterate de dogma comunistă moscovită.

EFEMERIDE

Hristos a înviat!

Ne-au urat frații catolici cu o săptămână mai înainte când noi sărbătoream Duminica Floriilor. Așa a trecut la ei săptămâna luminată de sărbătoarea Invierii Mântuitorului , iar la noi tristă și dureroasă, în rugăciuni și denii, Marea Săptămână a Patimilor. Iar când clopotele noastre vesteau spre toate zările Invierea Domnului, frații noștri catolici prăznuiau Duminica îndoielii lui Toma.

Intâmplător, anul acesta între Paștele Catolicilor și cel al Ortodocșilor nu este decât o săptămână, dar sunt ani când între Ortodocși și Catolici distanța este de aproape o lună.

Prăznuirea Paștelor a fost de multe ori prilej de poticneală pentru mulți credincioși.

Când a înviat Hristos?

Se cuprinde în calculul datei echinocțiul de primăvară, luna plină după echinocțiu și paștele evreiesc. De aici începe diferența elementelor luate în calcul de unii sau de alții.

Luat de goana vieții, creștinul obișnuit n'are timp să-și pună astfel de întrebări, mulțumindu-se, în cel mai fericit caz, să-și cumpere un calendar bisericesc și bătrânii familiei să țină socoteala cel puțin de Miercurile și Vinerile din Postul Mare când să nu mănânce de dulce.

Am apucat însă vremea adevăraților creștini dela orașe și sate, dar mai cu seamă dela sate - când în ciuda "asteniei de primăvară" a lumii moderne- posteau șapte săptămâni încheiate, "cu post uscat și ascultare" cum a spus poetul.

Data Paștelor a provocat prilejuri de anecdotă pe vremea când preoții - fără seminar și facultăți de teologie - dar plini de har și cu puternice sentimente religioase, conduceau treburile comunității creștine.

Spune povestea, că pe vremea Turcilor, într'un îndepărtat cătun de țară, trăia un preot cu harul Domnului, care învățase pe de rost slujba și cântările religioase și la fiecare început de an își lua desaga și pornea pe jos până la Prea Sfințitul Episcop, să-l întrebe de sărbătorile de peste an și mai cu seamă de data Paștelor. Si cum nu știa carte, își număra niște boabe de fasole pe care le băga în buzunarul anteriului și în fiecare zi scotea câte un bob de fasole, astfel că la soroc știa și de lăsatul postului de carne și cel de brânză și data Paștelui, iar când oamenii îl întrebau când cade Paștele, le răspundea fără greșeală.

S'a băgat însă necuratul în curiozitatea preotesei și într'o zi, scuturând anteriul popii iacă, dă peste boabele de fasole.

"Bietul părinte" s'a căinat ea. "N'o fi având bani să-și cumpere un șir de mătănii și iaca, folosește boabele de fasole și uite că sunt pe terminate". Si unde nu-i umple buzunarul popii cu câțiva pumni de fasole.

Acum că trecea vremea și boabele nu se mai terminau, venise bine primăvara, oamenii au dezgropat viile și au făcut semănăturile de primăvară, codrul înverzise și se apropia Sfântul Gheorghe, dar vorbă dela preot, deloc.

Ce facem părinte - întrebară oamenii - când lăsăm sec de Paște?

Apăi fraților - zise preotul, luat la repezeală - după cum spun boabele de fasole, anul ăsta nu cred că mai avem Paște.

Povești ca aceasta și multe altele asemenea, au circulat prin popor dar și prin mânăstiri. Astfel se explică faptul că majoritatea călugărilor știau să calculeze data Paștelor cu metode empirice, făcute anume pentru cei mai puțin școliți, de către călugării mai învățați. Mare era uimirea celor noi veniți în închisori, când deținuții vechi de ani de zile, închiși în celule, izolați de orice contact cu lumea de afară, mai cu seamă Aiudul în perioada lui Coler, cunoșteau data Paștelor în fiecare an, cu cea mai mare precizie.

Am aflat mai târziu că aflându-se în celulă câte un deținut călugăr, acesta i-a învățat un calcul al Paștelor pe liniile palmei, cunoscut sub numele de "Palma Sfântului Damaschin". Pe liniile palmei și nodurile degetelor dela mână, deținuții au învățat și au calculat data Paștelor până peste anul 2000. Alți călugări și teologi mai învățați cunoșteau și o ecuație care dădea aceleași rezultate, dar "Palma Sfântului Damaschin", era mai aproape de inima și suferința deținuților.

In cărțile religioase, în diferite almanahuri sau tipărite special, Pascalia sau data Paștelor este calculată pe sute de ani. Diferită la Catolici de Ortodocși.

Hristos a înviat! Dar când a Inviat Hristos?

Dincolo de toate disputele teologice oare Biserica Ortodoxă și cea Catolică nu pot ajunge la o creștinească și ecumenică înțelegere cel puțin asupra acestei date care este temelia creștinismului? Fără a mai vorbi de celelalte biserici. Nu putem avea un Paște universal așa cum avem Nașterea Domnului? Mijloacele de calcul modern pot calcula până la secundă data Invierii Mântuitorului. Vă rugăm sfinților părinți, ai celor două Biserici, dați-ne un singur Paște. Sperăm și așteptăm.

Hristos a Inviat și la anul în Ierusalimul Invierii.

Zahu PANÁ

CRONICA VREMII

NOTE DE PSIHOLOGIE POLITICĂ

—— Ion BOIERU ——

ORIZONTUL ÎNCHIS AL SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI

Nu ne putem desface de obsesia care ne-a urmărit după evenimentele care au urmat imediat Revoluției din Decembrie 1989. Cum a fost posibil ca poporul român să se lase păcălit de șleahta de comuniști, care s'au instalat la putere și, apoi, au continuat să-și întărească poziția de ''putere politică'' cu ajutorul și colaborarea directă a intelectualilor (cu mici excepții) și a multor formațiuni politice. S'au dat multe și interesante explicații, care nu au fost destul de convingătoare; rămâne ca în cursul timpului să se ajungă la o lămurire a acestei situații. Până atunci, încercăm și noi să venim cu o părere, desprinsă din înțelegerea psihologică a stărilor de lucruri din România.

Noi, acei din lumea liberă, am judecat totdeauna atitudinea celor din țară, prin prisma vederilor și orientărilor noastre. Dar, între cele două situații și orientări, a fost totdeauna o diferență serioasă. Noi cei din lumea liberă nu am trăit în genul de izolare în care s'au găsit timp de 40 de ani, poporenii din țară. Izolarea poporului român a fost aproape completă. Ei au avut orizontul lor, cu presiunea ideologică, care predomina în monolitul sovietic. Tot ce venea din afara acestui monolit era fragmentar, desfigurat în bucățele, care nu îngăduiau acelora din țară să-și facă o imagine globală despre un alt fel de lume, despre un alt fel de societate și despre un alt fel de civilizație și cultură.

''Europa Liberă'' și ''Vocea Americii'' au avut, în anumite perioade, emisiuni de bună calitate, cu prezentări ale dezbaterilor ideologice și culturale, care existau în Occident. Vorbeau uneori chiar oameni de cultură români, de bună calitate; nu totdeauna, căci și aceste posturi de radio erau izolate de comunitățile românești; acolo pătrundeau mai mult ''aventurieri intelectuali și politici'' care nu erau plasați pe linia firească a nevoilor spirituale, și ideologice românești. O bună parte din ei, veneau din climatul și cadrele marxismului din România. Erau preferați foștii membri de partid. Deci, prin aceste posturi de radio, nu se putea miza decât pe o parte din ascultători, ca să înțeleagă formele de viață ale Occidentului. Si, acești ascultători, limitați ca număr, nu puteau face o breșă în mentalitatea poporului, care era specifică unui țarc închis, ca pentru oile domesticite.

Toată propaganda comunistă în interiorul țării, precum și operațiile de dezinformare, au avut un efect colosal asupra gândirii, comportamentului și mentalității poporului român. Judecata lor nu se mai desfășura pe realitățile concrete, ci pe materialul oferit cu dinamism și intensitate propagandistică de partidul comunist, după instrucțiunile primite dela Moscova. (Iliescu cu echipa lui, și astăzi stau sub autoritatea ''intereselor'' comuniste și lucrează cu mentalitate comunistă și membrii de partid, aproape în exclusivitate).

Modalitățile de gândire, argumentele dezbaterilor de orice fel au fost de origine comunistă, totdeauna prezentate în interiorul societății românești. Dela cele mai elementare forme de educație, până la cele superioare, logica fundamentală cu care operau Românii a fost o logică a propagandei comuniste (nu a ideologiei ca atare).

Organicitatea logicii a fost destrămată de manierele comuniste (marxiste) de a face judecăți (analitice, sintetice, de valoare, etc.) Totul era deformat prin sistemul de logică al marxismului, care se prezenta de multe ori cu valențe de adevăr, în aparența lor inițială și era dificil să se intercepteze punctul de plecare și natura denaturării unui argument.

ORIZONTUL ÎNCHIS AL OCCIDENTULUI

Pastorul Wurmbrand, devenit misionar crestin și fost membru de partid, Evreu de origine, a fost etichetat ca ''legionar'' de către partidul comunist din România și, la declarațiile sale asupra prigoanei religioase din România, în fața Congresului, un congressman i-a spus că Patriarhul ortodox din țară le-a furnizat alte informații, care sunt în contradicție cu ale pastorului și nu poate să creadă că un patriarh poate spune minciuni. Insăși instituția Congresului American, ''vrăjit'' de adevărurile și logica comuniștilor români, o bună parte din Occident - oameni politici, intelectuali, ziariști și oameni de afacere - acționau sub ''vraja'' logicii comuniste.

Așa, prin 1965 a început politica americană de co-existențialism, prin instrumentul sau cel mai puternic, Departamentul de Stat. In cadrul acestui curent de politică co-existențialistă, s'au organizat în viața academică, universitară, americanăș, tot felul de asociații, comitete și grupuri de studii privind Rusia Sovietică și țările din Răsăritul Europei, care erau satelite ale Kremlinului. S'au alocat fonduri federale și au început schimburi culturale, științifice și de alt fel, între America și Uniunea Sovietică și țările satelite.

Orice opoziție față de ideologia marxistă, care le apărea ca o formulă de reînnoire a tipului occidental de societate li se părea o aberație, un anacronism, iar unii dintre acești pionieri intelectuali ai marxismului în lumea americană, etichetau pe cei care nu acceptau teza lor, drept ''fasciști'', ''neo-naziști'', sau ''legionari''. Democrația, pentru aceștia, însemna ''excludere'' de curente sociale, politice, și de vederi care nu se potriveau cu orientările lor. Si, democrația lor era dictatorială, căci nu acceptau nici un fel de critică a marxismului și impuneau ca absolută valoarea poziției lor. Acești co-existențialiști porneau dela ideea că societățile socialiste, de tip marxist, care se formaseră, după modelul sovietic, reprezentau o formulă nouă de democrație, democrația populară, care nu a mai fost cunoscută în istorie.

Intreaga epocă a co-existențialismului a fost dominată de liberalii stângiști, care au transformat politica co-existențialismului, dintr'o așa zisă încercare de conciliere între comunism și capitalism și, care, poate a fost uneori bine intenționată, într'o dictatură morală, ideologică, intelectuală și psihologică. Orice intelectual sau cetățean onorabil care nu accepta co-existențialismul, era calificat în forma cea mai negativă posibilă. Orice atitudine anti-comunistă era luată în derâdere și ridiculizată. Nici cercurile guvernamentale nu au scăpat de această tendință de a desconsidera pe acei ce combăteau comunismul. Mai grav, încă, un asistent al lui Kissinger a fost de părere să se evite ajutorul rezistențelor din interiorul regimurilor comuniste, ca să nu se creeze o stare de ostilități, care ar zgudui sistemul blocului sovietic, căci prin aceasta se poate ajunge la războiul nuclear. Deci o potolire a spiritelor anticomuniste.

Exilații din Occident, care veneau din Răsăritul Europei, s'au bucurat de libertățile democratice, în fiecare din țările unde s'au așezat, dar organizațiile care s'au angajat în eliberarea țărilor lor, respective, nu au fost niciodată susținute, încurajate sau simpatizate de cercurile oficiale, guvernamentale. Totdeauna, absolut totdeauna, foștii membri de partid comunist, care s'au refugiat în Occident, au fost preferați și susținuți în variate agenții ale vieții publice.

Din cauza caracterului oficial al co-existențialismului, o parte din organizațiile etnice din Occident au fost acaparate de către aceia care se integrau pe linia de ''gândire'' co-existențialistă. Chestiunea nu era însă numai de ''gândire'', ci de ceva mai mult: ambiții personale de parvenire și infiltrare organizată de către neobositul centru de propagandă comunistă dela București, de exemplu: Patriarhia Ortodoxă din București a trimis emisari, cu toată libertatea șiprintre ei, s'au intercalat agenți direcți ai partidului comunist și securității, al căror obiectiv era să controleze instituția căreia îi aparțineau. Agenții infiltrați de comuniști în viața Occidentului, s'au transformat în elemente dizolvante ale unității spirituale din comunitățile românești si au devenit monitorii ideologici ai exilului celui adevărat. Orice critică la adresa regimului comunist din România este înregistrată ca un act de ''trădare națională'', pentrucă și guvernul american sau canadian întreține relații de bună prietenie cu regimul dela București.

NOTE ȘI COMENTARII

RĂZBOIUL FULGER

La numai o sută de ore dela declanșarea războiului terestru, aliații îl câștigaseră deja, ostașii lui Saddam Hussein predându-se cu sutele; cei ce au decis să continue lupta, fie că au fost anihilați, fie că au fost făcuți prizonieri. Si astfel, un război pe care nimeni nu l-a vrut, în afară bineînțeles, de tiranul Saddam Hussein, a luat sfârșit.

Inceput în noaptea de Sâmbătă 23 spre Duminică 24 Februarie, războiul terestru, mai mult decât perfect, purtat cu o exactitate matematică, război care fusese prezis de către dușmanii regimului Bush că va dura luni și luni de zile și se va solda cu mari pierderi de vieți americane, s'a terminat într'un timp record, înregistrând un număr infim de morți și răniți. Intr'un cuvânt, putem spune că a fost cu adevărat un război fulger, datorită tacticii generalului Norman Schwartzkopf care s'a dovedit fără greșeli. Inducerea în eroare a inamicului care se aștepta la un atac frontal pe malul Golfului Persic ca apoi, printr'o manevră de învăluire să se trezească la un atac masiv din spate, a jucat un rol important în aceste lupte. Trupele aliate care pătrunseseră adânc în teritoriul Irakului, înaintau acum, întâmpinând mici rezistențe, în Kuweit. Irakienii erau luați, cum s'ar zice: ''ca din oală'', fără nici o posibilitate de a se retrage, toate drumurile fiindu-le tăiate. In același timp, alte trupe aliate, venind din Arabia Saudită, forțau intrarea în Kuweit peste linia de apărare crezută ''impenetrabilă'' (numită de Saddam) pe care o treceau cu ușurință. Gardul de sârmă ghimpată, terenul minat, șanțurile anti-tanc și redutele construite de Saddam Hussein, nu mai foloseau la nimic. Aviația aliată își făcuse datoria. Cu o fantastică rapiditate, forțele aliate își făceau drumul spre Basra, tăind retragerea armatei de elită a lui Hussein: ''Garda Republicană''.

Innebuniți de bombardamentele ce țineau de câteva săptămâni, soldații irakieni încercuiți, alergau dintr'o parte în alta, ca niște curci cu capetele tăiate. Războiul era pe sfârșite când, colac peste pupăză, hop și Gorbaciov vine cu un plan de pace al lui, încercând să salveze fața și umilirea ''măcelarului din Bagdad''. Planul său care prevedea retragerea necondiționată din Kuweit a Irakienilor nu conținea nimic nou în el, căci ceea ce spunea tâlharul din Kremlin, fusese spus în planul inițial al ONU-ului și transmis lui Hussein atât de Secretarul de Stat Baker la întâlnirea cu Ministrul de externe irakian Tarik Aziz la Geneva, cât și de secretarul general al organizației ONU. Hussein consimțea abia acum, să-și retragă trupele de ocupație din Kuweit, dar, cu toate că pierduse deja războiul, punea anumite condiții inacceptabile celor 34 de națiuni reprezentate în coaliție. Si astfel, războiul care era deja câștigat de aliați, continua.

Interesant și demn de remarcat este și rămâne faptul că presa oficială a Kremlinului, în aceste ultime zile, acuză Statele Unite că în zelul lor de eliberare a Kuweitului, a trecut dincolo de prevederile și stipulațiile organizației ONU. Dar, despre rachetele ''Scud'' de proveniență rusească, culese de pe cer ca merele dintr'un pom de către contra-rachetele americane ''Patriot'', nu suflau nici un cuvânt.

Dezastrul lăsat în urmă de hoardele lui Saddam Hussein, începe să fie văzut abia acum când războiul din Golful Persic s'a terminat, iar trupele victorioase americane se întorc la vetrele lor. N'au fost de ajuns furturile, violurile și crimele de nedescris săvârșite de soldații irakieni, care predându-se sărutau bocancii învingătorului și se milogeau pentru o fărâmă de pâine, ci în nebunia lui, acest ne-om pe care maică sa încercase să-l avorteze de cinci ori, presimțind că poartă în pântecele ei sămânța necuratului, a provocat un dezastru ecologic ce va ține zeci de ani de aici înainte. După poluarea apei din Golful Persic cu ulei, poluare ce a ucis mii și mii de viețuitoare acvatice, în retragerea lor, trupele irakiene au dat foc tuturor sondelor de petrol, îmbâcsind aerul cu fum ce se ridică acum în stratosferă amenințând producția de cereale și leguminoase a golfului cu urmări catastrofale pentru întreaga lume.

Cei ce au cel mai mult de pierdut în urma războiului din golf, sunt însă Palestinienii lui Yasser Arafat care se declaraseră de partea lui Saddam Hussein, ca apoi să fie azvârliți la coșul cu gunoi al istoriei. Si desigur că și Mihail Gorbaciov a pierdut de data aceasta partida ca unul ce și-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala.

La întâlnirea undeva în deșertul nisipos al Irakului cu reprezentanții irakieni, generalul Schwartzkopf, eroul războiului din Golful Persic, le-a impus acestora mai mult decât prevedea rezoluția organizației ONU și Irakienii le-au primit pe toate fără murmur.

Sindromul Vietnamului a dispărut!

Să spunem deci un bun venit trupelor americane ce se întorc acasă cu laurii biruinței pe cap. Totodată însă, să cinstim cum se cuvine și morții ce nu s'au putut bucura de această mare biruință ce va rămâne unică în analele militare ale lumii.

Nicolae NOVAC